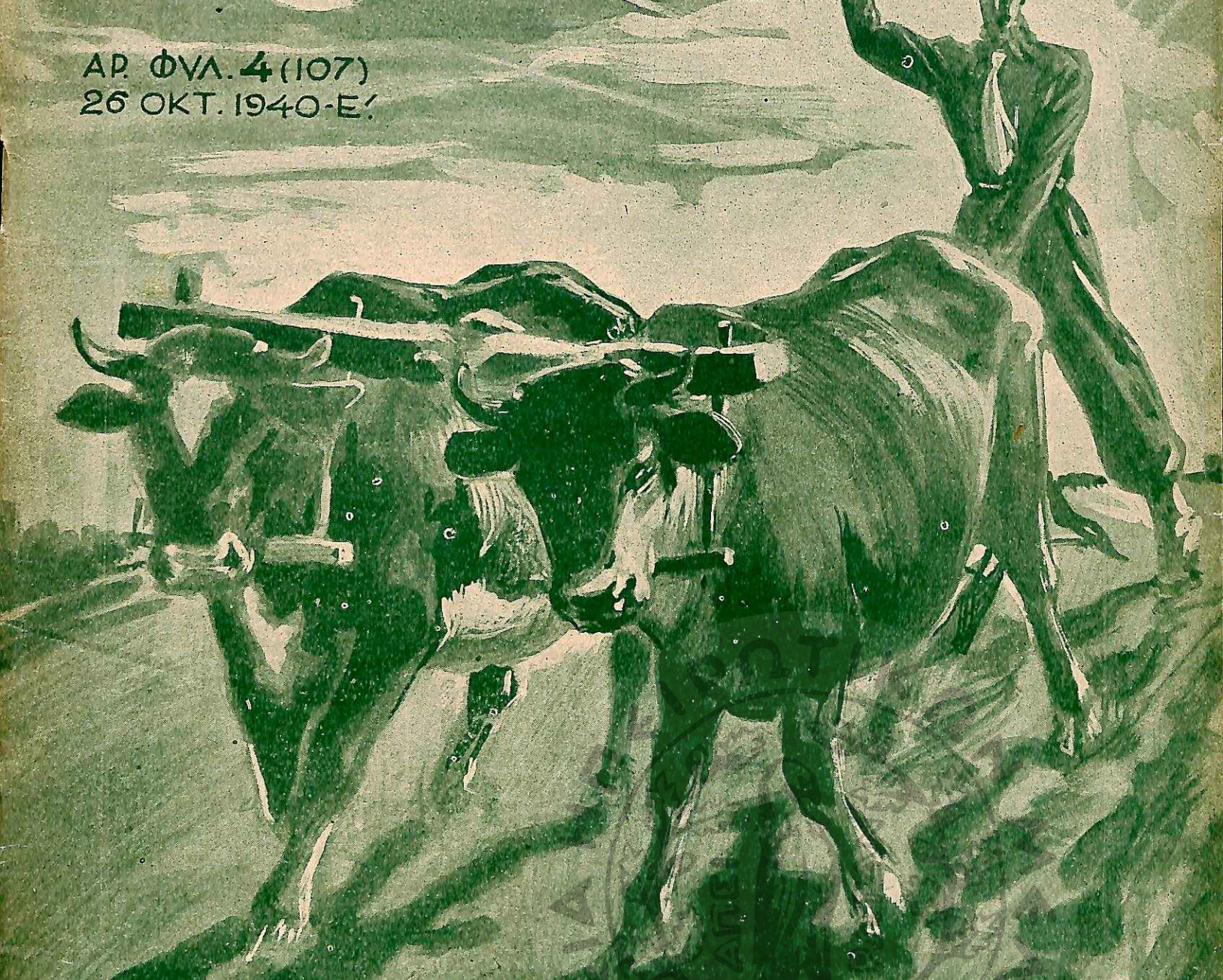

Η ΝΕΟΤΑΙΑ

ΑΡ. ΦΥΛ. 4 (107)
26 ΟΚΤ. 1940-Ε'

“Οὔτε σπιθαμὴ γῆς
δὲν πρέπει νὰ μείνῃ
ἀκαλλιέργητος”

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η Νεοραία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοὶ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό της Α. Ε. του Ἀρχηγού της Κυβερ-
νήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ τὸ
ἐκπρόσωποι, ἀναπληροῦμενος, ὑπὸ τοῦ Κυβερ-
νητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Γ' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
» » Συντάξεως 34-425
» » Ἀρχισυντάκτου 593-830

ΑΛΜΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 4 - 26 Ὀκτωβρίου 1940
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μη
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσώτερο) Δρ. 160 - 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 - 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 - 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπρ. Ἀγγλίας 1
» » Ἀμερικῆς Δολ. 6
» » Αἰγυπτίου Ἀπρ. 1

Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας),
Σχολικὰς Ἐφορέας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν
γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΛΗΝ. Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνετε ἀποδείξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΛΗ Συνταγματοδότη καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡ λήγει ἡ συν-
δρομή, ὅπως μᾶς ἐμβάζουν τακτικῶς αὐτήν.

Ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἀνανεώσουν παρακαλοῦνται νὰ μᾶς
τὸ γνωρίζουν ἐπιστρέφοντες τὸ πρῶτον τεύχος ποῦ θὰ λάβουν, μετὰ τὴν λήξιν
αὐτῆς, γράφοντες ἐπὶ τῆς ταινίας τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον».

Ἡ μὴ τοιαύτη ἐπιστροφή σημαίνει διὰ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ ΠεριODOIKOY τὴν
ἐπιθυμίαν τοῦ συνδρομητοῦ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ τεύχους καὶ τὴν ὑπο-
χρέωσιν του ὅπως ἐμβάσῃ τὴν συνδρομὴν του.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἀλλάσσουν διεύ-
θυνσιν νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐγκαίρως δι' ἐπιστολῆς των, ἐσωκλείοντες εἰς
ταύτην καὶ 3 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πλακιδίου τῆς
διευθύνσεώς των.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἑσώτερο ἀπὸ δραχ. 1 ἕως 100.000.—

Ἐξωτερικὸν » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετῶν Δραχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις
εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους καὶ δι' ὅλων τῶν ἀγροτικῶν διανομῶν.—Οἱ τόκοι τῶν ἀποτα-
μιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιοῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.—Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὀρίου τῶν
καταθέσεων, ἢτοι δραχ. 33.500, δὲν κατάσχονται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.—Διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς
οἰκονομίας καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον διαθέτει ἐιδικούς καλλιτεχνικούς
κουμπάρδες, παλωμένους εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τοῦ Κράτους.—Ὅταν ἔχετε ἓνα κουμ-
παρὰ δύνασθε νὰ ἐξυπηρετήσετε κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς οἰκονομίας σας, διότι συνηθίζετε
εὐκολώτερα στὴν ἀποταμίευσιν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΕΞΕΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΟΡΕΑ Δόρα

ΗΜΕΡΟΜ. 24-10-81

ΑΡΙΘ. 30354

Η Νεοραία
ΤΑ ΣΥΣΣΙΤΙΑ

Ἡ ὑπέροχος ἔκκλησις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ
πάσης Ἑλλάδος ὑπὲρ τῶν Μαθητικῶν Συσσιτίων, πλήρης
χριστιανικῆς σοφίας καὶ ἀγάπης, εἶναι ἀδύνατον ν' ἀ-
φήσῃ ἀσυγκίνητον καὶ νὰ μὴ παρακινήσῃ εἰς ἔργον
ὅλους τοὺς Ἕλληνας, ἄνδρας καὶ γυναῖκες, γέροντας
καὶ παιδιὰ. Ἀλήθεια εἶναι πὼς ποτὲ ἄλλοτε αἱ ἀνάγκαι
ποῦ εἶχε ν' ἀντιμετώπισῃ ἡ εὐποιία, ἡ κρατικὴ καὶ ἡ κοι-
νωνικὴ, δὲν ἦσαν τόσο μεγάλαι. Ἀλήθεια εἶναι ἀκόμη,
πὼς ποτὲ ἄλλοτε ἡ εὐχέρεια τῶν μέσων δὲν ἦτο τόσο
περιορισμένη. Ἡ φοβερὰ θεομηνία τοῦ πολέμου περιορί-
ζει κάθε μέρα περισσότερο τὴν οἰκονομικὴν δραστηριό-
τητα τοῦ τόπου καὶ ἐλαττώνει τὴν ἀπόδοσιν τῶν πόρων
του. Οὕτω, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ὀλιγοστεύει ὁ πλοῦτος,
ἀπὸ τὸ ἄλλο αὐξάνει ἡ ἀπορία καὶ μαζὶ περισσεύει ὁ
ἀριθμὸς τῶν ἀτόμων καὶ τῶν οἰκογενειῶν, ποὺ δὲν ἐπαρ-
κοῦν εἰς τὰς καθημερινὰς ἀνάγκας των. Ὁ Ἀρχιεπίσκο-
πος Ἀθηνῶν, ἀρμόδιος περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον,
καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς προέδρου τῆς Κεντρικῆς Ἐπι-
τροπῆς τῶν Μαθητικῶν Συσσιτίων, ἀποκαλύπτει εἰς τὴν
ἐκκλησίαν του ὅτι «καὶ κατὰ τὴν προλαβοῦσαν σχολικὴν
περίοδον διὰ τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν πόρων δὲν κατέστη
δυνατὸν νὰ συσσιτίζωνται ὅλοι οἱ ἄποροι μαθηταὶ καὶ οἱ
συσσιτιζόμενοι καὶ αὐτοὶ ἐτρεφότο οὐχὶ συνεχῶς, ἀλλὰ
ἐπὶ ὀκτὼ ἐκ τῶν δώδεκα μηνῶν».

Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη, ἰδιαίτερος χρήσιμος, μᾶς διδίδει
τὸ μέτρον τῆς προσθέτου προσπάθειας, ποῦ θὰ χρειασθῇ
νὰ καταβληθῇ καὶ τῶν προσθέτων θυσιῶν, εἰς τὰς ὁποίας
θὰ πρέπῃ νὰ ὑποβληθῶμεν ὅλοι, διὰ νὰ δοθῶν εἰς τὴν
Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν τὰ μέσα νὰ ἐκτείνῃ μέχρι τοῦ ἀναγκ-
αίου σημείου τὸ ἔργον της. Νὰ ἐξασφαλίσῃ δηλαδὴ
ἐπαρκεῖα οἰσίων εἰς ὅλα τὰ σπουδάζοντα παιδιὰ τῶν ἀπό-
ρων οἰκογενειῶν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ θεσμὸς τῶν Μαθητι-
κῶν Συσσιτίων εἶναι σχετικῶς νέος εἰς τὸν τόπον μας.
Κατὰ τὰ προηγμένα ἔτη μαθητικὰ συσσίτια ἐλειτούργη-
σαν σποραδικῶς, εἰς ἀστικά ἰδίως κέντρα, ὡς ἔργα
τῆς ἐλευθέρως πρωτοβουλίας ἰδιωτῶν καὶ κοινωνικῶν ὁρ-
γανώσεων. Τὸ μεταυγουστιανὸν Κράτος δὲν παρέλειψεν,
ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεώς του, νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ ἐνισχύ-
σῃ τὰς πρωτοβουλίας αὐτάς. Ἡδη πρὸ τριετίας ὁ Ἀρ-
χιηγός, ἐγκαινιάζων τὴν στέγην τοῦ μαθητικοῦ συσσιτίου
μίας συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ὑπόθεσις τῆς
ἐπαρκείας καὶ ὑγιεινῆς σιτήσεως τῶν σπουδάζοντων παι-
διῶν τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν ἔχει τόσο θεμελιώδη ση-
μασίαν διὰ τὴν ὕγιαν καὶ τὴν συντήρησιν τῆς φυλῆς,
ὥστε τὸ Κράτος θὰ ἔφθανε μέχρι τοῦ σημείου νὰ τὴν
ἐξασφαλίσῃ διὰ τῆς ἐπιβολῆς ἐιδικῆς φορολογίας, εἰς
τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ τὸ κατάρθωνε
μόνη ἡ προσπάθεια τῆς ἐλευθέρως κοινωνικῆς φιλανθρω-
πίας. Τὸ γεγονός ὅτι τοιαύτη φορολογία δὲν ἐπεβλήθη
ἔκτοτε, ἡμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπόδειξις ὅτι ἡ γενναί-
της τῶν ἰδιωτικῶν εἰσφορῶν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς σιτήσεως
τῆς σχολικῆς νεότητος ἱκανοποίησε τὰς προσδοκίας τοῦ
Κυβερνήτου. Ὁ πόλεμος ὅμως καὶ αἱ ἐξ αὐτοῦ προκύ-
ψασαι νέαι συνθήκαι κατέστησαν ἀναπότρεπτον τὴν κρα-
τικὴν παρέμβασιν διὰ τὴν συστηματικοποίησιν τοῦ ἔργου
τῆς σιτήσεως τῶν σπουδάζοντων παιδιῶν τῆς Χώρας. Τὸ
σύστημα, τὸ ὁποῖον προεκρίθη διὰ τὴν συστηματικοποίησιν
αὐτῆν, δὲν ἦτο οὔτε ἡ πλήρης κρατικοποίησις τοῦ θεσμοῦ,
ἀλλ' οὔτε ἡ ἀνάθεσις του ἐξ ὀλοκληροῦ εἰς τὴν ἰδιωτικὴν
πρόνοιαν. Διὰ τῆς συστάσεως τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς
τῶν Μαθητικῶν Συσσιτίων, ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ὁποίας ἐτέθη
ὁ Ἀρχηγός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς ὁποίας ἐτέθη
αἱ πρὶν μεμονωμένοι καὶ διεσπασμένοι προσπάθειαι ἔχουν
ἐνοποιηθῇ καὶ ἐδόθη ἐνιαίος ρυθμὸς καὶ ἐνιαία κατευθυ-
σις εἰς τὸ ἔργον. Συγχρόνως τὸ Κράτος, διὰ γενναίας
ἐπιχορηγήσεως, ἤλθεν εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ἰδιωτικῶν εἰσφο-
ρῶν. Οὕτω ἐλειτούργησαν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ πο-
λέμου τὰ Μαθητικὰ Συσσίτια, αἱ ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἰδιω-
τικαὶ εἰσφοραὶ σημαντικῶς ὑπερέβησαν τὰς τῶν προηγου-
μένων ἐτῶν. Τὸ γεγονός, τὸ πιστοποιούμενον ἐκ τῆς ἐκ-
κλήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ προέ-
δρου τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ἀνεπάρκεια δηλαδὴ
τῶν προηγουμένων τούτων ἰδιωτικῶν εἰσφορῶν, ἐνισχυμένων

καὶ διὰ τῆς κρατικῆς ἐπιχορηγήσεως, νὰ καλύψουν πλή-
ρως τὰς παρουσιασθείσας ἀνάγκας, πρέπει νὰ καθοδη-
γήσῃ τὴν συνέχειαν τῆς προσπάθειας διὰ τὸ ἀρχόμενον
ἔτος. Ἐξηγήσαμεν ἐν ἀρχῇ τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους
ὀφειλομένον ν' ἀποβλέψωμεν διὰ τὸ ἀρχόμενον ἔτος εἰς
ἀνάγκας σημαντικῶς ὑξημένας, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ
προηγούμενον. Ἡ ἀνεργία εἰς τὰ ἀστικά κέντρα τῆς Χώ-
ρας ἐνετάθη κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας καὶ ὡς ἄμε-
σον συνέπειαν τῆς ἀνεργίας αὐτῆς πρέπει νὰ προβλέπωμεν
τὴν αὐξησιν τῶν τροφίμων τῶν συσσιτίων. Ἡ στράτευσις
διὰ λόγους ἀμύνης τοῦ Κράτους, ἀριθμὸς τινος ἐφέδρων,
ἀποτελεῖ ἄλλον, πρόσθετον λόγον αὐξήσεως τῶν ἀναγκ-
κῶν σιτήσεως εἰς τὰ Μαθητικὰ Συσσίτια.

Ἡ ἑλληνικὴ Κοινωνία ἔχει καθήκον νὰ ὑπολογίσῃ ὅλα
ταῦτα, προκειμένου νὰ ρυθμίσῃ τὴν συμμετοχὴν τῆς εἰς
τὸν ἀρχόμενον ἔρανον. Περί τῆς συμμετοχῆς τοῦ Κράτους
οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβῆλλῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ Κράτος εὐρί-
σκειται ὅσον ποτὲ ἄλλοτε βεβαρημένον ἀπὸ ὄγκον ἐκτά-
κτων ὑποχρεώσεων. Ἐπιβάλλεται, ἐπομένως, αἱ κατ' ἄ-
τομα καὶ κατ' ἐπιχειρήσεις εἰσφοραὶ νὰ εἶναι γενναῖαι,
γενναϊότεραι ὅσον ποτὲ ἄλλοτε καὶ εὐρύτεραι, πολὺ εὐ-
ρυτέρα, ἢ συμμετοχὴ εἰς τὰς εἰσφοράς. Ὁ πῖναξ τῶν εἰσ-
φορῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ περιορισθῇ, ὡς συνήθως, εἰς τὸν
κύκλον τῶν μεγάλων ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν πλουσίων ἰδι-
ωτῶν, οἱ ὁποῖοι πάλιν δὲν θὰ ἐκπληρώσουν πλήρως τὸ
καθήκον των ἐὰν ἐγγραφοῦν εἰς τὸν ἔρανον διὰ τὰ ἴδια
ποσά, τὰ ὁποῖα προσέφερον καὶ κατὰ τὰ προηγούμενα
ἔτη. Χωρὶς νὰ μᾶς διαφεύγῃ ἡ πίεσις τῆς κρίσεως, ἡ
ὁποία δὲν ἀφήνει ἀθικτον οὐδὲν ἄτομον καὶ οὐδεμίαν ἐπι-
χείρησιν, ἐπιμένομεν εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς αὐξήσεως τῶν
εἰσφορῶν. Ὅσοι ἐσυνήθισαν νὰ εἰσφέρουν ἀπὸ τὴν περισ-
σειάν των, ὀφείλουν ν' ἀναγνωρίσουν ὅτι τοῦτο δὲν ἀρκεῖ
πλέον. Ὅτι θὰ χρειασθῇ ἴσως νὰ προχωρήσουν μέχρι στε-
ρεώσεως. Τοῦτο ὑπαγορεύουν ὑπέρτερα συμφύροντα καὶ
ἀνάγκαι, εἰς τὰς ὁποίας κανεὶς δὲν δύναται νὰ παρακούῃ
ἀτιμωρητῇ. Διὰ τοῦτο ἀμιλήσαμεν ἐν ἀρχῇ περὶ θυσιῶν.
Αἱ ἐκτακτοὶ περιστάσεις ἀπαιτοῦν θυσίας καὶ ἡ φύσις τῶν
ἐξαιρετικῶν σημερινῶν περιστάσεων ἐπιβάλλει ἐξαιρετι-
κὰς ὑποχρεώσεις.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν εὐρύσιν τοῦ κύκλου τῆς συμμετο-
χῆς εἰς τὰς εἰσφοράς τὸ Κράτος καὶ ἡ Κεντρικὴ Ἐπι-
τροπὴ δικαιολοῦνται νὰ ὑπολογίζωνται εἰς τὰ πλούσια αἰσθη-
ματα τῶν οἰκογενειῶν τῶν μεσαίων στρωμάτων τοῦ
ἔθνους, αἱ ὁποῖαι ἀπαρτίζουν τὴν κυρίαν καὶ τὴν ἀπὸ
πάσης ἀπόψεως ὑγιεινέραν τοῦ δύναμιν. Ὑπολογίζουν
εἰς τὰς γυναῖκας, εἰς τὸ φίλτρον καὶ εἰς τὸ μητρικὸν των
αἰσθημα. Κάθε φορὰ ποῦ θὰ συγκεντρώνουν τὰ τέκνα των
γύρω ἀπὸ τὸ εὐφρόσυτον οἰκογενειακὸν γεῦμα, ὡς ἐνθυ-
μοῦνται τὰ πεινασμένα ὄρφανὰ, τὰ παιδιὰ τῶν ἀνέργων,
οἱ ὁποῖοι δὲν ἔπαισαν διὰ τὴν ἀνεργίαν των, τῶν ἐπι-
στράτων, οἱ ὁποῖοι ἐκλήθησαν νὰ φρουροῦν τὴν κοινὴν
ὅλων μας σκέπην, τὴν γῆν καὶ τὴν τιμὴν τῆς Ἑλλάδος.
Ἀς τὰ ἐνθυμοῦνται καὶ ὡς κάμουν δι' αὐτὰ ὅτι μπο-
ροῦν, ἀφαιροῦσαι ἀπὸ τὸ περίσσευμα, ἐν ἀνάγκῃ κατὶ
περισσότερον ἀπὸ τὸ περίσσευμα τῆς τραπέζης τῶν ἰδίων
των τέκνων. Ὑπολογίζουν τέλος τὰ αἰσθηματὰ τῶν ἰδίων
τῶν παιδιῶν. Εἰς τὴν ἀφθονίαν ἡ ὁποία τὰ περιβάλλει,
τὰ παιδιὰ τῶν εὐπόρων καὶ τῶν μέσης τάξεως οἰκογε-
νειῶν, ὡς μὴ λησμονοῦν ποτὲ τὰ ἄλλα παιδικαία ποῦ φοι-
τοῦν εἰς τὰ ἴδια μὲ αὐτὰ ἢ εἰς ἄλλα σχολεῖα, συγκεντροῦ-
νται εἰς τὰ ἴδια τμήματα τῆς Ὁργανώσεως, φέρουν τὴν
ἴδιαν στολὴν μὲ τὰ ἴδια σήματα, ἔχουν τὴν ἴδιαν μὲ αὐτὰ
μητέρα, τὴν Ἑλλάδα, καὶ πιστεύουν εἰς τὸν ἴδιον Ἰησοῦν
Χριστόν, τὸν Θεὸν τῶν πτωχῶν, τῶν ταπεινῶν καὶ τῶν
δυστυχισμένων. Ἀς τὰ ἐνθυμοῦνται καὶ ὡς ζητήσουν
μόνα των νὰ στερηθῶν ἐν μέρος τῶν ἀγαθῶν των διὰ
νὰ τὸ προσφέρουν εἰς ἐκεῖνα. Ἐτοί θὰ διπλασιάσουν τὴν
χαρὰν των διὰ τὰ καλὰ ποῦ τοὺς ἐχάρισεν ὁ Θεός, ἀλλὰ
καὶ θὰ τὰ ἀσφαλίσουν. Διότι μία Κοινωνία καὶ ἓνα ἔθνος
τότε μόνον ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ἀσφαλές, ὅταν αἰσθάνεται
καὶ ἀντιδρᾷ κατὰ τῆς δυστυχίας τῶν μελῶν της μὲ τὸν
ἴδιον τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἓνα ζωντανὸν καὶ ὕγιες σῶμα
ἀντιδρᾷ εἰς τὸν πόνον καὶ τοῦ ἐλαχίστου μέλους του.

Ο ΠΩΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ο σημερινός πολιτισμός ανέκαλυπτεν ξαφνικά ένα πρωί πώς η Μύκονος είναι ιδεώδες νησί για παραθερισμό και εισέβαλε μ' όλη την θορυβώδη συνοδεία του. Οι άγαθοι όμως κάτοικοι του νησιού όχι μόνο δεν υπερφαναλεύονται γι' αυτό, αλλά ξαφνιάζονται και άπορούν. Για τουτό και θάπρεπε εκείνος που θάθελε να ιδεί τη Μύκονο σ' όλη της την ομορφιά να την επισκεφθί σε μία εποχή που το καλοκαίρι δεν έχει ακόμη σβήσει, οι παραθεριστάι όμως έχουν άραιώσει και η γαλήνη επανέρχεται στο νησί. Τότε θα μπορούσε να γευθί όλη την ομορφιά της Μυκόνου, όπου μόλις πέντε χιλιάδες κάτοικοι χωρισμένοι σε δυο κοινότητες — της Μυκόνου και της 'Απάνω Μεριάς — ζούν την ζωή των ταπεινών, δίνουν τον τόνο της εγχωριοποιημένης ζωής και γονιμοποιούν το πετρώδες έδαφός της με τον ιδρώτα της έργασίας τους.

Όλα λευκά, κατάλευκα είναι στη Μύκονο, που διασώζει πανάρχαιες παραδόσεις στην Τέχνη, στον τρόπο της ζωής, στα έθιμα: Τά στενά δρομάκια με τις στοές, τα σπιτία με τις μαρμαρινες σκάλες, τις εκκλησούλες. Και στην πλατεία, τη λεγομένη των Τριών Πηγαδιών, είναι το λευκό έπισης πηγάδι, που το νερό του, κατά την παράδοση, όποιον θα το πιούν είναι άδύνατο να μὴν παντρευτούν στη Μύκονο.

Στολίδι της Μυκόνου οι λευκοί ανεμόμυλοι, που σαν άρματωμένοι γίγαντες προβάλλουν στο παραθαλάσσιο ύψωμα για να τέρπουν την όρασι, ιλαρύνουν το βλέμμα και σταματούν τους ρωμαντικούς. Ο μελετητής έχει πολλά να προσέξει, πολλά να μάθει για τη λαϊκή τέχνη του νησιού και την ιστορία του.

Από τα αρχαιότερα ακόμη χρόνια η Μύκονος αναφέρεται στις περιπέτειες της ελληνικής φυλής. Πρώτοι κάτοικοι του νησιού υπήρξαν οι Ίωνες, και, όπως όλη η Έλλάς, υπετάγη πρώτα στους Ρωμαίους, ύστερα στους Φράγκους και τέλος στους Τούρκους, από τους οποίους ελευθερώθηκε μαζί με το κομμάτι της γης που απέτέλεσε την Έλλάδα του 1830. Έδωσε τότε, στην Έπανάστασι του 21, χρήμα, πλοία, το αίμα των παιδιών της και την ήρωίδα εκείνη, που λέγεται Μαντώ Μαυρογένους, για ν' αποδειχθί άλλη μια φορά ότι ο ήρωϊσμός και η αγάπη της πατρίδος φλέγει κάθε ψυχή και δεν γνωρίζει κοινωνικά στρώματα. Η Μαντώ, φραγκομαθημένη μέχρι του σημείου να μιλά δύσκολα τα ελληνικά — άφοι γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Τεργέστη — κατέθηκε στην Έλλάδα, έξωπλισε με δικά της χρήματα δυο καράβια και ή λεπτοφυής αυτή γυναίκα, με το μπασιουνάκι και τα γαλλικά, έκανε πολλές φορές στο 21 περισσότερα από πολλούς άνδρες που κρατούσαν βαρεία καρυφύλλα και βαρύτερα χαντζάρια.

Στα παλιά χρόνια η Μύκονος είχε δυο συνοικισμούς: τη σημερινή πόλι και τη βορεινότερη Πάνορμο, από τις όποιες σώζονται χίλια λείψανα και άπειρα κομμάτια μαρμάρων, σε Μουσεία, σε τοίχους σημερινών σπιτιών, σκάλες, χείλη πηγαδιών. Οι αρχαιότητες όμως που έχουν αληθινή αξία, ή έχουν μετακομισθί στο Μουσείο των 'Αθηνών, ή έχουν τοποθετηθί στο Μουσείο που ιδρύθη στη Μύκονο. Κυρίως όμως βλέπουμε στο Μουσείο της Μυκόνου θαυμάσια άγγεία, αρχαϊκά, κορινθιακά, ανατολίζοντα, άττικά και έ-να κρατήρα με παραστάσεις χορού μοναδικής τέχνης και διατηρήσεως. Τέλος επιτύμβια ανάγλυφα από τη νεκρούπολι της Ρηνείας στη Δήλο. 'Αλ- λωστε, εκείνος που θα έπισκεφθί τη Μύκονο, για να νοιώση τη ζωή στην αγνή της ομορφιά, για ν' αναπλάση τον έαυτό του με τη γαλήνη και την ήρεμία της άπλης ζωής, για να καταπραύνη τα νεύρα του και να βυθισθί στην ενάτηνισ που επιβάλλουν τα ρόδινα δειλινά, τα ανάλαφρα ξημερώματα και ένας πόντος που προσφέρει όλες τις αποχρώσεις του γαλάζιου και του κυανού, είναι άδύνατο να μὴν έπισκεφθί τη Δήλο, την Τήνο αυτή της άρχαίας Έλλάδος.

Συνήθως όσοι θέλουν να έπισκεφθούν τη Δήλο κάνουν το ταξίδι αυτό με ιστιόφορο ή με βάρκα. Χρειάζεται, τάχα, να το πω άλλη μια φορά, πώς εκείνο που νοιώθουμε όλοι και άπειροι έχουν γράψει, πώς μ' όλον τον πολιτισμό και τις άνέσεις του, τη χαρά της θάλασσας τη νοιώθει εκείνος που ταξιδεύει με ιστιόφορο ή έστω και βάρκα; Το φούσκωμα των πανιών, το τραγούδι των ξαρτιών, το ράντισμα της κουπαστής από τις σταγόνες του νερού,

το μουρμουρητό του κύματος στην πλώρη είναι ποιήματα που δεν μπορεί να νοιώση κανείς άλλοιώς. Κι' ούτε μπορεί να κουβεντιάση — ταξιδεύοντας με τα σημερινά ταχύπλοα έπιβά- τικά — με τον έαυτό του, καθώς θα βλέπη τη μορφή του να καθρεφτίζεται στη θάλασσα.

Με τη βάρκα λοιπόν περνάμε κι' έ- μεις στη μικρή Δήλο. Οι βαρκάρηδες της Μυκόνου ξέρουν ωραίες ιστορίες και ή ώρα περνά γρήγορα. Μιλούν για τους καύμους της θάλασσας και για τους χαμένους στην ξενητεία, για τη ζωή των ναυτικών, για όλα, την ώρα που τα μάτια αντικρύζουν ξεκομμένα στο βάθος τα βουνά, ακρογιάλια σε μία καταπληκτική διαύγεια άτμο- σφαιρας. Περνάμε δίπλα από τα νη- σάκια 'Αγιος Γεώργιος και Καθου- ρονήσι, αφήνουμε πίσω τον κάθο του Μώρου και μπαίνουμε στο στενό που χωρίζει τη Δήλο από τη Ρηνεία (Με- γάλη Δήλο) και έτσι φθάνουμε στον Ιερό λιμένα. Ποιός τάχα δεν ξέρει τη δόξα της Δήλου, ποιός δεν έχει ακού- σει με θαυμασμό όσα ξέρουμε σήμερα για τα πλούτη της, για τις θρησκείες που έλατρευόντο εκεί, για τα χίλια δυο θαυμάσια που έεθυσεν ή λύσσα του Μητροφάνους;

Γαλήνη σήμερα τα πάντα κι' ό έπι- σκέπτης καθισμένος σ' ένα μάρμαρο άναμετρά το παρελθόν, αφήνει το βλέμμα του να παραστήση ποιμπές και θεωρίες και βρίσκει ζωντανό πάντα τον άρχαίο αυτόν ελληνικό κόσμο, άν τύχη να φθάνη από την Τήνο πρώτα, εκεί που συρρέουν οι πανέλληνες να λατρεύσουν τη Μεγαλόχαρη, όπως μια φορά συνέρρεαν στην Δήλο.

Χρ. Έμμ. Άγγελομάτης

Μήπως νομίζετε ότι ο ίδιός μου βίος ήτο αν- θόσπαρτος; Χρόνια και χρόνια έπέρασα μέσα από άγκάθια και τριβόλους και έπόνεσα και έμάτωσα. Και όμως ή ψυχή μου έμεινε δυνατή, ισχυρή και άκατάβλητη, διότι έθεώρησα ως πρώτον σκοπόν του βίου μου, εις κάθε στιγμήν και εις κάθε περίστασιν, το να υπηρετώ και να προσφέρω εις τους άλλους, εις το σύνολον, ό,τι ήμπορούσα να προσφέρω. Έτσι έμαθα να είμαι εύτυχής. Και πολλές φορές προσέ- φερα εις τους άλλους ό,τι ήμπορούσα, χωρίς να το γνωρίζη κανείς και πολλές φορές χωρίς να το ανα- γνωρίζουν, και μάλιστα να το παραγνωρίζουν.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1912

Κοντεύουν μεσάνυχτα!... Ο Χρι- στιανικός ελληνικός λαός της Θεσσα- λονίκης δεν γιόρτασε καλά - καλά το άγιου Δημητρίου του Μυροβλήτου τη γιορτή, κι' όμως, έπειτα από το φόβο των 20 αυτών ήμερών, μία προε- τοιμασία εξαιρετική γίνεται μέσα στα σπιτία του... Κόρες της Θεσσαλονί- κης, μαζί με την προίκα τους, στα κατάβασα των ντουλαπιών και των σεντουκιών έχουν κρύψει τη γαλανό- λευκη... Την έχουν βγάλει από τον κρυψώνα της. Έχουν πληροφορηθί, την ήμερα της θρησκευτικής εύλα- θείας, μία άλλη αληθινή είδησι. Δύο άξιωματικοί του Έλληνικού Στρατού, του Έπιτελείου του Διαδόχου και 'Αρχιστρατήγου έφτασαν στη Θεσα- λονίκη και συζητούν με τον Τοδρκο άρχιστράτηγο, τον Ταχσίν πασά, τους δρους της παραδόσεως της πόλεως... Είναι δύο Έλληνες άξιωματικοί: ο Συνταγματάρχης Δούσηνης και ο λοχαγός Ίωάννης Μεταξάς, ό σημε- νός 'Αρχηγός της Κυβερνήσεως, αύ- τοι που υπογράφουν μαζί με τον

Τοδρκο άρχιστράτηγο την παράδοσι της ωραίας του Θεμαϊκού νύμφης, σ' ένα ιστορικό έγγραφο...

Στις 11 το βράδυ είχεν υπογραφή το πρωτόκολλο και στα μεσάνυχτα ό- λοι το ήξεραν. Παρά το κρύο του 'Οκτωβρίου, το βροχερό καιρό, τα μπαλκόνια διακοσμηθήκαν με τη γα- λανόλευκη για να υποδεχθούν τον 'Αρχιστράτηγο, που την άλλη μέρα, πρωί-πρωί στις 27 'Οκτωβρίου, θα έμ- παιναν τα πρώτα τμήματα και την Κυριακήν 28 νικητής και τροπαιού- χος στην χώρα του Μυροβλήτου θα έμπαινε ο 'Αρχιστράτηγος, ο Διάδο- χος τότε Κωνσταντίνος.

Ο ελληνικός λαός ξεχύθηκε στους δρόμους της Θεσσαλονίκης... Κατέ- κλυσε τις κύριες άρτηριες προς τα δυτικά της πόλεως, εκεί απ' όπου θα έμπαινε ο ελληνικός στρατός. Λου- λούδια έχουν στρωμένα στο διάβα τους και τα μπουκέτα από τα όλο- χρυσά χρυσάνθεμα πετιούνται στους στρατιώτας και τους άξιωματικούς

που παρελαύνουν και τ' άρπάζουν εύ- χαριστημένοι στον άέρα, εύτυχισμένοι γιατί εκεί θα ξεκουρασθούν λίγο, έ- πειτα από το είκοσάημερο σχεδόν ά- νέθασμα από την Μελούναν μέχρι της Θεσσαλονίκης, ανέθασμα που στοίχι- σε τόσες και τόσες θυσίες...

Ο Διάδοχος την επομένη γίνεται άντικείμενο ζωηρών εκδηλώσεων. Κα- πέλλα άνεμίζονται στον άέρα, σακ- κάκια στρώνονται στους δρόμους για να περάση καθαλλάρης ο 'Αρχιστρά- τηγος... Λουλούδια στρώνονται στο δρόμο του και οι ζητωκραυγές δονούν τον άέρα...

Η Θεσσαλονίκη είχε γίνει ελληνι- κή. Με την υπογραφή του Ίωάννου Μεταξά είχε παραδοθί στην Έλλάδα.

Κι' όπως ο ίδιος είπε σε μία σχε- τική περίστασι: «Παραδόθηκε στην Έλλάδα κι' έμεινε και θα μείνη για πάντα ελληνική».

Έλληνική στους αιώνες.

A. M.

Χρόνια πολλά
ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ
ΒΑΣΑΝΑ

Άγαπητοί μου φίλοι,

«Αρχίζουν πάλι τα βάσανά μας», ακούμε πολλές φο- ρές να λένε μαθηταί κατά την έναρξί των σχολικών μα- θημάτων. Και τους βλέπουμε να κατσοφυάζουν, ν' ανη- συχούν και ν' άρχίζουν να υπολογίζουν τις μέρες της άρ- γίας και να παραπονούνται για το... περιωρισμένο έορ- τολόγιο!

Αν οι μαθηταί αυτοί — που είναι εύτυχώς λίγοι — έν- νοούν «βάσανα» τον κόπο και την προσπάθεια που άπαι- τεί ή μελέτη, τότε πράγματι υπάρχουν αυτά τα «βάσανα». Με τη διαφορά πώς πρέ- πει να υπάρχουν. Οι μαθηταί εκείνοι που δίνουν στα «βάσανα» αυτά την έννοια μίας συμφοράς, μίας τιμωρίας, που κάποια κακή Μοίρα τους τα έξαπέστειλε για να τους βασανίση, δεν έχουν αντιλη- φθί καθόλου το νόημα της μορφώσεως, αλλά και κάτι περισσότερο: δεν έχουν αντιληφθί καθόλου το νόημα της ίδιας της ζωής.

Μόρφωσι χωρίς κόπο και προσπάθεια δεν μπορεί να έννοηθί. Άλλά για να πη κανείς τον κόπο και την προσ- πάθεια αυτή «βάσανα», σημαίνει πώς δεν αισθάνεται την ανάγκη της μορφώσεως, πώς δεν καταλαβαίνει την αξία της. Μά είναι δυνατόν να υπάρξη άνθρωπος που να μη ξέρη, να μη νοιώθη την αξία της μορφώσεως, να μὴν καταλαβαίνει την τεράστια, την άυπολόγιστη σημασία της για την έσωτερική καλλιέργειά του, για την κοινω- νική κι' έθνική ύπόστασί του, για τον άγώνα ακόμα της ζωής του;

Δεν αξίζει λοιπόν για την άπόκτησι ενός τέτοιου άγα- θού να ύποστη ή μαθητής τον κόπο και την προσπάθεια, που την άποκαλούν μερικοί «βάσανα»;

Μά είναι τάχα πράγματι «βάσανα»; Είναι δηλαδή κάτι

δυσάρεστο, βαρύ, καταθλιπτικό; Όλοι οι άλλοι μαθη- ταί, που νοιώθουν την αξία της μορφώσεως, έχουν την αντίθετη ακριβώς ιδέα. Εκείνο που οι άλλοι το θεωρούν βάσανο, αυτοί το αισθάνονται σαν χαρά, σαν ικανοποίησι, σαν εύτυχία. Κι' εκεί που οι άλλοι βλέπουν συμφορά και τιμωρία μούρης Μοίρας, αυτοί αντικρύζουν την ωραιό- τερη εύλογία, το πολυτιμότερο δώρο του Θεού.

Κόπος! Βέβαια κόπος, μά μπορεί να υπάρξη χαρά κι' ικανοποίησι χωρίς κόπο; Προσπάθεια! Άλλά ποιό άπόκτημα όποιασδήποτε φύσεως, ποιό κατάκτησι ήθικη ή ύλική έκερδήθηκε ποτέ χωρίς προσπάθεια;

Κοπιάζει και προσπαθεί μέχρις άγωνίας ο καλλιτέ- χνης, που θα συλλάβη μίαν έμπνευσι, μία μορφή ζωής και θα αισθανθί την ανάγκη να την έκφραση με την τέ- χνην του. Μοχθεί και ύποφέρει ο έπιστήμων, που προσ- παθεί να επιτύχη μίαν ανακάλυψι, να πραγματοποιήση μίαν έφεύρεσι. Διαθέτει και καταναλώνει όλες τις δυνά- μεις του ο δάσκαλος, που αγωνίζεται να καλλιεργήση τις σκέψεις και τις ψυχές των μαθητών του. Μά ίσα-ίσα μέσα σ' αυτόν τον κόπο, μέσα σ' αυτήν την προσπάθεια, σ' αυ- τόν τον μόχθο και την άγωνία βρίσκουν όλοι αυτοί τη μεγαλύτερη χαρά, την όραιότερη ικανοποίησι, το ξεκού- ρασμα, το κουράγιο, την πνευματική και ψυχική άντοχη κι' άνανέωσι, για να συνεχίσουν με την ίδια προθυμία, αίσιοδοξία κι' άφοσίωσι τον ίδιο κόπο και την ίδια προσ- πάθεια για νέες όλσένα έξορμήσεις, για νέους άγώνες.

Μία μικρογραφία αυτής της γενικής κι' άένανης πάλης του ανθρώπου για την άνύψωσι του έαυτού του και για την κατάκτησι του πολιτισμού, έσθε και σεις, άγαπητοί μου φίλοι, όσοι από σάς έχετε την πλεονεκτική, αλλά γι' αυτό και πιο βαρεία, τύχη να είσθε μαθηταί. Το ξέρω ότι οι περισσότεροι από σάς έχετε βαθείαν αντίληψι της άποστόλης και του προορισμού σας, κι' έπομένως δεν σας έχρειαζόταν το σημερινό μου γράμμα. Άλλά άπευθύνο- μαι σε Φαλαγγίτες και Φαλαγγίτισσες και γι' αυτό έχω το δικαίωμα να τους πω ότι όχι μόνο κανείς, μά κανείς, δεν μπορεί να λιποψυχή στην ωραία μαθητική του προσ- πάθεια, αλλά άντιθέτως όλοι, άνεξαίρετως όλοι, πρέπει να είναι επί κεφαλής της, φωτισμένοι πρωτοπόροι κι' όπο- δείγματα, όπως και σ' όλους τους τομείς της νέας μεγά- λης και πλατείας προσπάθειας της Πατρίδος μας.

Με όλη μου την αγάπη
Μελής Νικολαΐδης

Σελή σερβιτόριον

ΝΑ ΠΡΩΤΟΣΤΑΤΗΣΟΥΝ

Όπως και πέρυσι, ακόμη επιμονώτερα από πέρυσι, πρέπει να επαναληφθῇ ἡ σύστασις πρὸς τὰς κοινοτικάς ἀρχάς τῆς ὑπαίθρου καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἀρμοδίους, νὰ μὴ παραλείψουν νὰ περιλάβουν εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς φθινοπωρινῆς σπορᾶς τὰ κτήματα καὶ τοὺς κλήρους τῶν κτηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν, πού τοὺς λείπουν τ' ἀπαραίτητα γέφυρα καὶ ζῶα, καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν οἰκονομῶν πού οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἡ τὰ στήριγματὰ τῶν εὐρίσκονται ὑπὸ τὰ ὄπλα. Τοῦτο μαζὶ μὲ τὸ παράγωγα τοῦ Ἀρχηγοῦ, πού ζητεῖ νὰ μὴ μείνῃ ἀκαλλιέργητος καὶ ἐπομένως ἀνευ ἀποδόσεως καμμία ἔκτασις γῆς, ἐπιβάλλεται καὶ ἀπὸ καθήκον ἀλληλεγγύης κοινωνικῆς, πού σήμερα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν ἀπαγορεύεται ἡ παραμέλησις τοῦ. Δὲν θὰ κοστίζῃ τίποτε εἰς τοὺς γεωργούς, πού μένουν εἰς τὰ σπῖτια τῶν καὶ ἔχουν τὸν τρόπον νὰ καλλιεργοῦν τὰ κτήματά τῶν, νὰ ἐργασθοῦν ὅλοι μαζὶ, μὲ ἀδελφικὴν, μὲ γειτονικὴν καὶ χριστιανικὴν συνείδησιν, εἰς ἐργασίαι, ὅπως ἔκαμναν ἀνέκαθεν καὶ οἱ πατέρες καὶ οἱ πάπποι τῶν, ὀρισμέναις ὥραις ἡ ἡμέρας, διὰ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς γείτονας πού ἀφῆκαν χήρας καὶ ἀνήλικα ὀρφανὰ ἢ δι' ἐκείνους πού ἐκλήθησαν νὰ φρουροῦν τὰ σύνορα τῆς Πατρίδος. Οἱ νέοι τῶν φαλάγγων τῆς Ε.Ο.Ν., ὡς γνήσιοι φορεῖς τοῦ πνεύματος τοῦ σημερινοῦ Κράτους καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἔχουν καθήκον νὰ πρωτοστατήσουν, ὅπως εἰς κάθε ἄλλην γενικὴν ὠφελείαν προσιπάθειαν, καὶ εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ τῆς χριστιανικῆς καὶ ἑλληνικῆς ἀλληλεγγύης.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ
ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ πρώτη: Τὸ ὄργανον (σύνθεσις τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου τῆς «Νεολαίας» κ. Ἀλέκου Κοντοπούλου).

Ἡ δευτέρα: Στιγμιότυπα ἀπὸ τὰς ἀσκήσεις τῶν ἐνόπλων μας δυνάμεων καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

ΠΝΕΥΜΑ ΜΕΤΡΟΥ

Ἡ ἐπέτειος τῆς ἡμέρας τῆς ἀποταμιεύσεως ἔχει ἐφέτος ἰδιαιτέραν ἐπικαιρότητα, διότι συμπίπτει μὲ μίαν περιόδον, πού αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ πράγματα, ὅπως τὰ διαμορφώνει ἡ ἀνάγκη τῶν πολεμικῶν γεγονότων, ἐπιβάλλουν εἰς τοὺς λαοὺς καὶ εἰς τὰ ἔθνη, εἴτε εὐρίσκονται μέσα εἰς τὴν σφαῖραν τῆς πολεμικῆς πυρκαϊᾶς εἴτε ὄχι, σκληρὰ, ἀναγκαστικὰς στερήσεις.

Ἄν κατὰ τὰ προηγούμενα χρόνια τὰ κηρύγματα ἐναντίον τῆς ἀπεριορίστου χρήσεως ἀγαθῶν καὶ τῆς ἀλογίστου σπατάλης εἶχον ὡς κυρίαν τῶν αἰτιολογῶν τὴν ἡθικὴν ἀνάγκην, πού ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ παραμένῃ κύριος καὶ ὄχι δοῦλος τῶν πραγμάτων, σήμερον ἡ οἰκονομία, ἡ φειδῶ, ἡ αὐστηρὴς ρυθμισμένη χρῆσις, ἔχει ἀποβῇ ἀνάγκη, τὴν ὅποιαν τὰ Κράτη δὲν διστάζουν νὰ ἐπιβάλλουν διὰ τῶν αὐστηροτέρων μέτρων καταναγκασμοῦ. Ὅπως δὲ τὴν αὐστηρὴν ὕψηλὴν ἰδέαν, ἡ ὅποια ὑπάρχει εἰς τὸ κήρυγμα τῆς ἀποταμιεύσεως, δὲν χάνει, ἀλλὰ κερδίζει ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ αὐτὴν τὴν συμπτῶσιν. Ἄν εἰς τὸ παρελθὸν ἐκαλούμεθα νὰ δαπανώμεν μετὰ φειδοῦς καὶ ν' ἀποφεύγουμεν ὡς ἀντικοινωνικὴν τὴν χρῆσιν τοῦ περιττοῦ, ἀποταμιεύοντες διὰ τὸ σύνολον, διὰ τὴν αὐξήσιν τῶν ἀποθεμάτων τοῦ συνόλου, σήμερον ἡ φειδῶ ἀποβαίνει ἀναγκαστικὴ εἰς πλείους χρήσεις, ἀπλούστατα διότι ἡ χρῆσις γίνεται ἀδύνατος, ἐξ αἰτίας τῆς ἐλλείψεως ἡ τῆς ἀναγορεύσεως τῆς χρήσεως τῶν πραγμάτων. Οἱ πόλεμοι διὰ τοῦτο ἀποτελοῦν συμφοράς, διότι δὲν ἐξαπολύουν μόνον τὰ ἀγριώτερα καὶ τὰ ζωωδέστερα ἐνστικτὰ καὶ ὠθοῦν τοὺς ἄνθρώπους εἰς ἀμείλικτον ἀλληλεξόντωσιν, ἀλλὰ καὶ διότι ἀπορροφῶν ὅλην, ἢ σχεδὸν ὅλην, τὴν δύναμιν ἐργασίας καὶ παραγωγῆς, ἡ ὁποία εἰς τὴν κατασκευὴν πραγμάτων, πού ὄχι μόνον εἶναι ἄχρηστα διὰ τὰς εἰρηνικὰς ἀνάγκας καὶ νὰ καταστρέφουν τὰ χρήσιμα ἔργα καὶ τοὺς θησαυροὺς πού ἔχουν συσσωρεύσει μόχθοι καὶ ἐργασία ὀλοκλήρων περασμένων γενεῶν. Οἱ πόλεμοι γυμνώνουν τὴν γῆν καὶ πτωχύνουν τὰ ἔθνη. Καὶ ἡ φτώχεια δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο παρὰ στέρησιν. Ὁ πόλεμος λοιπὸν δὲν ἐπιβάλλει ἀπλῶς, ἀλλὰ κάμνει ἀναγκαστικὴν τὴν στέρησιν καὶ ἀδύνατον τὴν χρῆσιν. Καὶ εἰς τὴν Πατρίδα μας, μολοντί εὐτυχῆσαμε νὰ κρατηθῇ ἔως τώρα, καὶ θέλομε νὰ μείνῃ ἔως τὸ τέλος ἔξω τῆς πολεμικῆς συρράξεως — ἐκτὸς ἂν τὸ καθήκον τῆς περιφρουρήσεως τῆς τιμῆς, τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἀκεραιότητος τοῦ ἐδάφους μας ἀπαιτήσῃ τὸ ἀντίθετον — δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀποφύγουμεν τὰς οἰκονομικὰς συνεπείας τοῦ πολέμου. Αἱ οἰκονομικαὶ δὲ αὐτὰι συνεπείαι κατέστησαν καὶ δι' ἡμᾶς ἀναγκαστικὰς ὀρισμένας στερήσεις.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν γενικῶν αὐτῶν αἰτίων καὶ ἱερὰ ὑποχρεώσεις ἀλληλεγγύης ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐπιβάλλουν καὶ εἰς ἐκείνους πού ἔχουν ἀκόμη τὸν τρόπον νὰ δαπανοῦν, νὰ περιορίζουν τὰς δαπάνας τῶν, δίδοντες μέρος τοῦ περισσεύματός των εἰς τοὺς οἰκονομικῶς ἀσθενεῖς, εἰς τὰ θύματα τῆς ἀνεργίας καὶ τῆς ἀνερείας. Ἐπομένως περισσότερο σήμερον παρὰ κατὰ τὰ προηγούμενα χρόνια χρειάζεται νὰ καταπολεμηθῇ καὶ νὰ καθιερωθῇ τὸ πνεῦμα τῆς σπατάλης καὶ τῆς κακῆς χρήσεως. Σήμερον περισσότερο παρὰ ποτὲ ἄλλοτε πρέπει νὰ οἰκονομώμεν καὶ ν' ἀποταμιεύωμεν καὶ χάριν τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ἑκάστος καὶ χάριν τῆς δότης.

Οἱ νέοι ἰδιαιτέρως καὶ τὰ παιδιά πρέπει νὰ διδάσκονται ὅτι ἡ φειδῶ, ἡ οἰκονομία καὶ ἡ καλὴ χρῆσις ὑπάρχουν εἰς τὸ ἴδιον τὸ πνεῦμα τῆς ἑλληνικῆς ιστορίας καὶ τῆς ἑλληνικῆς γῆς, ἡ ὅποια εἶναι καὶ αὐτὴ φειδωλὴ εἰς ὅλα τῆς, λιτὴ καὶ κυριαρχημένη αὐστηρὰ ἀπὸ τὸν νόμον τῆς ἰσορροπίας καὶ τοῦ μέτρου, πού μέσα του περικλείεται καὶ ὁλόκληρον τὸ μυστικὸν τῶν μεγαλοφυγμάτων τῆς ἱστορίας μας, καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον τὸ μυστικὸν τῆς ἀδιαλείπτου ἐπὶ τρεῖς χιλιάδας ἔτων μεγαλειώδους σταδιοδρομίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Διότι καμμία ἄλλη ἰδιότης δὲν ἐστάθη τόσο προνομιακῶς ἑλληνικὴ ὅσον ἡ ἀρμονία πού εἶναι ἀρνήσις τῆς ἀγροίκου ὑπερβολῆς εἰς τὸ κάθε τι καὶ τὸ μέτρον, πού εἶναι ἀρνήσις τῆς βαρβάρου καταχρήσεως. Παιδαγωγημένα μὲ τὸ ἴδιον αὐτὸ πνεῦμα τὰ Ἑλληνόπουλα, βαθύτατα ἐμποτισμένα ἀπὸ τὸ νόημά του, ἱκανὰ νὰ ρυθμίζουν σύμφωνα μὲ αὐτὸ τὴν ζωὴν τῶν καὶ τὰς σχέσεις τῶν μὲ τὸ περιβάλλον καὶ μὲ τοὺς ὁμοίους τῶν, εἶναι ἀδύνατον, ὅτι καὶ ἂν ἤθελε συμβῇ εἰς τὸν Κόσμον, νὰ μὴ δημιουργήσουν νέας λαμπρὰς μορφὰς πολιτισμοῦ, ἱκανὰς καὶ πάλιν νὰ καταπλήξουν τὴν Οἰκουμένην.

Σελή σερβιτόριον

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟΝ
ΣΑΝΑΤΟΡΙΟΝ

Ἐνα νέον σανατόριον, εἰδικὸν διὰ φυματικὰ παιδιά, ἐθεμελιώθη τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Πεντέλης. Ἄνὰ διακόσια παιδία, ὅταν προσερχῶς θὰ εἶναι ἔτοιμον τὸ νέον ἱδρυμα, θὰ εἰσάγονται διὰ νὰ ἐπανευρίσκουν τὴν ὑγίαν τὴν εἰς τὸ θεραπευτήριον αὐτό. Μεταξὺ τῶν τῶσων ἄλλων, ἀληθῶς πολλῶν καὶ μεγάλων ἔργων, πού ἐγίναν καὶ γίνονται κάθε μέρα εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν μίαν ὑγιεστέραν καὶ καλλίτεραν γενεάν ἀνθρώπων, τὸ νέον παιδικὸν σανατόριον τῆς Πεντέλης δὲν πρέπει νὰ μᾶς συγκινήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃ ὀλιγώτερον.

Ο ΕΛΛ. ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Εἰς ἡμέρας πού τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν ἀπορροφᾷ μύρια ὑποχρεώσεις καὶ μέριμναι, ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἀπέλυσε τὴν ἐγκύκλιον τοῦ τακτικοῦ ἐπιστολίου ἐράνου τοῦ. Παρὰ τὸ πλῆθος ὅμως τῶν ὑποχρεώσεων καὶ τῶν μέριμνῶν ἡ κοινωνία θ' ἀποκριθῇ μὲ γενναίότητα καὶ μὲ θερμὴν εἰς τὴν ἐγκύκλιον. Τοῦτο ὑπαγορεύει ἡ ἀνάγκη τῶν λαμπρῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς προσφέρει ἐν πόλεμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ, μὲ τὸ πρότυπον μέγα νοσοκομείου τοῦ, τὸ τελεώτερον τοῦ ἔθνους τοῦ εἰς τὴν κατ' ἡμᾶς Ἀνατολήν, μὲ τὴν Σχολὴν τοῦ τῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων, μὲ τὴν ἐπίσημην ὑποδειγματικὴν ὡς ἐγκαταστάσιν καὶ ὡς ὄργανον ὑπηρεσίαν τοῦ πρώτου βοηθίου.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Τὸ ὑπουργεῖον Γεωργίας, ἀποθλῆπον εἰς τὸν ἴδιον πάντοτε κεντρικὸν σκοπὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ αὐξήσις τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς, ἔλασεν ἕνα ἐξαιρετικὸν μέτρον. Τὸ μέτρον τῆς ὑποχρεωτικῆς καλλιέργειας τῶν κτημάτων, πού εἶπε διότι τὰ ἐγκατέλειψαν οἱ ἰδιοκτῆται τῶν διὰ νὰ καταφύγουν εἰς τὰς πόλεις ἢ νὰ ἐπιδοθῶν εἰς ἄλλα ἐπαγγέλματα, εἶπε διότι ἀνήκουν εἰς νομικὰ πρόσωπα καὶ ὀργανισμοὺς, ἔμμενον χέρσιν, ἐγκαταλειμμένα καὶ ἀκαλλιέργητα καὶ ἐπομένως ἀπαράγωγα καὶ νεκρά. Οἱ γνωρίζοντες τὴν ἑλληνικὴν ὑπαίθρον δὲν ἤμπορον παρὰ νὰ ἐνθουσιασθοῦν μὲ τὸ ριζοσπαστικὸν αὐτὸ μέτρον, τὸ ὁποῖον ἔρχεται νὰ διδάξῃ εἰς ὅλους, ὅτι ὁ ἀγρὸς δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ἐμπόρευμα πρὸς κερδοσκοπίαν, ἀλλὰ κεφάλαιον ἐθνικόν, πού πρέπει νὰ παράγῃ καὶ ν' ἀποδίδῃ καὶ πού ὅταν δὲν παράγῃ καὶ δὲν ἀποδίδῃ ἐξ ὑπαίτιότητος τοῦ κατόχου τοῦ, πρέπει ν' ἀφαιρῇται ἀπὸ αὐτὸν καὶ νὰ δίδεται εἰς ἐκείνους πού θὰ τὸ κάμουν ν' ἀποφέρῃ καρπὸν πολὺν.

ΑΠΟ ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ

ΔΙΑΣΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ & ΘΡΑΚΗ

Ταξίδεψα μέχρι τῆς Κομοτινῆς, ὅπου κι' ἐτεράτισα τὴν περιόδεσίν μου στὴ Μακεδονία καὶ Θράκη. Εἶδα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην, τὸν Πολύγυρον, πού τὰ σπῖτια τοῦ ὑψώνονται ἀνάμεσα στὰ πλατάνια καὶ ὅπου ὁ τόπος ὄργα ἀπὸ βλάστησι, τὸ Κιλκίς, τὸ ἱστορικὸ χωριὸ πού ἐξελίχθηκε σὲ προοδευτικὴ πόλιν καὶ σφύζει ἀπὸ κίνησι καὶ ζωῇ, τὴς ὁμορφες Σέρρες, πού διαρκῶς μεταμορφώνονται σὲ καλλίτερον. Εἶδα καὶ τὴν Δράμα, πού ζῇ κι' αὐτὴ μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς καὶ διατηρεῖ τὸ παλαιὸν χρῶμα τῆς, τῆς γραφικῆς Καβάλλας, μὲ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἔργα τοῦ ἀρχαίου, τοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους τῆς καὶ τοὺς ἐργατεῖς τῆς, πού τὰ μεσημέρια, σὲ τέλειωμα τῆς δουλειᾶς, ἐξεγυρνῶνται καὶ πλημμυρίζουν τοὺς δρόμους τῆς, πού σοὺ φαίνονται πῶς «θομβοῦν» σὰν τὴς μέλισσες, πού λιάζονται ἔξω ἀπὸ τὴν κυψέλην τοῦ... Εἶδα καὶ τὴν Κομοτινὴν, τὸ Θρακικὸ αὐτὸ κέντρο, μὲ τοὺς χαρακτηριστικοὺς τοῦ τύπου, πού διατηρεῖ τὴν παλιὰ του φόρμα, λές καὶ φοβᾶται νὰ ἐξελιχθῇ...

Εἶδα στὴ διαδρομῇ μου ὅλες τὶς ἄλλες πόλεις καὶ τὰ χωριά...

Τὸ Δοξάτο, σὲ δρόμο Δράμας - Καβάλλας, πού σοὺ θυμίζει τὴς ἀνήκουστες σφαγὲς τῶν πατριωτῶν Ἑλλήνων, ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα στίφη, πού ὁ πόλεμος ἀποθηρίωσε, καὶ πού ἡ σημερινή του θέσις σοὺ γεννᾷ ἀπόλυτη βεβαιότητα, ὅτι μὲ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ δὲν θὰ ξαναδοκιμῇ ποτὲ πᾶν τέτοια τραγικὴ τύχη, οὔτε αὐτὸ οὔτε κανένα ἄλλο Ἑλληνικὸ χωριό!...

Εἶδα καὶ τὸ Παγγαῖο, πού ἐξαναστατίζει τοὺς ἑλληνικοὺς θριάμβους, τὴν ἑλληνικὴν ἀνδρείαν κι' ἀποφασιστικότητα. Οἱ κορφές του ὑψώνονται ὑπερήφανες, λές καὶ νοιώθουν κι' αὐτὲς πῶς ἐπάνω τους γράφθηκαν ἀπαράμιλλοι ἡρωισμοί, καὶ πῶς ἐκεῖ πέρα ἡ Νίκη στεφάνωσε μὲ τὴς ἀμάραντες δάφνες τῆς τοὺς ἐλευθερωτάς...

Πολὺ πῶς μπροστὰ ἡ Δοιράνη, στὰ ἥρεμα νερά τῆς

ὁποίας καθρεφτίζεται ἡ ὁλόγυρα φύσις. Κι' ἐκεῖ ἄλλες ἀναμνήσεις θριάμβων. Ἐπειτα τὸ Σιδηρόκαστρο, οἱ Σέρρες, ἡ Δράμα... Κάθε σπιθαμὴ καὶ μὴ ἀνδρεία. Κάθε βῆμα καὶ μὴ αὐτοθυσία. Κάθε ματιά κι' ἕνας θρίαμβος. Κι' ὅλα μαζὶ σοὺ θυμίζουν τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, τὸ ἀκαταπόνητος καὶ ἀκατάβλητος γράφει διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν ἱστορίαν του, πάντα ὥραία καὶ ἐνδοξη, καὶ στὶς ἡμέρας τῆς εὐτυχίας καὶ στὶς ἡμέρας τῶν δοκιμασιῶν...

Ἐπειτα ὁ Νέστος... πού ξετυλίγεται μὲ νοχέλια γιὰ νὰ ζωγραφίσῃ μὲ τὰ νερά του ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς βράχους τὰ νοητευτικὰ παρανέστια τοῖα.

Ἡ Ξάνθη σὲ λίγο ξεπροβάλλει κι' αὐτὴ καθὼς διασχίζεται ἀπὸ τὸν ξεροπόταμό τῆς, ἑλληνικώτατη καὶ χαρούμενη. Καὶ σὲ λίγο ἡ Κομοτινὴ, μὲ τοὺς τύπους τῆς, τοὺς μαχαλάδες τῆς, καὶ τὰ μπιμπιὰ τῆς, κι' ἀκόμα τὸν πασίγνωστο «μπάρμπα - Σπύρο», τὸν ξενοδόχο, πού εἶναι ἡ ζῶσα ἱστορία ὅχι μονάχα τῆς Κομοτινῆς ἀπὸ τότε πού ἐλευθερώθηκε, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Μακεδονικῶν

ἀγώνων, πού διεξήγοντο τότε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, τὸ Σερβικὸ σήμερα, Μοναστήρι, πού ἔπαιξε τόσο σπουδαῖο ρόλο στοὺς ἑλληνικοὺς ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνες.

Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ πιστώσουμε ἄλλη μιά φορὰ τὸ ἀκμαῖο Ἑθνικὸ φρόνημα, πού ἐπικρατεῖ.... Πρὸ τοῦ 1936 εἶχα ξαναεπισκεφθῇ τὰ μέρη αὐτά! Κι' ἐπειδὴ οἱ ἀλήθειες πρέπει νὰ λέγονται, θυμᾶμαι τότε πῶς μπορεῖ νὰ ὑπῆρχε τὸ Ἑθνικὸ αἶσθημα, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας, μολοντί τίποτε τὸ σοβαρὸ δὲν διετάρασσε τὴν διεθνή ἀτιμόσφαιρα καὶ ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν βρισκόταν στὶς δόξες τῆς. Καὶ ὅμως! Δὲν πίστευαν στὴν Ἑλληνικὴ δυναμικότητα, στὴν Ἑθνικὴ ἰσχύν. Ἐνδεῖς γι' αὐτό; Ἡ ἀξία τῶν ἀστυκῶν κτημάτων. Προσπαθοῦσαν νὰ βροῦνε ἀγοραστὰς ὅσο-ὅσο, ἀλλὰ ἀγοραστὰς δὲν εὕρισκαν...

Ξαναπῆγα στὰ 1937 καὶ 1938... Τότε τὰ σύννεφα στὸν διεθνὴ ὁρίζοντα ἦσαν ἀπειλητικὰ ἀπὸ ὅλες τὶς κατευθύνσεις... Ἡ Εὐρωπαϊκὴ εἰρήνη εὕρισκετο ἐπὶ

Τὸ νέον Παιδικὸν Σανατόριον

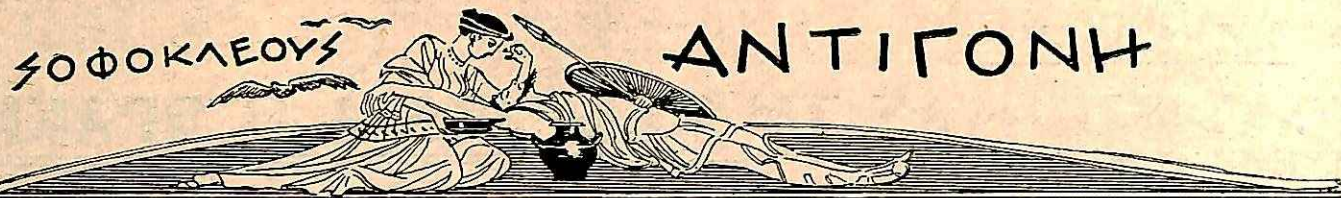
Ὁ Ἀρχηγὸς δεχόμενος ἀνθοδέσμη ἀπὸ μικρὰν Σκαπάνισσαν κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ ἀνγειρομένου εἰς τὴν Πεντέλην σανατορίου κλειστής φυματιώσεως.

«ξηροῦ ἀκμῆς». Παρ' ὅλα αὐτὰ τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας μαζὶ μὲ τὸ Ἑθνικὸ φρόνημα ἀποτελοῦσαν μίαν ἀκατάβλητη δύναμι. Ὁ κόσμος ἐμπνευσμένος πᾶς στὰ αἰσθήματά του αὐτὰ ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸ τῆς Ἑθνικῆς Μεταβολῆς, τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶ, δὲν κυττοῦσε πᾶν νὰ ξεπουλήσῃ τὰ κτήματά του. Ἡ ἀστική ἰδιοκτησία εἶχε ἰσχυροποιηθῇ καὶ οἱ πόλεις καὶ τὰ χωριά ἀνακαίνιζονταν μὲ νέα σπῖτια. Σήμερα τὰ πράγματα εἶναι πολὺ διαφορετικώτερα, σὲ καλλίτερον, βέβαια! Ὁ πόλεμος συνταράσσει τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀφρικήν, τὴς θάλασσας καὶ τοὺς ὠκεανούς. Οἱ καταστροφὲς ἐθεμελιῶνουν κράτη καὶ ἐρειπώνουν πόλεις, ἡ Ἑλλὰς ὅμως οἰκοδομῇ ἥρεμα καὶ μὲ αὐτοπεποίθησιν τὸν πολιτισμό τῆς... Αὐτὸ εἶναι τὸ χαρακτηριστικόν! Τίποτε δὲν ἔχει σταματήσει! Οἱ ἐργασίαι ἐξακολουθοῦν. Ὅλα προδίδουν τὴν γενικὴν βεβαιότητα, ὅτι μποροῦν νὰ ἐργάζονται ἀνενόχλητοι μέσα στὸ σπῖτιν τοῦ, πού εἶναι τόσο ἰσχυρὰ προφυλαγμένο, καὶ ὅπου κανεὶς δὲν θὰ μπορῇ νὰ τοὺς διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν τους...

Ἐνα αἶσθημα ἀσφαλείας γεμᾶτο αὐτοπεποίθησι! Ἐνα αἶσθημα Ἑθνικὸ ἀκμαῖο διαπνέει τὶς καρδιὰς καὶ τὶς ψυχὰς ὅλων τῶν Ἑλλήνων τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης... Μιὰ ἀπόφασις: Ἐπιθυμοῦν νὰ ζήσουν ἐν εἰρήνῃ. Μὰ καὶ ἔτοιμοι στὴν πρόσκλησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ νὰ ἀγωνισθοῦν, νὰ θυσιάσθουν, νὰ χύσουν τὸ αἷμά τους, προστατεύοντας τὴν Ἑλληνικὴ ἀκεραιότητα καὶ ἀνεξαρτησία.

Ὅλοι στὴν Μακεδονία καὶ Θράκην, Ἑλληνες σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους κι' αὐτοὶ, τέκνα τῆς μιᾶς, ἐνιαίας καὶ ἀδιαίρετης Πατρίδας, ζοῦν μὲ τὰ ἴδια ἀκρίβως αἰσθήματα, ὅπως καὶ οἱ Ἑλληνες τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν: Μὲ θερπεμένο τὸν πατριωτικὸν πατριωτισμόν, στὸν βωμὸ τοῦ ὁποῦο τόσοι καὶ τόσοι στὴν Μακεδονία καὶ Θράκην μαρτύρησαν. Καὶ εἶναι ἔτοιμοι κι' αὐτοὶ γιὰ κάθε δοκιμασία, γιὰ κάθε θυσίαν!

Ἀγγ. Μεταξᾶς

Διάδοχοι του Οιδίποδα στο θρόνο της Θήβας, ήταν οι δυο γιοι του, ο Έτεοκλής και ο Πολυνείκης. Τούτοι μαζί με το θείο τους τόν Κρέοντα έδιωξαν από την πόλη τόν πατέρα τους — αφού ξεσκεπάστηκαν από τά γνωστά μοιραία περιστατικά τά φοβερά κακουργήματα που άθελήτά του είχε κάνει — και συμφώνησαν νά βασιλεύουν χωριστά με τη σειρά από ένα χρόνο ο καθένας.

Πρώτος πήρε την εξουσία ο Έτεοκλής, μά σάν τέλειωσε ή προθεσμία που είχαν όρισει, άρνήθηκε νά την παραδώσει στόν Πολυνείκη. Με βαρεία λοιπόν την καρδιά από την άδικία που τούκαμε ο αδερφός του, φεύγει τούτος και πάει στό Άργος. Έκεί παντρεύεται την κόρη του βασιλιά Άδράστου και με τη βοήθεια του πενθερού του και πέντε άλλων άρχηγών και με πολύ και διαλεχτό στρατό έρχεται στή Θήβα με τό σκοπό νά κυριέψη την πόλη και νά τιμωρήσει τόν έπίορκο Έτεοκλή... Μέσα στην παραζάλη της μάχης τά δυο αδέρφια βρίσκονται πρόσωπο με πρόσωπο μονομαχούν με λύσσα και σκοτώνονται και τά δυό... Στο μεταξύ και οι Θηβαίοι βοηθούν μενοι από τό μεγάλο Δία γκρεμίζουν κάτω από τό κάστρο, όπου είχαν άνεβή, τούς Άργείους και τούτοι νικημένοι πιά και ντροπιασμένοι φεύγουν άφίνοντας πολλούς σκοτωμένους στόν κάμπο. Τη βασιλεία την παίρνει ο Κρέοντας μιά και ο Οιδίποδας δέν είχε άλλους άρσενικούς απογόνους.

Ξημερώνει ή πρώτη μέρα ύστερα από τά συνταραχτικά τούτα γεγονότα...

Α'.

Ο ήλιος δέν έχει ακόμα άνατείλει. Πρωινή πάχνη σκεπάει τόν κάμπο. Μόλις μπορεί κανείς νά διακρίνει, μέσα στόν άσπρο πέπλο της, τούς πολύστουλους ναούς άνάμεσα σέ φουντωμένα άλση, την έρημη ακόμα αγορά με τούς βωμούς και τ' αγάλματα τών Θεών πανηγυρικά στεφανωμένους. Η πόλη του Κάδμου κοιμάται ήσυχη κι εύτυχισμένη, γιατί γλύτωσε όριστικά από τη φοβερή καταστροφή...

Ήσυχάζει και τό καταραμένο παλάτι τών Λαβδακιδών που είναι χτισμένο πιό ψηλά πάνω σέ ξάνγαντο λόφο... Και όμως... νά, σύρριζα στόν χορταριασμένο τοίχο της αόλης μιά κοπέλλα στέκει... Κοιτάζει όλόγυρα άνήσυχη κι άνυπόμονη, σά τά περιμένη κάποιον που άργεί... Είναι ή εύγενική Άντιγόνη, ή μεγαλύτερη από τις πικραμένες κόρες του Οιδίποδα... Τι νά θέλη άράγε έξω από τό γυναικίτη τέτοιαν ώρα;

Ξαφνικά ή μικρή πόρτα της αόλης τρίζει άνοίγοντας... και παρουσιάζε-

ται ή μικρότερή της αδερφή, ή Ίσμήνη... Σά ζαρκαδούλα φοβισμένη προχωρεί βήμα στο βήμα. Η Άντιγόνη εύτς τρέχει κατ' αυτήν, της πιάνει τά χέρια, την κοιτάζει στά μάτια, της λέει:

— Ίσμήνη μου, αγαπημένη μου αδερφούλα, δέν έμεινε συμφορά που νά μην έρριξε άπάνω μας ο Δίας... Λύπη, ντροπή και καταφρόνιση... Και τώρα τι είναι πάλι τούτα που μαθαίνω; Άκουσες τι προσταγή έδωσε ο Κρέοντας... άκουσες τι καινούργια κακά οι έχτροι μελετούν για τούς δικούς μας;

— Όχι! ή Ίσμήνη δέν ήξερε τίποτα.

Λοιπόν από τούς δυο αδερφούς που άλληλοσκοτώθηκαν, τόν ένα, τόν Έτεοκλή, πρόσταξε ο βασιλιάς νά τον θάψουν με τις πρεπούμενες τιμές σύμφωνα με τό νόμο και τό δίκιο... Μά τόν άλλο τόν Πολυνείκη, επειδή, λέει, έφερε ξένο στρατό έναντίον της πατρίδας του, νά μην τόν θάψη μήτε νά τόν κλάψη κανείς κι έτσι πεταμένο στόν κάμπο νά τόν φάνε τά σκυλιά και τά όρνια... Κι άν κανένας παρακούση και δέν συμμορφωθεί με την προσταγή, αλλοιμονό του! Ο λαός θά τόν σκοτώσει με πέτρες!... Αύτά είναι...

Και προσθέτει:

Και τώρα, άν είσαι εύγενικά, γοργά θά δείξεις ή άν από καλούς γεννήθηκες κακή!

Ο διάλογος που άκολουθεί άνάμεσα στις δυο αδερφές τόν χαρακτηρίζει ζήλεια... Η πρώτη, ή Άντιγόνη, φύση βαθειά ήθική, δέν μπορεί παρά νά κατακρίνει την διαταγή του βασιλιά που αντίθετα προς κάθε θείο νόμο άποφασίζει νά μείνει άθαφτος ο Πολυνείκης. Και δέν άρκει νά την κατακρίνει μόνο, μά μεγαλόψυχη καθώς είναι, έχει και την τόλμη ν' άψηφήσει τις φοβέρες του Κρέοντα και με κίνδυνο της ζωής της νά κάμει κείνο που θεωρεί πως είναι χρέος της.

«Έχεις στο νού σου», τη ρωτάει ή Ίσμήνη, «νά τόν θάψης; Δέ φοβάσαι;»

«Και βέβαια» άπαντά ή Άντιγόνη. «Δέ θά προδώσω ποτέ τόν αδερφό μας. Δέ θά με χωρίσει ο Κρέοντας από τούς δικούς μου.»

Η Ίσμήνη συμφωνεί βέβαια μαζί της, μόνο που ή δειλή γυναικεία φύση της δέν την άφίνει νά βοηθήσει την αδερφή της στο παράτολμο έργο που άναλαβαίνει. Προσπαθεί μάλιστα νά την έμποδίσει άραδιάζοντας λόγια σάν έτούτα:

«Σκέψου», της λέει, «πόσο ντροπιασμένος πέθανε ο πατέρας μας... Σκέψου τη μάνα μας που κρεμάστηκε μόνη της από τη θλίψη και την άπελπι-

σία... Τά δυο μας αδέρφια ύστερα που σήκωσαν χέρι φονικό ο ένας στόν άλλο κι άλληλοσκοτώθηκαν... Μείναμε μονάχες κι έρημες... Κι άν κάμης αυτό πούχεις στο νού σου, γρήγορα θά μάς έρθι κι έμάς κακός θάνατος

Μά πρέπει νά τό νοιώσης; είμαστε γυναίκες και μ' άντρες έτσι δέν μπορούμε νά τά βάλουμε. Κι ύστερα, αφού μάς κυβερνούν οι άντρες, κι αυτά ν' άκούμε πρέπει κι άλλα πιό χειρότερα... Έγώ άπ' αυτούς που βρίσκονται στόν κάτω κόσμο μιά που με σφίγγει τούτη ή άνάγκη θά ζητήσω συχώρηση νά ύποταχτώ στόν κυβερνήτη.

Συνετά λόγια, βέβαια! μά ή σύνεση σέ τέτοια περίσταση φέρνει μονάχα ντροπή, γιατί ίσοδυναμεί με δειλία. Κείνο που πιστεύει κανείς πως είναι σωστό πρέπει νά τό ύποστηρίξει με θυσία της ζωής του. Προσχήματα μπορεί νά βρής, βέβαια, όσα θέλει. Η Ίσμήνη λόγου χάρι ύποστηρίζει πως ή προσπάθεια της Άντιγόνης, έξόν που θά την καταστρέψει, είναι και μάταιη γιατί θά ύπάρχουν κάπου εκεί φύλακες, που θά την έμποδίσουν νά έκτελέσει τό σκοπό της. Μά ή θέληση και ή τόλμη είναι μεγάλες δυνάμεις και κατορθώνουν συχνά εκείνα, που από πρώτη ματιά φαίνονται άκατόρθωτα.

Η Άντιγόνη γεμάτη πίκρα φεύγει, μά πιό πριν λέει στην αδερφή της τούτα τά τελευταία λόγια:

«Μη λές πως κυνηγά τ' άδύνατα, γιατί κι εγώ θά σε μιήσω και ο πεθαμένος σάν πώς στόν Άδη θά σε έχτρεύεται. Κι άσε νά πάθι ή άστοχασιά μου, τι ταίριαζει, τί, ό,τι κι άν πάθω θά πεθάνω τιμημένη.»

Ύστερα άπ' αυτά οι δυο κόρες του Οιδίποδα φεύγουν... Η Άντιγόνη τραβάει κατά τόν κάμπο άποφασιστική με τό κεφάλι ψηλά... Η Ίσμήνη περίλυπη κατά τό γυναικίτη...

Β'.

Ο ήλιος άνατέλλει... Τό αέτωμα του παλατιού φωτίζεται, οι κορφές τών άψηλών δέντρων. Η δμίχλη παίρνει μιά χρυσή άπόχρωση καθώς άποτραβιέται και σκορπίζεται...

Από τις πλαγιές του λόφου άνεβαίνουν γέροι πολλοί... Τ' άσπρα τους γένηα πέφτουν πάνω στο στήθος κυματιστά...

Είναι μεγάλη ή μέρα τούτη κι έρ-

— Διακοσμητικό σχέδιο —

Έπαγγελματικός προσανατολισμός

Γνωστόν είναι ότι οι όροι της ζωής μας διαρκώς εξελίσσονται. Ό,τι μένει έμπειρικό και πρωτόγονον παραμερίζεται από την τεχνικήν, ή οποία εφαρμόζεται εις την βιομηχανίαν και την βιοτεχνίαν και ή οποία διαρκώς μεταβάλλεται μαζί με την πρόδον εις τάς έπιστήμας και τάς τέχνας.

Εις την χώραν μας επίσης τά τελευταία έτη ή ζωή εξελίσσεται ραγδαία εις όλους τούς κλάδους.

Είναι άνάγκη νά καλλιεργηθή και τό τελευταίο κομμάτι της μας διά νά καλλιεργηθή ή ζωή τών άγροτών, ν' αλλάξουν οι όροι της εργασίας των, νά αδεήσει ή παραγωγή. Ο γεωργός λοιπόν δέν ήμπορεί νά καλλιεργή την γήν με πρωτόγονον τρόπον.

Εις τά βιομηχανικά κέντρα αι εγκαταστάσεις τών εργοστασίων, αι όποια διαρκώς τελειοποιούνται, απαιτούν την δημιουργίαν ειδικευμένων τεχνιτών, γενικά προσωπικού κατωτέρου και άνωτέρου, προσηρμοσμένου προς τάς απαιτήσεις της νέας τεχνικής.

Ο πλούσιος και ποικίλος κύκλος της βιοτεχνίας ζητεί την μόρφωσιν βιοτεχνικών, ικανών νά έκτελούν ολανδήποτε τό κλάδου των εργασιών και νά δημιουργούν άποβλέποντας και εις τό παρόν, ιδίως όμως εις τό πούν αυ- της.

Η όργάνωσις του έμπορίου είναι έπιστημονική και δι' αυτό έχει άνάγκη έμπόρων και υπαλλήλων ειδικά μορφωμένων.

Τό σύγχρονο σπίτι δέν διοικείται κατά τόν παλαιόν τρόπον. Η ψυχική μας άνάγκη νά είναι σκορπισμένο παντού τό άράσιον έχει δημιουργήσει κόσμον όλόκληρον ειδικών που μορφώνεται εις ειδικάς σχολάς τών διακοσμητικών τεχνών.

Η πρόοδος — που άναφέραμε προηγουμένως — έπιτυγχάνει έφ' όσον ο καθείς είναι «εις την θέσιν του».

Εργάζεται δηλαδή σύμφωνα με τάς σωματικές και ψυχικές του δυνάμεις. Με τό αντίθετον ούτε ή άπόδοσις είναι άρκτη, ούτε τό πούν της εργασίας ικανοποιητικόν και διά τόν εργαζόμενον και διά τό σύνολον.

Κατ' αυτόν τόν τρόπον άνεφάνη τό πρόβλημα, τό όποιον άπασχολεί τό κράτος, την κοινωνίαν, την οικογένειαν, τό σχολείον, — πώς θά φθάσωμεν εις τό σημείον, ώστε ο καθείς νά είναι εις την

θέσιν του. Τό έρώτημα δέ του ποίον δρόμον θά άκολουθήσιν τό παιδί προβάλλει άμέσως μετά τό δημοτικό σχολείο. Τι σπουδές θά άκολουθήσιν ή ποίου ειδους εργασίαν θά άναλάβη. Διά ποίαν ασχολίαν έχει δεξιότηας, δυνάμεις ήθικές, πνευματικές, σωματικές. Τέλος ποίος θά ύποδείξιν την σωστή κατεύθυνσι.

Την άπάντησιν αυτήν προσπαθεί νά δώσι ο έπαγγελματικός προσανατολισμός, — ο γενικός και ο ειδικός. Ιδίως ο τελευταίος που πραγματοποιείται κυρίως μέσα εις τά έπαγγελματικά σχολεία, — τά προεπαγγελματικά και εις τά κατωτέρου κύκλου έπαγγελματικά.

Με τόν έπαγγελματικόν προσανατολισμόν ήρχισαν νά ενδιαφέρονται εις όλας τάς χώρας μετά τόν ευρωπαϊκόν πόλεμον. Σήμε-

μέρος ή όλη μας πρόοδος. Βάσις τών είναι νά γνωρίζωμε τόν έαυτόν μας.

Η έξακριβώσις τών έπαγγελματικών δεξιοτήτων δέν δύναται νά χωρισθί από την καλλίεργειαν αυτών τούτων τών δεξιοτήτων. Επομένως τό έργον του έπαγγελματικού προσανατολισμού έχει ως κυρίαν έδραν αυτό τό έπαγγελματικό σχολείο, εις τό όποιον πρέπει νά εξακολουθήσιν καθ' όλα τά έτη της έκμαθήσεως της τέχνης.

Αλλά και πρό της εισόδου εις τό Έπαγγελματικό σχολείο γίνεται ή σχετική παρακολούθησις.

Τό παιδί από τά πρώτα βήματα εις τό σπίτι του, εις τό νηπιαγωγείο με τά παιγνίδια του, με την καθημερινή συμπεριφορά του προς τούς ιδίους του και προς τούς ξένους, φανερώνει τόν έσωτερικό του κόσμο, ιδίως εις την μητέρα, την έπισκέπτρια άδελφή, την νηπιαγωγό. Πρός διαφωτισμόν εις μερικάς χώρας γίνονται συγκεντρώσεις γονέων, κατά τάς όποιας δίδονται από τούς γονείς πληροφορίες περί

τών διαφόρων έπαγγελμάτων, εργοστασίων και εργαστηρίων, έμπορικών και έπαγγελματικών εκθέσεων. Προβάλλονται σχετικά είκόνες.

Ανυπολόγιστον αξίαν προς καθορισμόν της κατεύθυνσεως, ή όποια πρόκειται νά δοθί εις τό παιδί, έχει ή όλη εργασία του δημοτικού σχολείου.

Αυτή άποβλέπει εις τό νά μορφώση συστηματικά τάς πνευματικές, ψυχικές και σωματικές δυνάμεις του μαθητού. Επίσης νά μεταδώση γνώσεις και δεξιότητας, αι όποια νά άποτελούν την βάση, επί της όποιας νά στηριχτεί ή κατόπιν γενική ή επαγγελματική μόρφωσις. Εις την περιποίησιν δέ κατά την όποιαν τό παιδί μετά τό δημοτικό σχολείο εισέρχεται άμέσως εις την πρακτική ζωή νά τό καθιστά ικανόν νά σταδιοδρομήσιν με έπιτυχίαν εις αυτήν.

Στενотάτην σχέσην με τό έπάγγελμα γενικά έχουν ή χειροτεχνία, τό έλεύθερον σχέδιον, ή γεωμετρία με τό γραμμικόν σχέδιον, ή πλαστική, αι έλαφρά εργασία επί διαφόρου ύλης με διάφορα εργαλεία ή χωρίς αυτά, αι ποικίλαι εργασίαι, αι όποιαι έχουν σχέσην με τόν κήπον, με τά οικοκυρικά.

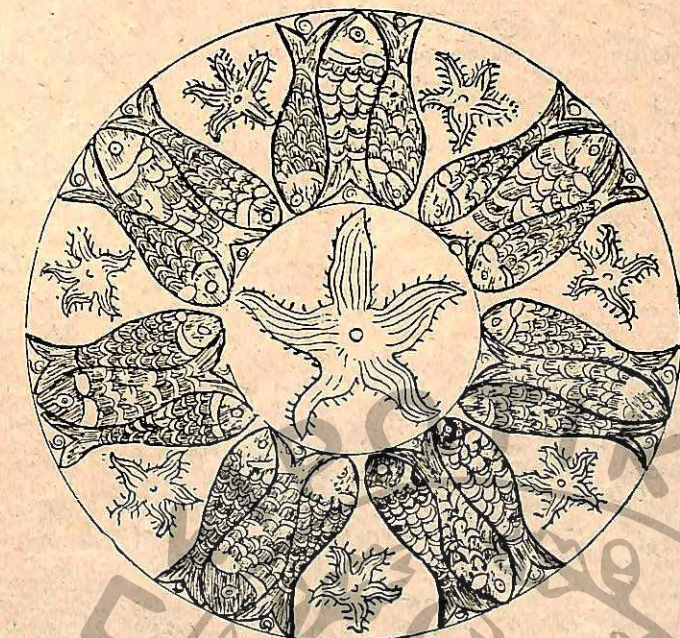
Τά μαθήματα αυτά άναπτύσσουν τάς δεξιότητας, έμπνέουν άγάπην προς την άκατεργαστον ύλην και την θέλουν νά την δαμάσουν. Συνηθίζουν τόν μαθητήν εις την τάξιν, την όποιον νά υπερίκησιν σιγά-σιγά την κόπον, νά φάνη εις την κατασκευήν ώρισμένον άντικείμενον, όποτε και αίσθάνεται την χαράν της δημιουργίας.

Την ώρα του έλευθέρου σχεδίου άφίνεται ο μαθητής έλεύθερος νά εκδηλώσιν τόν έσωτερικό του κόσμο, την δύναμιν της φαντασίας του, της παρατηρητικότητος, της μνήμης, κατά δέ την χρήσιν των χρωμάτων τό αίσθημα της άρμονίας.

Η διδασκαλία του Έλευθέρου σχεδίου εν μέρει διδάσκει παράλληλα προς την διδασκαλίαν της μητρικής γλώσσας. Τό παιδί έλεύθερα εικονογραφεί τό διδασκόμενον διήγημα, ποιήμα κ. λ. π. Η γεωμετρία διδάσκει μαζί με την γραμμογραφίαν, όποτε τό παιδί συνθέτει εις την χρήσιν του κανόνος, τόν τριώνυον και τό διαδίητον.

Η πλαστική εισάγει τό παιδί εις την αίσθησι του όγκου και του σχήματος, άπαραίτητον διά την εξέλιξιν του. Η Γυμναστική δεικνύει την άντοχήν του μαθητού, τόν βαθμόν της κοπιάσεως και ή άδίκη τό αίσθημα του ρυθμού.

ANNA ΣΤΑΜΑΤΕΛΑΤΟΥ
Διευθύντρια της Παιδαγωγικής
Δημοσίας Έπαγγελματικής
Σχολής Παιγνιδίων και
Διακοσμητικής.

Σχέδιο για πιάτο έκτελεσθέν από τόν Φαλαγγίτην του Σου
Υποτομέως Σταμάτιον Κατσασάκην

ρον δέ με την μεταβολήν τών συνθηκών τών οικονομικών της ζωής μας, τών όρων της εργασίας, τών απαιτήσεων δι' αυτήν είναι τελείως άδύνατος ή άγνοιά του και ή μη έφαρμογή του.

Από την έπιστημονικήν έφαρμογήν του εξαρτάται κατά μέγα-

τον συνθήκων της οικογενειακής των ζωής, της οικονομικής των θέσεως, τών κλίσεων και τών δεξιοτήτων τών παιδιών τους. Της ύγεινης καταστάσεώς τους. Από τούς προσανατολιστάς δέ δίδονται συμβουλαι' επίσης γίνονται διαλέξεις, διηγήσεις περί

χονται νά τη χαρούν... Χαιρετούν τό νέο τό φώς.

«Σύ έκανες, λένε, τό στρατό που ήρθε ώπλισμένος από τό Άργος κι έλαμπαν οι άσπρες άπίδες του, νά φύγη πίσω τρομαγμένος και πιό βιαστικός παρά όταν ήρθε».

Αναθυμούνται ύστερα τά διάφορα περιστατικά μ' εύχαρίστηση. Έτσι συμβαίνει πάντα όμα περάσει κανείς ένα κίνδυνο γυρίζει και κοιτάζει πίσω και χαίρεται δυο φορές για τη σωτηρία του.

«Τό στρατό τούτο, εξακολουθούν, τόν έφερε έδω πέρα ο Πολυνείκης θυμωμένος με τόν αδερφό του... Κι

ήταν σάν νά πέταξε ένας άετός πάνω από τη πόλη που λούφαζε κάτω άνταριασμένη... Ένας άετός με στριγγιά φωνή... κι άσπρες φτερούγες.

Κι αφού ζυγίστηκε πάνω από τά σιτικά μας και τριγύρισε με όρθά νοιχτο στόμα τό έφτάπυλο κάστρο της Θήβας... Έφυγε πριν νά βάψη μ' αίμα τά σαγόνια του, πριν οι πεύκινες δάδες βάλουν φωτιά στους πύργους...

Γιατί ο Δίας μισεί τά μεγάλα λόγια... Και σάν τούς ειδή νά κατεβαίνουν έτσι άκράτητοι σά ρέμα και νά βροντούν περήφανα τά χρυσά τους άρματα, χτύπησε κι έρριξε κάτω με άστροπελέκι τόν πρώτο που άνέθηκε

στό κάστρο ν' αλλάξει για τη νίκη.

Έτσι οι έφτά στρατηγοί άφηκαν στο Δία τόν τροπαιοφόρο τά όπλα τους και μονάχα τά δυο τ' άμοιρα τ' αδέρφια σήκωσαν λόγην φονική ο ένας έναντία στόν άλλο, και βρήκαν όμοιο θάνατο.

Μά τώρα πιά μάς ήρθε ή Νίκη — μεγάλο τ' όνομά της! — κι έφερε χαρές στη πολυάμαξη Θήβα. Καιρός νά ξεχάσουμε τις πίκρες του πολέμου. Καιρός νά πάμε στους ναούς τών Θεών και νά γιορτάσουμε μ' όλονύκτιους χορούς... Ο Βάκχος έχει τό λόγο!

(Άκολουθεί)

Μ. Άναστασιού

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΡΑΚΗΣ ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΗΣ ΠΟΥ ΜΕΤΕΔΩΞΕ
ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

Ένας από τους πολλούς Έλληνες που έδωσαν την Ελλάδα είναι και ο Κωνσταντίνος Γεράκης, ο περίφημος αυτός Έλληνας εκπολιτιστής που μετέδωσε πρώτος στα βάθη της Ανατολής τον Χριστιανισμό και κατάρθρωσε να γίνει πρωθυπουργός και αντιδασκίλευς ενός βαρβαρικού ανατολικού κράτους, του Σιάμ!

Είναι τόσο θαυμαστή η ιστορία του θρυλικού αυτού Έλληνα και τόσο εκπληκτική σε δράση και τόλμη, ώστε αξίζει να την αφηγηθούμε με όλες της τις λεπτομέρειες.

Η τόλμη ενός δεκαπενταετούς νέου

Ο Γεράκης, που γεννήθηκε τῷ 1647, ανήκει στην μεγάλη ομόθυμη οικογένεια των ευπατριδών της Κεφαλληνίας, όπου και πήρε μια άρτια μόρφωση. Ώστόσο στάθηκε άτυχος. Γιατί οι δικοί του πέθαναν αφήνοντάς τον έρημο και άμυπτο, σε ηλικία 15 χρόνων.

Μά ο Γεράκης ήταν ένα παιδί με γενναία καρδιά και ισχυρή θέληση. Μέσα στην τρυφερή ψυχή του ούραλιασαν οι ευγενικότερες φιλοδοξίες και τὰ τοιμηρότερα όνειρα...

Έτσι, ένα πρωί δεν διάσασε να μη σ' ένα άγγλικό πλοίο που ταξίδευε για την Ανατολή και να φτάση στην Κίνα...

Εξυπνος και εργατικός καθώς ήταν, δεν άργησε να κατατοπισθῇ στὰ έμπορικά ζητήματα του ούρανού κράτους, να δημιουργήσῃ μια δική του επιχείρησι και να σχηματίσῃ μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα μια σημαντική περιουσία.

Μια μέρα γνωρίστηκε με τὸν πρεσβευτὴ τοῦ Σιάμ τὴν Περσία, ὁ ὁποῖος, περαστικός ἀπὸ τὴν Κίνα, μετέβαινε στὴν Ἑδρα του. Ο Γεράκης ἔκαμε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι στὸν ξένο διπλωμάτη. Ἦταν ἐγκυκλοπαιδικώτατος, εὐφυέστατος καὶ μιλοῦσε χωρὶς δυσκολία τὶς κυριώτερες εὐρωπαϊκὲς γλώσσες καὶ μερικὲς μάλιστα ἀσιατικὲς.

— Ποὺ μάθατε τὰ περσικά; ρώτησε ἐκπληκτὸς ὁ πρεσβευτὴς τὸν νεαρό Έλληνα ποὺ μιλοῦσε ἀπταισता τὴν γλῶσσα αὐτή.

— Στὴν Κεφαλλονία! ἀπάντησε περήφανα αὐτός.

— Κι' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπέραντες γνώσεις σας ποὺ τὶς ἀποκτήσατε;

— Κι' αὐτὲς στὴν Κεφαλλονία!

Ο ξένος διπλωμάτης δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὸν θαυμασμό του:

— Ἐσεῖς οἱ Έλληνες, εἶπε, εἰσθε δαιμόνιοι!

Καὶ ἀμέσως κατόπιν τοῦ ἔκαμε τὴν τιμητικὴ πρότασι νὰ τὸν συστήσῃ στὴν αὐλή τοῦ Σιάμ γιὰ νὰ προσφέρῃ τὶς πολυτίμες ὑπηρεσίες του στὴν δημοσία ὑπηρεσία τοῦ βασιλείου.

Ο Γεράκης δέχθηκε πρόθυμα. Καὶ ὁ πρεσβευτὴς τοῦ Σιάμ παρεξέκλινε ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τοῦ ταξιδιοῦ του γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πατρίδα του μαζί με τὸν Γεράκη καὶ νὰ τὸν συστήσῃ στὸν βασιλέα.

Πότε ἔγινε πρωθυπουργὸς τοῦ Σιάμ

Ο Γεράκης διωρίστηκε προσωπικὸς σύμβουλος τοῦ βασιλέως τοῦ Σιάμ. Μεγαλειότερη τιμητικὴ θέσι στὴν αὐλή δὲν ὑπῆρχε ἄλλη ἀπ' αὐτήν.

Ο βασιλεὺς ἦταν κατενθουσιασμένος με τὸν Γεράκη. Ο νεαρὸς αὐτὸς Έλληνας, ποὺ μόλις συμπλήρωνε τὰ εἴκοσι χρόνια του, ἦταν ἕνα φαινόμενο εὐφυΐας, συνέσεως καὶ διοικητικῆς ικανότητος.

Μια μέρα ὁ Γεράκης ἔκαμε στὸν βασιλέα τὴν ἀκόλουθη, ἐξαιρετικὰ τοιμηρὴ, πρότασι:

— Ο Χριστιανισμός, τοῦ εἶπε, εἶναι τὸ μεγάλο ὄπλο τοῦ πολιτισμοῦ ποὺ ἔχουν ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη καὶ χάρις στὸ ὁποῖο κρατοῦν τὰ σκῆπτρα τοῦ κόσμου. Ἄν θελήσετε νὰ μεταδώσετε τὰ φῶτα τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ καὶ στὸ Σιάμ, οἱ Σιαμαῖοι θ' ἀποκτήσουν ἀμέσως μιὰ ἀσύγκριτη ὑπεροχὴ ἐπὶ τῶν γειτονικῶν τῶν ἀσιατικῶν λαῶν...

Ο βασιλεὺς τοῦ Σιάμ βρῆκε σοφὴ τὴν σύστασι αὐτὴ τοῦ Γεράκη. Μελέτησε τὴν πρότασί του, τὴν ἐζύγισε ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς καὶ τέλος νὰ μετὰ τὸν ἑκάλεσε καὶ τοῦ ἀνέθεσε ἕν λευκὴ τὴν ἐντολὴ νὰ κάμῃ ὅ,τι νόμιζε καλύτερο.

— Εἴσαι ἐλεύθερος νὰ μεταδώσῃς μ' ὅποιονδήποτε τρόπο τὴν ὠραία θρησκεία σου στοὺς πολίτας μου, τοῦ εἶπε. Καὶ γιὰ νὰ χῆς ἐλευθερίαν δρά-

σεως σὲ ἀνακηρύσσω ἀπ' τὴν στιγμὴ αὐτὴ πρωθυπουργό μου.

Ο Γεράκης συνάπτει σχέσεις
με τὸ Λουδοβίκο 14ο

Ο Γεράκης δὲν ἔχασε καιρό. Εὐφυέστατος, πολυμήχανος ἀλλὰ καὶ με ἀρτία μόρφωσι καθὼς ἦταν, ὠργάνωσε ἀμέσως τὴν προπαγάνδα του.

Ἐκάλεσε ἀμέσως στὸ Σιάμ τρεῖς Γάλλους ἱεραποστόλους ποὺ ἐπὶ χρόνια περιώδευσαν στὴν Ἀσία προσπαθοῦντες νὰ προσπλυσίσουν στὸν Χριστιανισμό κανένα Ἀσιάτη, τοὺς φιλοξένησε, τοὺς ἔδωσε τὰ μέσα νὰ ἐργασθοῦν ἀπρόσκοπτα καὶ τοὺς ἀνέθεσε τὴν ἐντολὴ νὰ ἱδρῶσουν ἱερατικὰ σχολεῖα καὶ ἐκκλησίες.

Συγχρόνως, ὡς πρωθυπουργὸς τοῦ Σιάμ, ἔστειλε μιὰ πρεσβεία ἀπὸ τρεῖς ὑπουργοὺς του στὸν τότε πανίσχυρο βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκο 14ο, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴ φιλία, τὴν προστασία του καὶ τὴν ἐνίσχυσί του στὸ ἐκπολιτιστικὸ ἔργο του.

Ο Λουδοβίκος 14ος, ποὺ βρισκόταν τότε στὸ κατακόρυφο τῆς δόξης καὶ τῆς ἰσχύος του, κατενθουσιάστηκε ἀπὸ τὴν πρότασι αὐτὴ τοῦ πρωθυπουργοῦ τοῦ Σιάμ. Ὄταν μάλιστα πληροφορήθηκε ὅτι αὐτὸς ἦταν Έλληνας, ἀνεφάνησε με θαυμασμό:

— Εἶναι καταπληκτικὸ αὐτό! Ὅπου βρεθῇ ἕνας Έλληνας, ἀνάμεσα σὲ ξένους, γίνεται βασιλεὺς τους!

Κατόπιν διεβεβαίωσε τοὺς πρέσβεις τοῦ Σιάμ ὅτι θὰ εἶχαν ὅλη τὴν ὑποστήριξί του καὶ τοὺς ἐζήτησε μάλιστα νὰ βαπτίσῃν πρῶτος χριστιανὸς ὁ βασιλεὺς των.

Οἱ Σιαμαῖοι γίνονται Χριστιανοί!

Μαζί με τοὺς Σιαμαῖους πρέσβεις ἀνεχώρησε γιὰ τὸ Σιάμ — κατ' ἐντολὴν τοῦ Λουδοβίκου 14ου — καὶ μιὰ πολυπληθὴς ἀποστολὴ ἀπὸ ἱεραποστόλους, ἐμπόρους, μηχανικοὺς.

Καὶ μιὰ πραγματικὴ ἀναγέννησι ἀρχισε σὲ λίγο νὰ συντελῇται στὸν βαρβαρὸ αὐτὸ τόπο ποὺ φυτοζωοῦσε ἕως τότε.

Ἰδρύθηκαν σχολεῖα, ἐκκλησίες, ἐργοστάσια, ἀρχισαν μεγάλες ἐμπορικὲς συναλλαγές με τὸ ξεωτερικό, ἀναδιοργανώθηκε ὁ στρατὸς καὶ ἡ βιομηχανία, καὶ τὸ φτωχὸ Σιάμ πῆρε σ' ἐλάχιστο χρόνο μιὰν ὄψι εὐρωπαϊκὸν κράτος.

Οἱ Σιαμαῖοι, λαὸς πειθήνιος καὶ μετριωτῆς, ἀρχισαν νὰ ἀναστήνουνται καὶ ν' ἀποτινάζουν τὸν ξένο ζυγὸ στὸν ὁποῖο ἦσαν ἕως τότε ὑπόδουλοι.

Οἱ πρῶτοι Σιαμαῖοι χριστιανοὶ ἀρχισαν νὰ γειμίζουν τὶς ἐκκλησίες, νὰ κάμνουν ἀγαθοεργίες, νὰ μεταδίδουν

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 128)

Ο Γεράκης διωρίστηκε προσωπικὸς σύμβουλος τοῦ βασιλέως.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Όταν βλέπουμε τὰ σημερινὰ ὠραία καὶ ὑγιεινὰ σχολικὰ κτίρια, μέσα στὰ ὁποῖα τὰ σύγχρονα Ἑλληνόπουλα — παιδιά ποὺ ἔχουν καλὰ τί ζητοῦν — ἐκπαιδεύονται ἀπὸ δασκάλους φωτισμένους, ποὺ ἔχουν καλὰ τί θὰ δώσουν στὰ παιδιά καὶ πῶς θὰ τὸ δώσουν, ὅταν βλέπουμε τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον τοῦ κράτους καὶ τῆς κοινωνίας γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι, συλλογιζόμεστε τί ἦταν τότε καὶ ἡ ἐλληνικὴ ἐκπαίδευσις ἀλλοτε. Εἶναι τόσο μεγάλη καὶ τόσο ἐνδιαφέρουσα ἡ ἱστορία τοῦ ἐλληνικοῦ σχολείου, ὥστε κάθε μικρὸς καὶ μεγάλος πρέπει νὰ τὴν μάθῃ. Θὰ προσπαθῶμε σ' αὐτὸ τὸ σημείωμα νὰ λίγα λόγια νὰ σὰς περιγράψωμε τὴν ἐξέλιξι τῆς ἐκπαίδευσως στὸν τόπο μας.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὶς τέχνες, ἡ «δύσα τῆς γνώσεως», εἶναι ἐμφυτὴ στὸ λαὸ μας. Γι' αὐτὸ κάθε καλὸ πνευματικὸ προϊόν ἀνεπτύχθη κάτω ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν οὐρανόν. Οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες ἐθεμελίωσαν ὅλες τὶς ἐπιστήμες καὶ τὶς τέχνες κι' ἐμάθαν σ' ὅλον τὸν ἄλλο κόσμον τὴν ὀρθὴ ἐπιστημονικὴ σκέψι καὶ τὴν ἀντίληψι τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου. Ἀκόμη καὶ τώρα, ποὺ ἡ μορφὴ τοῦ κόσμου εἶναι τόσο διαφορετικὴ, ἡ ἀρχαία ἐλληνικὴ σοφία φωτίζει τὴν πανανθρώπινη σκέψι. Ἡ «παιδεία» ἀνεπτύχθη κι' ἐτελειοποιήθη ἐδῶ πρῶτα. Καὶ ἡ παράδοσις τῆς ἐλληνικῆς παιδείας ἐσυνέχισθη σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους. Στὴν ἐποχὴ τῆς δουλείας τῆς Ἑλληνόπουλα ἐμάθαν τὰ γράμματα τῶν προγόνων στὰ κοινοτικὰ σχολεῖα, στίς ἐκκλησίες, στὸ ὑπαίθρο. Καὶ ὅλοι ἔφερον ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν βυθικὴ μέσα ἀπ' τὰ ταπεινὰ αὐτὰ σχολεῖα, ποὺ διετήρησαν τὴν «ἐρὴ φλόγα» τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως.

Στὸ σημερινὸ σημείωμα μὰς ἐνδιαφέρει ἰδίως ἡ νεώτερη ἐλληνικὴ ἐκπαίδευσις, ὅπως ἀνεπτύχθη μέσα στὸ πλαίσιον τοῦ ἐλευθέρου βίου τοῦ ἔθνους. Ἡ θέλησις τοῦ ἔθνους νὰ ὀργανώσῃ ἐκπαίδευσι ἐκδηλώνεται γιὰ πρώτη φορὰ στὰ 1822. Ἐνῶ συνεισέχοντο ὁ ἀγὼν τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ βροντοῦσε τὸ ντουφέκι, ἡ Ἑλλάδα, ματωμένη ἀπ' τὸν ἀγῶνα, σκέφτεται γιὰ τὴν πνευματικὴ τροφὴ τῶν παιδιῶν τῆς Ἑθνικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἐπιδάουρου ἐψήφισε νὰ καταρτίσῃ μιὰ ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι. Καὶ ἡ ἐπιτροπὴ, συγκροτημένη ἀπὸ τοὺς μορφωμένους τῆς ἐποχῆς, ἐμελέτησε τὸ ζήτημα καὶ ὑπέβαλε ἀπὸ τὴν προσωρινὴν Κυβέρνησι ἕνα σχέδιον ποὺ προέβλεπε γιὰ τὴν ὀργάνωσι στοιχειώδους, μέσης καὶ ἀνωτέρας ἐκπαίδευσως. Ἀλλὰ τὸ σχέδιον εἶμνε οὐκ ἐκτελέσθη, γιατί ὁ ἱμνηρὴμ καὶ οἱ ἄλλες περιπέτειες τοῦ πολέμου δὲν ἔφησαν νὰ πραγματοποιήσῃ.

Όταν τὸ ἔθνος ἀπέκτησε τὴν ἐλευθερίαν του, μιὰ ἀπ' τὶς πρῶτες φροντίδες ἦταν ἡ ὀργάνωσις ἐκπαίδευσως. Ο Καποδιστριας, ὁ φωτισμένος πρῶτος κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, ὤπρρεν ὁ θεμελιωτῆς τῆς ἐλληνικῆς παιδείας. Ἐβδόμηται ἕνα δημοτικὰ σχολεῖα ἐλειτουργοῦσαν στὴν ἐποχὴ τοῦ ἐκυβερνήσεως, με 6721 μαθητὰς. Ἀστέως μὰς φαίνεται τῶρα ὁ ἀριθμὸς αὐτός. Πρέπει δὲ μὴ νὰ λάθωμε ὅπ' ὁμνῶν ὅτι τὸ

Κράτος ἦταν τότε πολὺ μικρὸ — ἡ Πελοπόννησος καὶ λίγο ἀπ' τὴν Στερεὰ — ὅτι μόλις εἶχε τελειώσῃ ὁ πόλεμος, ὅτι οἱ οἰκογένειες τῶν ἀγωνιστῶν δὲν εἶχαν ψωμί, ὅτι χρήματα καὶ κτίρια καὶ δασκαλοὶ δὲν ὑπῆρχαν. Ὄπωδῆποτε ἡ ἐκπαίδευσις προώδεσε. Στὰ 1858 ἐλειτουργοῦσαν 754 δημοτικὰ σχολεῖα με 51.596 μαθητὰς. Στὰ 1901 τὰ δημοτικὰ σχολεῖα ἦσαν 3.123 με 190.000 μαθητὰς, ἀγῶρια καὶ κορίτσια, ἐκτός ἀπὸ τὰ ἰδιωτικά. Πρὸ δέκα ἐτῶν, στὰ 1929—30, ἐλειτουργοῦσαν 7.850 δημοτικὰ δημοτικὰ σχολεῖα καὶ 150 ἰδιωτικὰ με συνολο μαθητῶν καὶ μαθητριῶν

Γιὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ μεγάλοι σκοποὶ τῆς ἐκπαίδευσως εἶναι ἀπαραίτητοι τρεῖς ὅροι: διδακτικὸ προσωπικὸ καλὰ κατπρετισμένο, σχολικὰ κτίρια ὑγιεινὰ καὶ παιδαγωγικὸ σύστημα. Καὶ οἱ τρεῖς ὅμοι αὐτοὶ ὅροι ἔλειψαν στὸ παρελθόν. Θὰ σὰς δώσωμε μιὰ εἰκόνα τῆς ἐκπαίδευσως τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς δασκάλους.

Σύμφωνα με τὸ διάταγμα τοῦ 1834, ὁ δασκάλας τρίτης τάξεως χρεώσται τοὺλάχιστον νὰ ἀναγινώσκη, νὰ γράφῃ καὶ νὰ ἀριθμῇ ἐλευθέρως, νὰ ἐξηγῇ τὴν κατῆχησιν, νὰ γνωρίζῃ ὁπωσοῦν φωνητικὴν μουσικὴν καὶ νὰ ἐχῇ

μερινοὶ δασκαλοὶ εἶναι ὅλοι διπλωματοῦχοι διδασκαλείων ἢ παιδαγωγικῶν ἀκαδημιῶν, πολλοὶ εἶναι μετεκπαιδευμένοι καὶ ὅλοι ἔχουν πίστι στὸ μεγάλο ἔργο τους. Καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς μέσης ἐκπαίδευσως προέρχονται ὅλοι ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον.

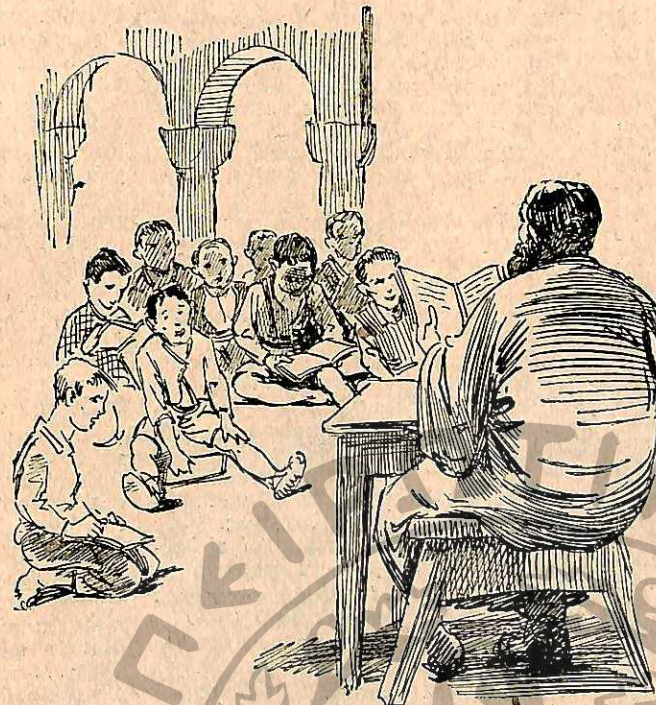
Ἐκπαιδευτικὸ σύστημα, φυσικά, δὲν ὑπῆρχε. Ἀπὸ τὸ 1900 μόνον ἐφηρμόσθη τὸ Ἐρβερτιανὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον εἶχε τοὺλάχιστον αὐτὸ τὸ καλὸ ἀποτελεσμα, ὅτι οἱ νέοι ἐμάθαιναν καλὰ τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσα. Τελευταίως ὁμως ἀρχισε νὰ ἐπικρατῇ τὸ σύστημα τοῦ σχολείου ἐργασίας. Ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο συστήματα εἶναι καλλίτερον, αὐτὸ μποροῦν νὰ τὸ κρίνουν οἱ εἰδικοί. Ὄταν ἐφαρμόζονται καλὰ, καὶ τὰ δύο ἀποδίδουν ἀποτελέσματα καλὰ. Ἐφαρμόζονται δὲ καλὰ τὰ συστήματα ὅταν οἱ ἀνθρώποι εἶναι καλοὶ — δηλαδὴ οἱ διδασκόντες καὶ οἱ διδασκόμενοι. Εὐτυχῶς οἱ Ἑλληνες ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοὶ σήμερ εἶναι ἀρτία κατπρετισμένοι ἐπιστημονικῶς καὶ ἀγαποῦν τὸ μεγάλο ἔργο τους. Ἀρ' ἐτέρου καὶ τὰ παιδιά δείχνουν τώρα προθυμία.

Οἱ παλαιότεροι μαθηταὶ δὲν εἶχαν τὴν τύχη νὰ μαθαίνουν γράμματα μέσα σὲ ὠραία καὶ ὑγιεινὰ σχολικὰ κτίρια, ὅπως οἱ σημερινοί. Τὰ σχολεῖα ἐστεγάζοντο σὲ ἰδιωτικὰ σπιτία ἐπὶ ἐνοικίῳ καὶ σὲ ἐκκλησίες ἢ... δὲν ἐστεγάζοντο καθόλου, ἐλλείψει χρημάτων. Ἰδοὺ τὴ γράφει ἡ ἐκδοσις ἐνὸς ἐπιθεωρητοῦ τοῦ περασμένου αἰῶνος: «... Διδασκῆριον ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχει. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὑπάρχουσι τέσσαρα θρανία καὶ εἰς μαυροπίναξ». Καὶ ἄλλη ἐκδοσις ἄλλου ἐπιθεωρητοῦ: «... Ο ἐφημέριος καὶ διδασκάλας διδάσκει 35 κατὰ γῆς ἐξηλωμένους ρουπαρτάτους μαθητὰς. Κατὰ γῆς καθισμένοι ἐμαθὰν τὰ γράμματα πολλοὶ Ἑλληνες, ποὺ ἔγιναν ἀργότερα μεγάλοι ἄνδρες.

Φυσικά, οὗτε ἐποπτικά μέσα διδασκαλίας ὑπῆρχαν, οὗτε παιδονομία, οὗτε στοιχειώδης ἀντιληψις περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ γίνεται τὸ μάθημα. Ο δασκάλας προσαποδοσε νὰ τηρήσῃ τὴν τάξι με ἀγρία ἐυλοκοπήματα.

Ἐως τὸ 1895 κανένα σχολικὸ κτίριον δὲν εἶχε κτίσει τὸ Κράτος. Ἀπὸ τὸ 1895 ἕως τὸ 1920 ἐκτίσθηκαν με δαπάνη τοῦ Κράτους 500 διδασκαλῆα καὶ ἀπὸ τὸ 1920 ἕως τὸ 1929 περίπου 100. Τὰ περισσότερα σύγχρονα διδασκαλῆα ἀνηγέρθησαν στὰ τελευταῖα χρόνια. Ἀπὸ τὸ 1929 ἕως τὸ 1935 ἐκτίσθηκαν περίπου 4.000. Ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ κτίσῃ ἐκὲς καθεστὸν ἐλληνικὸ χωρίον ἕνα σχολεῖο. Τὸ πρόγραμμα ποὺ κατήρτισε καὶ ἀρχισε νὰ ἐφαρμόζῃ εἶναι ἕνα μεγαλειώδες πρόγραμμα πολιτισμοῦ. Πεντακόσια διδασκαλῆα κτίζονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ ἄλλα 4.000 θὰ κτισθοῦν, με συνολικὴ δαπάνη τοῦ Κράτους 3.300.000.000 δραχμῶν. Σὲ λίγα χρόνια ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα θὰ φοιτοῦν σὲ ὠραία σχολεῖα, ὅπως αὐτὰ ποὺ βλέπουμε στίς πόλεις.

Ε. Τ.

Ο ἐφημέριος διδάσκει ρουπαρῶς μαθητὰς ἐξηλωμένους κατὰ γῆς.

750.000 περίπου. Παράλληλα ἀνεπτύχθη καὶ ἡ μέση ἐκπαίδευσις. Ο Καποδιστριας ἱδρυσε 18 «προγυμνάσια» καὶ τρία γυμνάσια. Ἀργότερα ὁ ἀριθμὸς τῶν προγυμνασίων (ἐλληνικῶν σχολειῶν) καὶ τῶν γυμνασίων ἡλῆθη. Στὰ 1928 ἐλειτουργοῦσαν 435 ἐλληνικὰ σχολεῖα, 21 ἀστικὰ σχολεῖα θηλέων, 96 ἐξατάξια καὶ 8 πεντάταξια, 13 πρακτικὰ καὶ 78 ἰδιωτικὰ γυμνάσια. Οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ μαθητρίες τῆς μέσης ἐκπαίδευσως ἦσαν ἐν ὅλῳ 100.000 περίπου. Ἦσαν ἔγινε καὶ ἡ μεταρρύθμισις ποὺ κατήργησε τὰ ἐλληνικὰ σχολεῖα καὶ καθιέρωσε ἐξατάξιο δημοτικὸ κι' ἐξατάξιο γυμνάσιο. Τὸ σύστημα αὐτὸ λίγα χρόνια ἐφηρμόσθη. Γιατὶ ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις γιὰ νὰ προσαρμόσῃ τὴν ἐκπαίδευσι στίς πραγματικὲς ἀνάγκες τοῦ τόπου καὶ γιὰ νὰ περιορίσῃ τὸν ἐπιχρῆμο πληθωρισμὸ τῶν διανοουμένων, καθιέρωσε τὸ νέο σύστημα, αὐτὸ ποὺ ἐφαρμόζεται σήμερ. Τὸ νέο σύστημα σκοπὸ ἔχει μὲ τὴν παροχὴ γραμματικῶν γνώσεων νὰ ὀπλίσῃ συνάμα τοὺς νέους γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

πρακτικὰς γνώσεις δεινροκομίας, κηπουρικῆς, βομβοκοτροφίας καὶ μελισσοκομίας». Οἱ ὁποῖοι ἐκρίνοντο ἀπὸ μιαν ἐπιτροπὴν καὶ ἂν ἦσαν εὐνοούμενοι διορίζοντο, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ὅστε αὐτὰ τὰ ὀλίγα ποὺ ὤριζε τὸ διάταγμα. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν διορισμὸ τους δὲν ἦσαν ἀποκλειστικὸς διδασκαλοὶ. Εἶχαν καὶ ἄλλα ἐπαγγέλματα, ἄλλοι μπακάληδες, ἄλλοι γεωργοὶ, ἱερεῖς, συμβολαιογράφοι. Πολλοὶ εἰσεπρατταν τὸν μισθὸ χωρὶς νὰ διδάσκουν. Πῶς νὰ μάθουν γράμματα τὰ παιδιά; Στὰ 1889 ὁ τότε ὑπουργὸς τῆς Παιδείας εἶπε στὴ Βουλὴ: «... δι' ἀσχυρίσμοις με ἄλλως ψυχῆς βαρὺτατον ὅτι ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Κράτους δημοτικὴ ἐκπαίδευσις οὐτε ὑπῆρξε οὐτε ὀπάρχει».

Τότε ἀρχισε μιὰ κίνησις γιὰ νὰ βελτιωθῇ ἡ ἐκπαίδευσις. Ἀπὸ τὸ 1879 εἶχε ἱδρυθῇ τὸ πρῶτο διδασκαλῆον. Ἰδρύθησαν σιγά-σιγά καὶ μερικὰ ἄλλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐδῆλκαν καλοὶ διδασκαλοὶ. Ἰδίως ὁμως ἡ ποιότης τοῦ διδασκάλου ἐβελτιώθη στὴν τελευταία τεσσαρακοστιαία. Οἱ ση-

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

(Συνέχεια)

πρέπει να ζήσουμε με τη λογική ανθρω-

Η καρδιά του τον έσπρωχνε να τ'

ρος ἦταν τόσος, ὅσος ἦταν ἀρκε-
 τος να ἐξασφαλίσι τὰ ἀπαραί-
 τητα γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ Σπαρτιά-
 τῃ. Δὲν εἶχε δὲ ἀνάγκη να πο-
 θῇσιν τὸν πλοῦτο ὁ Σπαρτιάτης
 ὅταν ὁ πλοῦτος αὐτὸς δὲν τοῦ
 ἐχρσίμευε σὲ τίποτε. Τὸ σίτηι
 τοῦ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀπλό. «Ἡέ-
 πιπλῶσις τοῦ τοῦ ἴδιου. Τὸ ντύσι-
 μόν τοῦ ἦταν ὀρίσιμον. Τὸ φαγητό
 τοῦ ὑποχρεωτικὰ λιτό. «Ἐτοί ὁ
 Σπαρτιάτης, ἀπείροπατος ἀπὸ
 τὴν ἱκανοποίησι τῆς ἐπιθυμίας
 τοῦ πλοῦτου, δὲν εἶχε τίποτε ἄλ-
 λο νὰ κεκρῇ παρά πῶς νὰ βελ-
 τίσῃ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα
 του, ὥστε νὰ γίνῃ ἀξίος τῆς ἀ-
 ποστολῆς ποῦ εἶχε τάξει γι' αὐ-
 τὸν ἡ πολιτεία. Καὶ ἡ ἀποστολὴ
 τοῦ αὐτοῦ συνίστατο στὴν προστά-
 σια καὶ τὴν ἐξασφάλισι τῆς ἑλευ-
 βρίας τῆς πόλεως. «Ἐτοί τὸ αἶ-
 τομο καὶ τὸ σύνολο τῆς Σπάρτης
 ἦταν ἓνα καὶ ὁσίσταστο. Τὸ αἶ-

ἔχαι καὶ ἡ χαρὰ θεοφοροῦν κατὰ τὸ πολὺ φυσικό, ὁ δὲ ἱστορικός καὶ γραμματικός Σωσίθεος ἀναφέρει ἐν τῷ ἴδιῳ Ἀλκυόνοργος φρονίτης νὰ στήσῃ ἐν κεντρικῷ μέρει τῆς Σπάρτης ἓνα μικρὸ ἀγαλλιατάκι τῶν Γέλκων, φανερώμενον ἔτσι τῇ ἐπιβυμῶν τῆς εὐθυμίας. Πραγματικά, ὁ Σπαρτιάτης νομοθέτης, ἀν σκέφθηκε νὰ στήσῃ τὸν Σπαρτιάτη ἀπὸ τὸν κατ' ἴδαν βίον καὶ νὰ τὸν συνηθίσῃ στὸν κοινὸ, τὸ ἐπράξε γιὰ τὸ προνοεῖν ὅτι μὲ τὴν τέτοια κοινὴ συναναστροφή ὁ πολίτης βελτιοῦται ὁλοένα, γίνεται περισσότερο τέλειος καὶ ἀποφεύγει τὰ κακὰ

πνευματικής υγείας τους ενώ και τη βάση της επιτυχίας και του μεγαλείου των λαών. Γιατί στα κράτη και τις κοινωνίες εκείνες, που ο άτομικός εγωισμός δίδει τη θέση του στον εγωισμό, για το σύνολο, που το αίσθημα της κοινότητας του οποίου ζητεί σήμερα η πλήρης ανάπτυξη, η σύγχρονη επιστήμη, για την εξασφάλιση της ατομικής πνευματικής ισορροπίας, είναι τόσο ισχυρό, στέκουν ξεχωριστά ανάμεσα στους λαούς και έχουν την δύναμη να επέλθουν και να μεγαλοθυρήσουν.

I. N. B.

τις πέρασαν σ' ένα από τα θαύματα

... ρουν τις τελευταίες αποφάσεις. Κι' ἦσαν ὅλοι ἀπὸ τὰ πρὸ ἐπίσημα πρόσω-

(Ἀκολουθεῖ)

Ο τυφλὸς πέρασε κοντά του ψαχουλεύοντας

1) Τμήμα Ε.Ο.Ν. Σύρου μεταδίδουν να κα-
ταθέσει στέφανον εις τὸ μνημεῖον τῶν πεσόν-
των κατὰ τοὺς πολέμους 1912-1913. 2) Ἡ
ἀθλητικὴ δμάς, τῆς IV Περιφ. Διοικήσεως
στοὺς ἀγῶνας τῆς Ἑλευσίνας. 3) Ἐνα σι-
γμιδτυπον ἀπὸ τοὺς κολυμητικὸς ἀγῶνας.
4) Ὁ Ἀρχηγὸς κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εις
τὸ στρατόπεδον δοκίμων βαθμοφόρων τῆς Π.
Δ. Θ. Π. 5) Θαλαγγίται καὶ φαλαγγίτισσαι
Ε.Ο.Ν. βόλου κατὰ τὴν τελετὴν τῆς σπορᾶς.
6) Ἀναφορὰ λόχου εις τὸ στρατόπεδον Ἀγίου
Βλασίου, Ἀγρινίου, τῆς Περιφερειακῆς Διοι-
κῆσεως Αἰτωλοακαρνανίας. 7) Θαλαγγίτισσαι
Κυλκίς κατὰ τὴν καλλιεργητικὴν ἐξόρμησιν.
8) Ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Ὑποδ)σεως Λοκρίδος.
9) Κατὰθεσις στέφανου εις τὸ μνημεῖον τῶν
πεσόντων ὑπὸ τῆς Φάλαγγος Κυθήρων.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μία μέρα του δόθηκε η ευκαιρία να δείξη και στους τελευταίους τη συμπάθειά του. Στόν περίπατό του είδε ένα χωροφύλακα να δέρνη αλύπητα ένα φτωχό μουζίκιο. 'Η είκονα τούτη, η τόσο ζωντανή, μά και τόσο σκληρή, τον συγκίνησε. Πλησίασε κοντά και παρακάλεσε τον χωροφύλακα να πάψη να τον γυπα. 'Ο χωροφύλακας όμως επέμενε. Και διεμαρτυρήθη γιατί ένας απρόσκλητος και ανεύθυνος επεμβαίνει στα καθήκοντά του.

— Με τυραννείς δέκα μέρες, πρόσθεσε ο χωροφύλακας, με το σήμερα κι' αύριο για να πληρώση ένα φόρο στο δημόσιο.

— Και αφού δεν έχω; Έκανε ο μουζίκος σηκώνοντας τους τετράγωνους ώμους του. Πώς να πληρώσω αφού και τα παιδιά μου ακόμα κοιμούνται νηστικά;

— Σκάσε γουρουνί, φώναξε ο χωροφύλακας.

— Έχει δικιο, είπε ο Ύψηλάντης. Πώς να πληρώση ο άνθρωπος, αφού δεν έχει;

— Ο χωροφύλακας όμως δε λυγίξε. Κι' άρπαξε το μουζίκιο απ' το στέρκο δερνώντας τον και σουρνώντας τον από κρατητήριο. 'Ο Ύψηλάντης δεν μπόρεσε να κρατηθή. Τράβηξε από την τσέπη το πορτοφόλι του και εζώφλησε το ένταλμα του μουζίκου.

Το έπεισόδιο όμως αυτό τον έβαλε σε πολλές σκέψεις. 'Α! Έκανε σε μία στιγμή. Δεν υποφέρεται να δερνούνται έτσι σκληρά από τους δυνάστες οι αδύνατοι. 'Αγόρασε χαρτί και γύρισε αγανακτημένος στη σχολή. Ήγραψε τώρα, στο φούντομα πάνω της ψυχικής του αγανάκτησης, ένα γράμμα στο χριστιανό αυτοκράτορα. Θα του ξαναζωντανεύει τη σκηνή και θα του παραστάει το μαρτύριο του φτωχού μουζίκου. 'Έτσι έγραψε το γράμμα, που ήτανε γιομάτο αγάπη για τους φτωχούς και ταπεινούς μουζίκους και γιομάτο αγανάκτηση για τη σκληρότητα και τη σοβαρότητα της εξουσίας. 'Ακόμα και μέσα ξεπροβάλλει δειλά-δειλά, έτσι όπως κάποτε ξεπροβάλλει στη γη το φως από μακριών άστρων, και μία πολιτική θεωρία που περιτρεφόταν γύρω από το κυβερνητικό του λαού.

Το γράμμα του αυτό προξένησε έντοπωσι μεγάλη στο παλάτι. 'Ο αυτοκράτορας το διάβασε και το ξαναδιάβασε. Κι' αργασιώθηκε, αν οι τέτοιες σκέψεις προέρχονταν από ένα παιδί ή από έναν πεπεισμένο και μεστωμένο σε σκέψι άνθρωπο. Είδε στο χαρτί εκείνο το πνεύμα ενός ανθρώπου, πλασμένου για να κυβερνήσει σύμφωνα με τον πιο προοδευμένο ανθρωπισμό λαούς και να τους δώσει τις πιο ακριβείς και τις πιο ποθητές ελευθερίες.

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

Κάλεσε τότε τον υπασπιστή του και του δωσε τη διαταγή που κι' ο Ύψηλάντης φανταζότανε πως θα προκαλούσε το γράμμα του. 'Ο χωροφύλακας θα παύσανε άμέσως από την υπηρεσία του Κράτους και στο φτωχό μουζίκιο θα στελνότανε ένα γενναίο φιλοδώρημα. 'Ακμή το έπεισόδιο αυτό έσωσε και πολλούς άλλους όφελιές του δημοσίου.

Στη διεύθυνση της σχολής των βασιλικών ακολούθων προκάλεσε μία υπερήφανα. 'Αλλά πιο πολύ χάρηκε ο ίδιος ο Ύψηλάντης, που άρχισε τη ζωή του στη Ρωσία με μία τέτοια καλή πράξη και που η πράξη αυτή έσπασε τα δεσμά τούτων και τούτων ταπεινών.

— 'Αχ! Τι καλά θάνα, είπε ο Ύψηλάντης, αν στη ζωή μου μπορέσω και σπάζω πολλές τέτοιες αλυσίδες.

Από χρόνο σε χρόνο όλο και μεγάλωνε. Στο σώμα και στο πνεύμα. 'Υστερα από το διάβασμα των μαθημάτων του διάβασε τους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς και ποιητές.

— 'Ο Όμηρος κι' ο Πλούταρχος ήταν οι πιο αγαπημένοι του φίλοι. Οι βιογραφίες του Πλούταρχου ήταν το ευαγγέλιό του. 'Ο βίος του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου με το όνημα των τούτων αρετών του, του είχε γοητεύσει την ψυχή και το πνεύμα. Κάνεσαν άλλον δε θαύμαζε τόσο όσο κείνον τον Έλληνα στρατηγό της αρχαιότητας. Σ' ένα παιδί, σ' ένα «μειράκιον» όπως έλεγαν οι Διομασθένες, και να υποτάσσονται δολοκίρι λαοί με σκληρές πολεμικές παραδόσεις. Θυμότανε καλά όλη τη ζωή του 'Αλεξάνδρου. Από τότε που θαμπώσε με το πρώτο του ανδραγαθήμα τον πατέρα του και τους αλλικούς του, καθαλώνοντας το Βουκεφάλα, ίσα με τότε που για τυχρή κακή της ανθρωπότητας τον βρήκε τόσο πρόωρα ο θάνατος.

Μετά σκέφτονταν πως και τον ίδιο τον Έλεγαν 'Αλεξάνδρου. 'Ανατρίχαιε σαν του πέρανε από το νου τούτη η σκέψη. Και ρώταγε τον εαυτό του αν τάχα ήτανε ικανός να σηκώσει αυτό το λαμπερό και δοξαμένο όνομα, που δεν άνιχε μονάχα στον Έλληνισμό, αλλά στο σύμπαν όλο. 'Υστερα σταμάταγε στον παππούλη του. 'Αλεξάνδρος και κείνος!

Και τουτονού το βιολικό γέροντα η ζωή πέρανε συχνά από το νου του.

ΣΤΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΦΡΟΥΡΑ

ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ

Η είκοστή τετάρτη 'Ιουλίου του 1810 ήτανε μία από τις ωραιότερες και λαμπρότερες μέρες της ίσα με τότε ζωής του. Τη μέρα κείνη αποφοίταγε από τη σχολή με το βαθμό του ανθυπολοχαγού και τοποθετούταν

στο σώμα της αυτοκρατορικής φρουράς. Το δίπλωμα που πήρε από τη σχολή των βασιλικών ακολούθων έγραφε: «'Αλεξάνδρος Ύψηλάντης, ηγεμονίδης της Μολδαβίας».

Από τους πρώτους μήνες οι τρόποι του και η κομψότητά του κέρδισαν τις συμπάθειες όλων των παλατιανών. 'Ήταν παντού περιζήτητος. Στους χορούς, στις συνουσίες και στα θέατρα. Όλοι μίλαγαν για τον κομψόν αξιωματικό της αυτοκρατορικής φρουράς. Το πνεύμα του ήτανε πάντα άκονισμένο ος σπαθί πολέμιστου.

Πέρασε το βαθμό του υπολοχαγού και γίνθηκε λοχαγός. 'Η πίστι του και η αφοσίωσή του στα καθήκοντά του τον ανατέθηκαν άναγκασαν στο 1813 στον αυτοκράτορα να του δώσει τον βαθμό του συνταγματάρχου. 'Από το βαθμό του λοχαγού ίσα με το βαθμό του συνταγματάρχου δε μεσολαβούσε κανένας άλλος βαθμός. Κείνοι που ήταν λοχαγοί της φρουράς έμεναν από βαθμό αυτό και στην αποστρατεία τους ώνομαζόνταν συνταγματάρχαι. 'Ο Ύψηλάντης όμως πέρασε αυτόν τον σκόπελο και στά έκοσμένα του χρόνια ώνομαζόνταν συνταγματάρχης. 'Επειτα η αγότη του για τη Ρωσία δικαιολογούσε το βαθμό του.

Η μεγάλη Ρωσία με τις άπειράντες χιονισμένες έκτασεις έξασκούσε πάνω του μία γοητεία. Γι' αυτό και στους πολέμους της με τον Ναπολέοντα φάνηκε έντιμος και γενναίος υπερασπιστής της. 'Η ανδρεία του Έλληνα πρίγκηπα είχε γίνει θρύλος. Οι Ρώσοι αξιωματικοί τον έβλεπαν με μάτι ζήλειας. Αυτός, ένας Έλληνας, και να πολεμά σαν λιοντάρι για τη λευθεριά μιας ξένης χώρας. Να κερδίξη τη δική του δόξα και τα δικά τους παράσημα!

Πολλές φορές, καλοθελήτες φίλοι του, του μετέβιβάζαν τα ψιθυρίσματα αυτά. Μά αυτός δε θυμόνε. Μονάχα άφινε ν' ανθίξη στα χείλη του ένα χαμόγελο. Ένα χαμόγελο που τάλεγε όλα.

Τον κορσικανό, πολέμαρχο δεν τον είχε ακόμα θαυμάσει. 'Ισως γιατί ακόμα δεν είχε πλεχτή γύρω από τις κοσμοιστορικές έκστρατείες ο απαραίτητος θρύλος, που δίνει αίγλη στα ανθρώπινα έργα. Κυρίως γιατί πίστευε πως οι πολεμικές έκστρατείες του Ναπολέοντα δεν ήτανε απαραίτητες. Τον πόλεμο τον φανταζότανε αυτός μόνο ως μέσον πολιτισμού, ως μέσον προόδου κι' ως μέσον τελειοποίησης του ανθρωπίνου γένους. 'Ενώ ο Ναπολέοντας τί έκανε; Πολεμούσε με κράτη πολιτισμένα, με κράτη που είχαν δημιουργήσει μία εξαιρετική παράδοση, όπως η 'Αγγλία, η 'Ιταλία, η 'Αίγυπτος, η Ρωσία. Πολλές φορές έκανε συγκρίσεις του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, του Καίσαρα και του Ναπολέοντα. Έβλεπε τότε άμέσως το κίνητρο που ώργανασε τις έκστρατείες των τελευταίων. Το κατακτητικό. Το ύποταγμα των άλλων λαών στη δύναμη του δικού τους λαού. 'Ο Ναπολέοντας για να γίνει μπροστά του μεγάλος τόσο ώστε να χωρή κάποιον συγκρισί του με τον Μεγάλο 'Αλεξάνδρου, αν γινότανε ο πραγματικός ελευθερωτής των σκλαβωμένων λαών.

('Ακολουθεί)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Όλοι οι άναγνώστες μας θα γνωρίζουν εκ πείρας ότι πολλάκις και τα ζώα προαισθάνονται την μεταβολήν του καιρού και δύνανται να χρησιμεύουν ως οδηγού διά την ασφαλή πρόγνωση του καιρού ή και γενικότερον διά την συμπλήρωσιν των μετεωρολογικών μελετών επί του κλίματος ενός τόπου.

Όσοι μένουν εις μικράς πόλεις και χωρία θα έχουν ακούσει ότι τα κοκκόρια και οι κόττες προαισθάνονται την μεταβολήν του καιρού και με διαφόρους αποτόμους κινήσεις που κάμνουν και με φωνάς υποδεικνύουν την αλλαγην του καιρού. Μάλιστα, όταν ο καιρός είναι καλός και έξαρνα μεταβληθή εις τοιοτόν ώστε μετ' ολίγας ώρας να έχουμε βροχήν, τα κοκκόρια το προαισθάνονται και αρχίζουν να φωνάζουν (να λαλούν όπως κοινώς λέγομεν) εις ώρας όχι κανονικάς. Οι χωρικοί του γνωρίζουν αυτό και άμέσως λέγουν: «Τα κοκκόρια λαλούν αύτην την ώραν, ο καιρός θα χαλάση ή θα αλλάξη».

Και πράγματι, έπειτα από ολίγην ώραν νέφη σκεπάζον τον ούρανόν, ή υγρασία γίνεται αισθητή και μετ' ολίγον αρχίζει πολλάκις ή βροχή. Όταν πλησιάζη ή βροχή, πολλές φορές ή άτμόσφαιρα είναι αποπνικτική, ο άνεμος μεταβάλλει συνεχώς κατεύθυνσιν και έιτα-

ΤΑ ΖΩΑ, ΤΑ ΦΥΤΑ ΚΑΙ Η ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΑ

σιν, οι άνθρωποι αισθάνονται ζάλην, οι κόττες κακαρίζουν, τα ψάρια πηδούν επάνω από την θάλασσαν και όλα αυτά δεικνύουν ότι μετ' ολίγον καταφάνει ή καμυγες ταιμπουν πολύ και πολλά άλλα έντομα πετούν εις τον άέρα χωρίς να έχουν την κατάλληλη κατεύθυνσιν. Φαίνεται να ελπίουν εις άλλο τον τόπον.

1) Την εποχήν κατά την οποίαν έρχονται εις ένα τόπον διάφορα πτηνά ή την εποχήν κατά την οποίαν φεύγουν ή και περνούν διά να μεταβούν εις άλλον τόπον.

2) Την εποχήν κατά την οποίαν διάφορα άλλα πτηνά που μένουν μονιμως εις ένα τόπον γεννούν και αρχίζουν να κελαδοούν.

3) Τον χρόνον κατά τον οποίον διάφορα άλλα ζώα, όπως είναι π. χ. οι νυκτερίδες έξεγειρόνται από την νάρκην ή και ναρκοούνται.

4) Κατά ποίον χρόνον εμφανίζονται διάφορα έντομα.

Εκτός όμως αυτών χρησιμεύουν πολύ εις την έπιστημην και άλλα έκτακτα φαινόμενα, όπως είναι π. χ. ή εμφάνισις μεγάλου αίριθμού έντομων ή άλλων ζώων οιωνόηποτε, είτε γνωστά είναι ταύτα, είτε και άγνωστα εις ένα τόπον.

Επίσης εις την μελέτην του κλίματος ένός τόπου συντελεί πολύ και ή παρακολούθησις της εξέλιξεως των διαφόρων φυτών του τόπου αυτού.

1) Πότε αρχίζουν να φαίνονται οι όφθαλμοί εις τα διάφορα φυτά.

2) Πότε εμφανίζονται τα φύλλα εις τα διάφορα δένδρα.

3) Πότε αρχίζουν να ανθίζουν τα διάφορα δένδρα. Διότι ως γνωστόν, εις τα μέρη εκείνα εις τα όποια ή μέση θερμοκρασία του άέρος είναι μεγάλη, ή ανθισις αρχίζει ένωρίτερον, ενώ εκεί που είναι κατωτέρα συμβαίνει βραδύτερον.

Οι μαθηταί και αι μαθήτριά θά έχουν παρατηρήσει ότι και εις μόνην την περιφέρειάν των, εις τα χαμηλότερα μέρη τα δένδρα ανθίζουν ολίγας ήμέρας ένωρίτερον, ενώ εις τα όρεινότερα το φαινόμενον της ανθισις επιβραδύνεται μερικώς ήμέρας.

4) Επίσης σημειούται ή έποχή κατά την όποιαν αρχίζει ή ώριμάνσις των διαφόρων καρπών. Και το φαινόμενον τοτο δεν παρατηρείται ταυτοχρόνως εις τας διαφόρους περιφέρειας και τούς διαφόρους τόπους.

Εκτός όμως αυτών των φαινομένων οι μετεωρόλόγοι παρατηρούν και σημειώνουν και διάφορα άλλα φαινόμενα που παρουσιάζουν τα ζώα και τα φυτά, διότι γνωρίζουν ότι όλα αυτά τα στοιχεία ήμπορούν να βοηθήσουν πολύ εις την ακριβή μελέτην των μετεωρολογικών και κλιματικών στοιχείων ένός τόπου.

ΣΕΙΡΙΟΣ

10ον.

Ο Θησεας έκοψε έπίσης και νομίματα, σκαλίζοντας απάνω τους ένα βόδι, γι' άνάμνησι του Μακρathνίου ταύρου. Μπορεί όμως, αυτό το βόδι, να συμβολίζη και την ιστορία του Μίνωα, του Μινώταυρου, ή του στρατηγού Ταύρου που νίκησε — όπως είδαμε — ο Θησεας, ή και ακόμα νάχη το νόημα συνθήματος για την έπίδοσι του πληθυσμού στη γεωργία. Από το νόμισμα αυτό λένε πως βγήκε και το δεκάβοιδο και το έκατόβοιδο (δεκάβοιον, οκατόβοιον), που ίσοδυναμούσαν με δέκα ή έκατό βόδια.

Υστερα από αυτά, ο Θησεας, αφού έκατάχτησε και τη Μεγαρική γη, ένώνοντας την με την 'Αττική, έστισε την ιστορική στήλην του 'Ισθμού και, για να χωρίζη τα όρια, έχάρμαξε απάνω στην κάθε μια από τις δυο πλευρές της ένα έπίγραμμα. Από την ανατολική πλευρά, το έπίγραμμα λέει:

Αυτή δεν είναι Πελοπόννησος, αλλά 'Ιωνία.

Από τη δυτική πάλι πλευρά το έπίγραμμα λέει:

Αυτή είναι Πελοπόννησος όχι 'Ιωνία.

Όπως ο 'Ηρακλής, που καθιέρωσε για λογαριασμό του άγώνες, τα «Όλύμπια», αφιερωμένους στο Δία, έτσι κι' ο Θησεας, φιλοτιμούμενος, καθιέρωσε πρώτος αυτός τα «'Ισθμια», άγώνες αφιερωμένους στον Ποσειδώνα. Μερικοί λένε πως τούς άγώνες αυτούς ο Θησεας τούς καθιέρωσε για τιμή του Σκίρωνα που — όπως είδαμε — τον είχε σκοτώσει και ζήτουσε τάχα μ' αυτό τον τρόπο να έξιλωθή. Γιατί ο Σκίρων ήτανε, καθώς λένε, γιός της θυγατέρας του Πιθέα, Ηνιόχης, δηλαδή ξάδερφος του Θησεα. Συμφώνησε ακόμα ο Θησεας με τούς Κορίνθιους και διάταξε να δίνουν στους 'Αθηναίους την πρωτοκαθεδρία όταν έρχονται σ' αυτή την παραγγελία, οι 'Αθηναίοι είχαν δικαίωμα να πιάνουν τόσες θέσεις στους άγώνες, όσο τόπο έπιανε, άπλωμένο, το πανί του καραβιού που τούς έφερνε από την 'Αθήνα.

ΘΗΣΕΑΣ ΚΑΙ AMAZONES

Ξακουστοί είναι και οι πόλεμοι του Θησεα με τις 'Αμαζόνες. Για τούς πολέμους αυτούς πολλά

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΗΡΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ

και διάφορα λένε οι ιστορικοί και οι παραδόσεις. Οι 'Αμαζόνες, σύμφωνα με τούς επικρατέστερους μύθους, ήτανε μία κοινωνία γυναικών που έκατοικοüse σε κάποιο παράλιο, στα βάθη του Εύξεινου Πόντου. Οι 'Αμαζόνες ήτανε θρυλικές για τις άρρενωπές τους συνήθειες, για την παλληκαριά, για την πολεμικότητα τους και για τη συνήθεια τους να ζούν μακριά από τούς άντρες με τούς οποίους έκαναν πολύ σπάνια παρέα. Όπως μάς λένε οι παραδόσεις, οι 'Αμαζόνες κάπου — κάπου μονάχα άντάμωναν με τούς Γαργαρέους, άντρες των γειτονικών τους λαών, και πάλι ξαναγύριζαν στην γυναικοκρατούμενη πατρίδα τους. Όταν οι 'Αμαζόνες έγεννούσαν αγόρια, σύμφωνα με τούς νόμους και τα έθιμά τους, τάστελναν στους πατεράδες των, κρατώντας κοντά τους μονάχα τα κορίτσια. 'Ανατρέφοντας τα κορίτσια αυτά στη σκληραγωγία και στις τέχνες του πολέμου έπλήθαιναν έτσι και έδιαίωνιζαν τη γυναικοκρατία τους.

Με πλώρη τον Πόντο, ενάντια στις 'Αμαζόνες, έταξιδεψε για πρώτη φορά ο Θησεας μαζί με τον 'Ηρακλή — όπως μάς λέει ο Φιλόχορος. Από την έκστρατεία αυτή γύρισε ο Θησεας παίρνοντας για λάφυρο τήν αρχηγό των 'Αμαζόνων, την έακουστή 'Αντιόπη. Οι περισσότεροι όμως ιστορικοί και, μαζί μ' αυτούς, ο Φερεικός, ο 'Ελληνικός και ο 'Ηρόδοτος, λένε με περισσότερη πειστικότητα ότι ο Θησεας ήρθε στον Πόντο ύστερα από τον 'Ηρακλή, με δικό του στόλο, και πήρε την 'Αμαζόνα αιχμάλωτη. Για κανέναν άλλον δε απ' όσους έπληγαν μαζί του δεν λέει ή ιστορία πως εγύρισε με 'Αμαζόνα αιχμάλωτη. Μάλιστα ο 'Ιστορικος Βίαν μάς λέει ότι και την 'Αντιόπη ο Θησεας την έπηρε μαζί του με άπατη και όχι, τάχα, πως την έκέρδισε σε μάχη με τις 'Αμαζόνες. Γιατί, λέει, οι 'Αμαζόνες, αγαπώντας από φυσικό τους τούς άντρες, όχι μονάχα δεν έφυγαν μπροστά στο Θησεα όταν ήρθε για να χτυπήση τη

χώρα τους, αλλά και του έστειλαν και δώρα για το καλώς ήρθε. Τότε ο Θησεας έπροσκάλεσε την 'Αμαζόνα που έφερνε τα δώρα να τον επισκεφτή στο καράβι του και, μόλις εκείνη μπήκε, σήκωσε πανιά κι' έφυγε.

Ένας κάποιος Μενεκράτης, που έβγαλε την ιστορία της Νικαίας, μιας πολιτείας της Βιθυνίας, μάς λέει πως ο Θησεας πέρασε καιρό με την 'Αντιόπη προς εκείνα τα μέρη. Έτυχε ακόμα, μαζί με το Θησεα νάχουν έκστρατεύσει και τρία νεαρά αδέρφια από την 'Αθήνα: ο Εύνεως, ο Θόας και ο Σολόεις. Αυτός ο τελευταίος είχε συμπάθει πολύ την 'Αντιόπη. Τη συμπάθεια του αυτή όμως ο Σολόεις ενώ την έκρυβε απ' όλους την έμπιστεύτηκε σ' έναν μονάχα φίλο του κι' αυτός, πάλι, νομίζοντας ότι θα το έκανε έκδούλευσι, χωρίς να του πάρη την άδεια, το έιπε στην 'Αντιόπη. Η 'Αντιόπη μαθαίνοντας αυτό το αίσθημα προσπάθησε να κινή τον νεαρό 'Αθηναίο να την ξεχάση, μιλώντας του με φρόνησι και χωρίς να τη τίποτα στο Θησεα. 'Ο Σολόεις, όμως, βλέποντας προδομένο το μυστικό του και άπελπισμένος από την άρνησι της 'Αντιόπης, έπεσε μέσα σ' ένα ποτάμι και πνίγηκε. 'Ο Θησεας μαθαίνοντας τελευταίως από την 'Αντιόπη το βαθύ αυτό αίσθημα του νεαρού συντρόφου του και την άφορη του πνιγμού του, λυπήθηκε τόσο πολύ ώστε, χωρίς να θέλη, του ήρθε στο νου ένα παλιός χρησμός της Πυθίας. Και πραγματικά, ή Πυθία τον είχε προστάξει κάποτε στους Δελφούς: «'Αν καμμία φορά, σε έζνο τόπο, βρεθής σε βαρεία στενοχώρια, να χτίση εκεί μία πόλη, ν' αφήση γι' άρρενες της πόλης αυτής μερικούς συντρόφους του και να φύγη».

Γι' αυτό κι' ο Θησεας χτίζοντας εκεί μία πόλη, την ώνόμασε Πυθόπολι σ' άνάμνησι της Πυθίας. Επίσης, για να τιμήση το νεαρό φίλο του ώνόμασε Σολόεοντα το κοντινό ποτάμι που έπεσε και πνίγηκε έ-

Και δεν είναι, βέβαια, ανάγκη να πιστέψη κανένας τον 'Ελλάνικο όταν μάς λή πως οι 'Αμαζόνες έφτασαν στην πατρίδα μας διαβαίνοντας τον Κιμμέριο Βόσπορο (δηλαδή τον πορθμό 'Αζώφ) παγωμένο. Το ότι όμως έστρατοπέδωσαν σχεδόν μέσα στην καρδιά της 'Αθήνας, αυτό το μαρτυρούν όλα τα όνόματα των τόπων που έγιναν οι μάχες κι' όλοι οι τάφοι εκείνων που έπεσαν σ' αυτές.

Για κάμποσο καιρό άφ' ότου ήρθαν οι 'Αμαζόνες στην 'Αθήνα, ούτε αυτές ούτε ο Θησεας δεν έπαυσαν την πρωτοβουλία να κάνουν έπίθεσι, αναβάλλοντας άναποφάσιστα τη μάχη. Στο τέλος ο Θησεας, υπακούοντας σε κάποιο χρησμό, έπρόσφερε θυσία στο θεό Φόβο και χτύπησε πρώτος τις 'Αμαζόνες.

κείνος. Φεύγοντας ο Θησεας, άφησε νομοθέτες και άρχοντες της Πυθόπολης τ' αδέρφια του Σολόεντα, καθώς κι' έναν 'Αθηναίο από την τάξη των εύπατριδων που τον έλεγαν 'Ερμο. Το σπίτι του τελευταίου αυτού οι Πυθοπολίτες, από λάθος, το ώνόμαζαν «σπίτι του 'Ερμου», τονίζοντας δηλαδή τη δεύτερη συλλαβή του δνόματος και μεταφέροντας, έτσι, τη δόξα ενός ανθρώπου, απάνω στη δόξα ενός θεού, που, ώστόσο, δεν είχε καθόλου έλλειψιν από δόξα.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ AMAZONΩΝ

Το κλέψιμο λοιπόν, κι' ή αιχμαλωσία της 'Αντιόπης σ' ήθκαν άφορη γι' τις 'Αμαζόνες να κινήσουν από τον Πόντο και νάρθουν στην 'Αττική για να πολεμήσουν με τούς 'Αθηναίους και να τούς έκδικηθούν. Και, καθώς φαίνεται, ο πόλεμος των 'Αμαζόνων, ένας πόλεμος με έχθρους τις γυναίκες, δεν ήτανε καθόλου παιγνιδάκι για το Θησεα και τούς 'Αθηναίους, αν κρίνη κανείς από τα ιστορικά γεγονότα. Γιατί, πως αλλιώς οι 'Αμαζόνες θα κατάφερναν να στρατοπεδέψουν μέσα σχεδόν στην 'Αθήνα και να πολεμήσουν ανάμεσα Πνύκας και Μουσειού (έκει που είναι σήμερα ο λόφος του Φιλοπάππου) αν, πριν φτάσουν εκεί, δεν εκυρίευαν όλη τη χώρα και περνούσαν ελεύτερες;

Και δεν είναι, βέβαια, ανάγκη να πιστέψη κανένας τον 'Ελλάνικο όταν μάς λή πως οι 'Αμαζόνες έφτασαν στην πατρίδα μας διαβαίνοντας τον Κιμμέριο Βόσπορο (δηλαδή τον πορθμό 'Αζώφ) παγωμένο. Το ότι όμως έστρατοπέδωσαν σχεδόν μέσα στην καρδιά της 'Αθήνας, αυτό το μαρτυρούν όλα τα όνόματα των τόπων που έγιναν οι μάχες κι' όλοι οι τάφοι εκείνων που έπεσαν σ' αυτές.

Για κάμποσο καιρό άφ' ότου ήρθαν οι 'Αμαζόνες στην 'Αθήνα, ούτε αυτές ούτε ο Θησεας δεν έπαυσαν την πρωτοβουλία να κάνουν έπίθεσι, αναβάλλοντας άναποφάσιστα τη μάχη. Στο τέλος ο Θησεας, υπακούοντας σε κάποιο χρησμό, έπρόσφερε θυσία στο θεό Φόβο και χτύπησε πρώτος τις 'Αμαζόνες.

«Τὸ ἔργον αὐτὸ πρέπει νὰ ἐκδηλώνῃ τὸν πολιτισμὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ εἶναι καὶ ὠραῖον καὶ ἰδανικόν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,
Ἀγαπητὴ Φαλαγγίτισσα,

Ὅταν ἐπιχειροῦμε ἓνα ἔργο, εἰμαστε πάντα γεμάτες ἀγωνίες καὶ ἀμφιβολίες. Ὅλα τὰ σκεφτήκαμε, ὅλα τὰ μετρήσαμε καὶ τὰ υπολογίσαμε μὲ τὸ διαβήτη τῆς λογικῆς, ὅμως δὲν εἴμαστε βέβαιες, ἂν ὅλα ἐγίναν καλὰ κ' ὅπως πρέπει. Τὸ ἀλάσθηστο κριτήριον γιὰ ἓνα ἔργο εἶναι ἡ ἐπιτυχία του. Τότε μόνον ἐξαφανίζεται κάθε ἀμφιβολία, τότε μοναχὰ δικαιούται ἡ ἀρχικὴ σκέψις καὶ ἀποδεικνύονται ὡς κατὰλληλα τὰ μέσα, πὺ διαλέξαμε γιὰ νὰ φτάσουμε στὸ σκοπὸ μας αὐτόν.

Τὸ ἔργο τοῦ Ἀρχηγοῦ μας γιὰ τὴ Νεολαία ἦταν βαρὺ. Καὶ ὁ ἴδιος κάπου μᾶς διηγείται πόσες νύχτες ἀγρύπνιας καὶ ἀγωνίας δὲν τοῦ ἐκόστισε στὴν ἀρχὴ ἡ σκέψις τῆς ἐνώσεως τῆς σ' ἓνα ἔθνικὸ καὶ παντοδύναμο σύνολο, σὲ μιά δύναμι ἀκατάβλητη καὶ δημιουργικὴ.

Εἶχε, βέβαια, δίκην νὰ ἀγρυπνᾷ καὶ νὰ ἀγωνιᾷ. Δὲν ἦταν καὶ μικρὸ τὸ ζήτημα. Ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ σπουδαία, ἴσως τὸ σπουδαιότερο. Γιατί ἂν ὅλα τὰ ἄλλα ἀφωροῦσαν τὴν παροῦσα τῆς Ἑλλάδος σωτηρία, αὐτὸ ἀπέβλεπε τὴ μελλοντικὴ τῆς Πατρίδος ζωὴ. Ἀν τὸ ἔργο αὐτὸ ἀπετύγχανε σὲ χίλιες μύριες ἐλπίδες γιὰ μιά Ἑλλάδα νέαν ὅπως τὴν ὠραματίστηκε Ἐκείνος, θάμεινε μόνον λόγος καὶ τραγοῦδι. Τώρα ὅμως μετὰ τέσσερα χρόνια καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὅλα τὰ δείγματα μποροῦμε νὰ κοιτάξουμε λίγο τὸ ἔργο του αὐτοῦ τὸ γιγάντιο. Ἡ ἐπιτυχία του δικαιώσε τὴ σκέψις καὶ τὰ μέσα.

Σὰν καλὸς τεχνίτης, σὰν ἄριστος χαλκιάς σφυρηλάτησε καὶ χάλκεψε τὴ νεανικὴ ψυχὴ καὶ τὸ νεανικὸ χαρακτῆρα μ' ἓνα πείσμα καὶ μὲ μιά ἀντοχή, πὺ σπάνια κανεὶς ἀνταμώνει στὴ ζωὴ. Τὸ ἀτσάλεινὸ τόξο πὺ θὰ κρατήσῃ αὐριό τὸ μεγάλο τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ οἰκοδόμημα φτάνεται τόσο καλὰ κατὰ ἀπὸ τὸ πνευματικὸ καὶ ψυχικὸ του σφύρι, δουλεύεται μὲ τόση φροντίδα καὶ τόση ἐπιμονή, πὺ χωρὶς ἄλλο δὲν ἔχει καμμιὰ ρωγμὴ, κανένα ρήγμα πὺ θὰ τὸ κάνουν νὰ λυγίσῃ. Θὰ εἶναι καλοδοουμένο καὶ συμπαγὲς πὺ θὰ ἀνθέξῃ στὸ μέρος τῆς οἰκοδομῆς, τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος, τῆς ἐξυγιάνσεως τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς. Τὸ ἔργο Του αὐτοῦ θὰ εἶναι ἀθάνατο εἰς τοὺς αἰῶνες. Θὰ στέκῃ ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ γερό κ' ἀκατάλυτο ὅπως οἱ κίονες τοῦ Παρθενώ-

νος. Γιατί ἡ ψυχὴ τοῦ νεαροῦ Ἑλληνα γίνεται ὁ ἱερὸς ναὸς τῶν ἑλληνικῶν ἐκείνων ἀρετῶν, πὺ κυβέρνησαν καὶ ὠδήγησαν τὴ Φυλὴ στὰ κορφοβούνια τῆς Τιμῆς καὶ τῆς Δόξης.

Θὰ μοῦ πῆτε πὺς σὰς σερβίρω ἓνα ξέχειλο ποτήρι ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἴσως νὰ σκεφθῆτε ὅτι ὑπερβάλλω.

Ἀγαπητές μου φίλες. Ἦθελα αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ σὰς ἐξαλείψω κάθε ἐνδοιασμό, ἂν τυχὸν ὑπάρχῃ. Ἐδῶ ἐμεῖς δὲν κάνουμε δημοσιογραφία, δὲν λέμε λόγια ἀδεια ἀπὸ σημασία. Κάθε γραμμὴ μας στηρίζεται πάνω στὴν πραγματικότητά καὶ στὴν ἀλήθεια. Μόνον ἔτσι μποροῦμε καὶ φτάνουμε ὡς τὴν ψυχὴ σας. Τέτοιες γραμμὲς μᾶς χάραξε ὁ Ἀρχηγός μας κ' αὐτὲς ἀκολουθοῦμε μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ πίστι.

Ἀν σὰς εἶχα ὅλες μαζί μου γιὰ νὰ διαβάζαμε ὅλα ἐκεῖνα τὰ γράμματα πὺ παίρνουμε ἀπὸ τὶς διαφορὲς φίλες μας καὶ συναγωνίστριες ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, τότε θὰ νοιώθατε καὶ σεις ὅτι τὸ ἔργο τοῦ Ἀρχηγοῦ μας ἐπέτυχε καὶ ὅτι τὰ μέσα, πὺ μεταχειρίζεται γιὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτῆς, ἦταν καὶ εἶναι αὐτὰ πὺ χρειάζονται.

Σήμερα μοῦ ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ σὰς μιλήσω ἔτσι ἓνα μεγάλο γράμμα μῆς Φαλαγγίτισσας ἀπὸ τὴν Ξάνθη. Μᾶς μιλάει πλατειά καὶ μὲ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὶς γνώσεις καὶ τὶς ἀλήθειες πὺ ἀντλεῖ μέσα ἀπὸ τὸ «σωστὸ Εὐαγγέλιο» — ὅπως ὀνομάζει τὸ περιοδικὸ μας — καὶ σὰν Ἑλληνοπούλα ἀπὸ τὶς σελίδες τῶν κοριτσιῶν. «Τόση σφιχτὴ ἀγάπη κ' ἄλληλοκατανόησι γεννήθηκε μετὰξὺ λαοῦ κ' Ἀρχηγοῦ σήμερα. Αὐτὸ σημαίνει ψυχικὴ προσαρμογὴ τοῦ ἔθνους πρὸς τὸν ἄλλον».

Καὶ θέλοντας νὰ ἀποδείξῃ ὅτι αὐτὴ ἡ μεγάλη ἀλήθεια εἶναι ἀπόρροια μῆς πραγματικότητος μᾶς διηγείται κάτι πὺ ἀποδεικνύει τὰ παραπάνω:

Ἡ Φαλαγγίτισσα αὐτῆς τῆς Ξάνθης, κόρη ἐνὸς ἀγρότου, κῶβει τὶς σπουδὲς τῆς στὸ Γυμνάσιο γιατί ὁ πατέρας τῆς καταστράφηκε καὶ μπαίνει στὴ δουλειὰ γιὰ τὸ ψωμὶ τῆς καθεμέρας. Ὅμως πάντα τὴν ἔτρωγε ἡ λαχτάρα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ σχολεῖο τῆς. Τέσσερα χρόνια πέρασαν. Τὸ τελευταῖο καλοκαίρι ζῇ σ' ἓνα στρατόπεδο, μετὰ τὴν ἐγγραφή τῆς στὴν Ε.Ο.Ν., καὶ ἀποκτᾷ ἐκεῖ μιά φίλη. Ὅταν πρὶν ἀπὸ κάμποσον καιρὸ πέρασε ἀπὸ τὴν περιοχὴ ἐκεῖνη ὁ Κ.Ε.Ν., ἡ σκέψις καὶ τὸ χέρι τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, ὁ ψυχικὸς καὶ πνευματικὸς σύνδεσμος ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ σὲ μᾶς, ἐγίνε, ἔγινε τὸ θαῦμα! Ἡ φίλη καὶ συναγωνίστρια ἀναφέρει τὴ λαχτάρα τῆς Φαλαγγίτισσας ἀπὸ τὴν Ξάνθη καὶ ὁ Κ.Ε.Ν. «ὁ πρῶτος τῆς Ὀργανώσεως μᾶς ἐργάτης μὲ τὴν ψυχὴ τὴ γεμάτη ἀπὸ πλοῦσια γιὰ μᾶς

συναισθήματα, — ἔτσι, λέει, τὸ γράμμα — σὰν πατέρας, σὰν ἀδελφὸς νοιώθοντας τὸν πόνο μου μ' ὠδήγησε πάλι στὸ δρόμο μου, πὺ εἶχε ἡ ἀνάγκη ἀνακόψει». Καὶ παρακάτω γράφει ἡ νεαρὴ ἀδελφὴ μᾶς ἀναφερομένη σὲ λόγια πὺ γράψαμε ἄλλοτε ἀπὸ τὴ σελίδα μᾶς αὐτῇ «Ποιὸς ἄλλος λαὸς ἔχει τέτοια γῆ καὶ τέτοιον Πατέρα;...» ρωτᾷς ἀπὸ τὶς στήλες σου, ἀγαπητὴ Ἑλληνοπούλα. Καὶ σ' ἀπαντᾷ μιά Φαλαγγίτισσα, ἓνα φτωχικὸ κορίτσι, πὺ ἐνοίωσε καὶ νοιώθει βαθειὰ μέσα τοῦ τὸν σκοπὸ σου, τὸ ἔργο τὸ μεγάλο τοῦ Ἀρχηγοῦ σου, τὴν ἐνότητα τῆς Φυλῆς μᾶς, τὴν ἀγάπη τῶν συναγωνιστριῶν τῆς, περιμένοντας, καρτερώντας ὑπομονητικὰ νάρθῃ ἓνας καιρὸς νάρχῃ κ' αὐτὴ τὴ δύναμι νὰ δείξῃ καὶ στὴν πράξιν τὴ μεγάλη τῆς εὐγνωμοσύνη, νάρθῃ ἓνας καιρὸς, ἀγαπητὴ Ἑλληνοπούλα πὺ κάθε γράμμα καὶ συλλαβὴ, πὺ ἔχουν τὰ εἰκοσι σχεδὸν βιβλία, πὺ μὲ τόση στοργὴ κ' ἀγάπη τῆς χάρισε ὁ Κυβερνητικὸς, ὁ Ἀρχηγὸς καὶ σὺ «Νεολαία» θᾶναι κόκκος γόνιμος σταριοῦ στὸ χρυσοῦ χῶμα τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς. Καὶ ἀπαντώντας νὰ λὲῖ περιήφανα: «Κανείς, καμμιὰ Φυλὴ, κανεὶς τόπος!».

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ γράμμα ἔρχεται διπλωμένη ὁλόκληρη ἡ ψυχὴ τῆς νέας Ἑλλάδος ἐνθουσιῶσα, εὐγνωμονοῦσα, ἔτοιμη γιὰ προσπάθειες, γιὰ ἀγῶνες καὶ δημιουργίες. Ἡ ἐπαφὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ διὰ τοῦ λαμπροῦ τοῦ νεαροῦ ἀντιπροσώπου, τοῦ Κ.Ε.Ν., ἐγίνε. Ὁλόκληρη ἡ νεότης γεμάτη ἀγάπη καὶ προσήλωσι περιμένει τὴν ἡμέρα τῆς δράσεως τῆς. Στὴν προετοιμασία τῆς τὴν βοηθεῖ τὸ πνεῦμα Ἐκείνου.

Ἡ λαμπρὴ αὐτῆς πράξιν τοῦ Κυβερνητικοῦ μας, νὰ ὠδηγήσῃ πρὸς τὴν πηγὴ τῆς γνώσεως πάλι μιά διψασμένη ψυχὴ, ἀποτελεῖ τὸ δείγμα καὶ τὸ σύμβολο τῆς ἀλληλοσυνδέσεως Ἑθνικῆς Ἠγεσίας καὶ Ἑθνικῆς Νεολαίας.

Εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς ἐπιτυχίας τοῦ μεγάλου ἔργου!

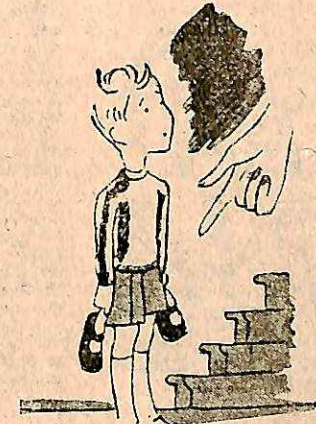
Καὶ ὁ γραπτὸς λόγος πὺ τὸ ἀναλύει καὶ τὸ περιγράφει, πὺ τὸ μεταφέρει σ' ὅλες τὶς νεαρὲς ψυχὰς καὶ σ' ὅλες τὶς ἄκρες τῆς Ἑλλάδος, δίκαια χαρακτηρίστηκε ὡς «σωστὸ Εὐαγγέλιον», γιατί εὐαγγελίζεται βαρυσήμαντα καὶ σοβαρὰ τὸ ροδοχάραμα μῆς νέας ἑλληνικῆς αὐγῆς.

Σ. Καρ.

* Ἀδικο καὶ σκληρὸ

Πολλὲς φορές κρίνουμε ἓνα παιδί μὲ τόση ἀνοησία, μὲ τόση ἀδίκια πὺ πλησιάζει στὴ σκληρότητα. Ἀν μπορούσαμε μέσα σ' ἓνα μαγικὸ καθρέφτη νὰ βλέπαμε ἀντικειμενικὰ σὰν πᾶν σὲ μιά εἰκόνα τὰ συναισθήματά του τὴ στιγμή πὺ στέκει ἀδύναμο μπροστά μας, νὰ βλέπαμε ἀκόμα καὶ τὴ δικὴ μας ἑλλειψὶ ψυχολογικῆς ἱκανότητος, τότε ἄλλη φορὰ θὰ ἀποφεύγαμε νὰ καταπιστοῦμε μὲ παιδιὰ. Θὰ βλέπαμε ὅτι σκληρὰ καὶ χοντρά τὰ δάχτυλά μας σφίγγουν καὶ τσαλακώνουν τὸν ἀνθὸ τῆς παιδικῆς ψυχῆς, τσακίζοντας ἴσως στὴν πρώτη τους βλάβη τὴν τρυφερά συναισθήματα, πὺ ἀργότερα θὰ ἀνεπτύσσοντο σὲ λουλούδια θαλερά καὶ σὲ καρποὺς ζηλευτοῦς, σὰν ἐφόδια τρᾶν νὰ στὴν κατοπινὴ τοῦ παι-

μέσα του. Δὲν εἶναι ἀκόμα ἱκανὸ νὰ τὸ ντύσῃ μὲ λόγια καὶ νὰ μᾶς τὸ μεταδώσῃ. Ἐτσι μένει μέσα του, κομποιριάζει τὸ ὠραῖο καὶ τὸ καλὸ δημιουργώντας

κάποιο κενό, πὺ ἀναφαίνεται ἀργότερα στὴ ζωὴ του.

Ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Ἀννούλα γυρίζουν ἀπὸ τὸν περὶπατο. Οἱ παντοῦφλες τῆς μικρῆς ἀδελφῆς εἶναι στὸ πρῶτο πάτωμα.

Ὁ Γιαννάκης προσφέρει μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ προθυμία νὰ τρέξῃ νὰ τὶς φέρῃ. Βιαστικὰ ἀνεβαίνει τὶς σκάλες καὶ σὲ λίγο γυρίζει βαστώντας θριαμβευτικὰ δυὸ παντοῦφλες, μᾶ!... ἀλλοίμονο! Δὲν εἶναι καὶ οἱ δυὸ τῆς Ἀννούλας. Ἀλλάξε τὴ μιά μὲ τῆς πιὸ μεγάλης ἀδελφῆς.

«Τί βλάκας πὺ εἶναι αὐτὸ τὸ παιδί», ἀναφωνεῖ ἡ μητέρα του. «Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ γίνῃ κάτι! Θὰ μείνῃ χωρὶς ἄλλο κούτσουρο!».

Μὰ εἶναι σοβαρὸ ἀμάρτημα καὶ φανερώνεται κουταμάρα ὅταν ἓνα παιδάκι 4

— 6 χρόνων δὲν μπορεῖ νὰ ταίριασῃ καλὰ ἓνα ζευγάρι παντοῦφλες;

Δὲν εἶναι πολὺ σκληρὸ νὰ τοῦ χτυποῦμε τὴν εὐαισθησία του, νὰ τοῦ γκρεμίζουμε τὴν καλωσύνη, κλέβοντας του τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐχαρίστησι νὰ φανῇ χρήσιμος στοὺς ἄλλους, ὠφέλιμος, εὐχάριστος καὶ εὐγενὴς στὴ μικρὴ ἀδελφούλα του;

Ὁ μικρὸς Γιαννάκης ἀνοίγει τὰ μάτια του διάπλατα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ γιατί τὸν ὀνομάζουν μὲ τόσο θυμὸ «βλάκα!» Μέσα του ὅμως γίνεται ἓνας σεισμός. Ἴσως σὰν μεγαλώσῃ δὲν θὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ φανῇ ὠφέλιμος στοὺς συνανθρώπους του καὶ οὐδέποτε εὐγενὴς καὶ ἱπποτικὸς σὲ μιά κυρία. Συνήθως σὲ τέτοιες περιστάσεις μικρὲς αἰτίες ἔχουν μεγάλα ἀποτελέσματα. Σ. Κ.

Κουλουράκια μῆλου

Διαλέξετε ξυπόνηλα στρουγγυλά, πλύνετε τα, καθαρίστε τα καὶ κόψετε τὰ φέτες στρουγγυλὰς πάχους ἐνάμιου ἑκατοστοῦ ἀφαιρέσατε ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦς σπόρους, πασπαλίστε τα μὲ ζάχαρι ἀχνὴ καὶ ψιλὴ καὶ ραντίσατέ τα μὲ μερικὲς σταγόνες λεμονιοῦ σκεπάστε τα καὶ ἀφήσατέ τα ἔτσι ἐπὶ μισὴ ὥρα. Κατόπιν βουτήξτε τα μέσα σὲ κουρκοῦτι ἀπὸ ἀλεύρι καὶ αὐγὸ καὶ ψήσατέ τα στὸ τηγάνι σὲ μπόλικο ζεματιστὸ βούτυρο. Στραγγίξτε τα, πασπαλίστε τα ἐκ νέου μὲ ζάχαρι ἀχνὴ καὶ σερβίρετέ τα σὲ πιάτο στρωμένο μὲ χάρτινο πετσετάκι.

Κουρκοῦτι: 20 κουταλιὲς τῆς σούπας κοφτὲς ἀλεύρι, 2 κουταλιὲς γλυκοῦ μπεκὴν πασούτερ, 1 κουταλιά τοῦ γλυκοῦ ἀλάτι, 11 κουταλιὲς τῆς σούπας γάλα, 1 αὐγὸ. Ἀνακατέψτε πρῶτα τὰ στεγνὰ ὀλίκα, προσθέστε αἰγὰ τὸ γάλα καὶ τὸ κτυπημένο αὐγὸ.

Χυλοπήττες

Ὅλες φάγαμε χυλοπήττες, ὅμως λίγες καταπίσθηκαν μὲ τὴν παρασκευή των λίγες ἐπομένως ἔβρουν πόση διαφορά ὑπάρχει μετὰξὺ ἐκείνων πὺ φτιάχνουμε σὲ σπιτί. Εἶναι τόσο ἀπλὸς ὁ τρόπος τῆς παρασκευῆς των, πὺ καὶ θε νοικοκυρὰ μπορεῖ μὲ λίγη καλὴ θέλησι νὰ κάνῃ μιά μικρὴ ἐσοδεῖα ἀπὸ χυλοπήττες. Μέσα σὲ ζουμί ἀπὸ κρέας ἢ καὶ μόνον ἀπὸ κόκκαλα ἀποτελοῦν δρεκτικὸ καὶ θρεπτικὸ φαγητό.

Κάνουμε ἓνα ζυμᾶρι τόσο πύκνo πὺ ν' ἀνοίγῃ εὐκόλα σὲ φύλλο, νὰ μὴ κολλᾷ μὰ καὶ νὰ μὴ δυστροπῇ στὸ ἀνοίγισμα. Σὲ μιά ὀκτὰ ἀλεύρι μποροῦμε νὰ βάλουμε πέντε αὐγά καὶ μιά πρέζα ἀλάτι. Στὰ χωρία ἀντὶ νερό βάσουν γάλα, ὅποτε γίνονται ἀκόμα πιὸ καλές.

Δουλεύουμε τὴ ζύμη πάνω σ' ἓνα τραπέζι ἢ στὸ ἐξέλο πὺ κάνουμε τὰ γλυκίσματα μᾶς. Ἐπειτα μ' ἓνα ἐξέλο στρουγγυλὸ ἀνοίγουμε τὴ ζύμη σὲ φύλλα πάχους τῆς δραχμῆς καὶ κόδομε κανονικὰ τὶς χυλοπήττες.

Πάνω σὲ καθαρὸ τραπέζομάνδλο ἢ κόσκινo ἢ χαρτί τὶς βάζουμε νὰ στεγνώσουν. Πρέπει 8 μῶς καλὰ νὰ ξεραθοῦν γιὰ νὰ μποροῦν νὰ διατηρῶνται.

Ὅταν τὶς μαγειρεύουμε πρέπει νὰ τὶς ρίχνουμε πάντα σὲ

νερό πὺ βράζει γιὰ νὰ μὴν κολλοῦν ἀναμεταξύ τους. Μποροῦμε ὅταν τὶς στραγγίζουμε νὰ χύσουμε στὸ σουρωτήρι πάνω ἀπὸ τὶς χυλοπήττες λίγο κρύο νερό — γιὰ νὰ μὴ μὴν μιά-μιά μέσα στὸ πιάτο — καὶ τὶς περιχύνουμε μὲ καμένο βούτυρο πασπαλίζοντες τὶς καὶ μὲ τυρί.

Τώρα πὺ μᾶς καλεῖ τὸ Κρά-

τος μᾶς νὰ ἐφοδιαστοῦμε μὲ μερικὰ τρόφιμα γιὰ τὸν χειμῶνα ὅς τὶς λάβουμε κ' αὐτὲς ὅπ' ὅπιν.

Δαντέλλες

Δαντέλλες ἀσπρόροβόλων. — Πλύνιμο: Βάνομε τὰ ἀσπρόροβoυ στὴν ἀλυσίδα σ' ἓνα σάκκο ἀπὸ μουσελίνα ἀνοικτὸ χρώματος, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ τὸ βγάλουμε εὐκόλα ἀ- μέσως ἀπὸ τὴν βράση. Στέγνωμα: Στὴ σκιά. Σιέβρωμα: Ὅπως καὶ τὶς καινούργιες δαντέλλες, δηλ. πρῶτα ἀνάμεσα σὲ δυὸ ὑφάσματα.

Δαντέλλες παλῆς λευκῆς. — Γιὰ τὶς παλῆς καὶ πολυτίμες αὐτὲς δαντέλλες χρῆσιμοποιούμε γιὰ τὴν σπουδαία μὲ βάσι τὴ χολή. Βουτοῦμε μαλὰ τὶς δαντέλλες στὸ ἀφρώδες αὐτὸ νερό καὶ πιέζομε μετὰξὺ των δακτύλων. Κατόπιν ξεπλένομε. Προσθέτομε μιά πρέζα ζάχαρι σκόνῃ στὸ τελευταῖο νερό. Δαντέλλες μαύρες. — Τὶς κάνουμε μικρὰ πακέτα συγκρατούμενα ἐπάνω καὶ κάτω μὲ μιά κλωστή. Τὶς βουτοῦμε κατόπιν σ' ἓνα δοχεῖο γεμάτο μύρτα. Τρίβομε πολὺ μαλὰ μὲ τὰ ἄκρα των δακτύλων. Τὶς περνοῦμε ἐκ νέου σὲ καθαρὴ μύρτα.

Γιὰ νὰ βγάψῃ τὶς δαντέλλες σ' ἄν εἶναι. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ μέθοδος τὴν ὁποῖαν θὰ χρησιμοποιοῦσατε, πρέπει νὰ βεβαιωθῇτε προηγουμένως γιὰ τὸ χρώμα μὲ μιά δοκιμὴ σ' ἓνα μικρὸ δείγμα. Τὸ ταῖσι δίνει ἓνα τόνον πυρρὸ χρώματος, τὸ χαμῶδες περισσότερο κίτρινον, τὸ ραβδὶ περισσότερο φαῖον, ἡ ὠχρὰ δὲ ρόδιον.

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Το Σάλανα και τα περίχωρα αυτών έπαιξαν τεράστιο ρόλο στον αγώνα του 21. Άνταμεσα Δελφών και Σαλώνων εϋρίσκεται η ιερά μονή του Προφήτου 'Ηλιού, όπου έλαβε χώραν στις 3 Αυγούστου 1825 μια απ' τις πιο μεγάλες μάχες της Ρούμελης. Κείται επάνω στο προβούνι του Παρνασσού και σε ίση απόστασι 1 1/2 ώρα απ' τους Δελφούς και τα Σάλανα, κάτω απ' το πλάι των Κεθριών δ' α ν.

Μεγάλη είναι κι' ανυπολόγιστη η ήθικη κι' υλική συμβολή της στον αγώνα. Τον τροφοδοτούσε και τόν χρηματοδοτούσε κι' έκρυβε τους γενναίους αγωνιστές. Ήταν μοιραίο να παίξη ανάλογο ιστορικό κι' έθνικό ρόλο που έπαιξε η μονή της 'Αγίας Λαύρας. Γιατί εδώ πάνω ο άθνατος επίσκοπος των Σαλώνων 'Ησαΐας, ο φωτισμένος αυτός ιεράρχης, ύψωσε τη σημαία της 'Επαναστάσεως κι' εϋλόγησε τους Ρουμελιώτες σταυραετούς. Είναι λοιπόν για μας τους Ρουμελιώτες η ιστορική αυτή μονή, δι' είναι για το Μωρηά η Λαύρα, σύμβολο ιερό, σεπτό προσκύνημα. Δυστυχώς η ώραία αυτή μονή μας δεν εστάθηκε έξ' ίσου τυχερή, παρέμεινε άγνωστη κι' άδοξη τόσα χρόνια. Κι' η μάχη της όπως τόσες άλλες είχε χαθή κι' αυτή στο πέρασμα του χρόνου.

Ευτυχώς που ήρθε ένα έγγραφο ν' αποκαλύψη τη μεγάλη της ιστορικήν αξία, που εϋρέθηκε στο αρχείο του Ναυάρχου Κουντουριώτου.

Μας παρέχει ολοκλήρωτη την εικόνα της μάχης και μας την περιγράφει με τα πιο ζωηρά χρώματα. Τό παραθέτουμε όπως έχει:

«Ο τουρκικός στρατός που ήταν στα Σάλανα διαπρέθηκε σε δύο σώματα και επετέθηκε κατά της μονής και του Μετοχίου, που εϋρίσκονταν σε αρκετή απόστασι από πάνω της. Το πρώτο ισχυρό σώμα με 4 χιλιάδες προσέβαλε αιφνιδιαστικά τα έξω ταμπούρια, που υπερασπιζαν ολίγοι Έλληνες και τα κατέλαβε. Έπεσε ενδύως σ' αυτή την όρμη ο αντιστράτηγος Λαμπράκης Κουμάς, ο αδελφός του και δύο αξιωματικοί εσαείφια του και περίπου 12 στρατιώτες. Έ-

πληγώθησαν δε πέντε. Από τους έχθρους 50. Κατόπιν τούτου ήρθαν κι' ενώθησαν με τους άλλους μαχητάς στο μοναστήρι. Οι έχθροι τους πολιορκήσαν στενάτατα. Τρεις φορές έκαμαν έφοδο έναντιον τους και στις τρεις αυτές φορές τους απέκρουσαν γενναίωτατα.

Σε λίγο τους ήλθε επίκουρία από 700 διαλεχτούς Σουλιώτες από το Μετόχι, έλυσαν την πολιορκία και τους έλευθέρωσε. Οι Σουλιώτες πολέμησαν άντρίκια με το δεύτερο σώμα των 700 Άλθανών, το οποίο εκυνήγησαν στην Τοπόλια.

Έν τω μεταξύ κάνουν κοινή απόφασι να επιτεθούν των έχθρων στα ταμπούρια. Λίγοι όμως

Κατά την μάχην έπεσε μαχόμενος ο Φωτοβάσιος Σουλιώτης.

Η ΣΤΗΛΗ του Χαλκού

Διάγνωσης και θεραπεία σκωληκοειδίτιδος

Γ'.

Η σκωληκοειδίτις πρό του 4ου έτους δεν είναι συχνή, είναι μάλλον σπανία, έν τούτοις υπάρχει και έπειδή δεν διαγιγνώσκεται έγκαιρως είναι σοβαρά, διότι τις περισσότερες φορές γίνεται περιτονίτις από ρήξη της σκωληκοειδούς απόφυσως. Είς το βρέφος ή διάγνωσης είναι δύσκολος διότι συγχέεται με τα κοινά κοιλιακά νοσήματα του βρέφους.

Είς τον γέροντα ή σκωληκοειδίτις είναι σπανία. Τα συμπτώματα όμως είναι τα ίδια όπως και είς τους νέους. Η διάγνωσης δεν είναι και τόσο εύκολος, διότι είς τον γέροντα σκεπτόμεθα περισσότερο καρκίνους ή αποφράξεις έντερικες, συχνές είς την γεροντική ηλικία, εκ του λόγου δε τούτου ή πρόγνωσης είναι μάλλον σοβαρά και αποβαίνει ακόμη σοβαρότερα όσον ή ηλικία είναι μεγαλύτερα.

Η διάγνωσης της σκωληκοειδίτιδος είς τα νεαρά άτομα είναι πάντοτε σχεδόν εύκολος, άρκει να ξετάμη ο ιατρός μετά προσοχής και να μη τρέξη να διαγνώση σκωληκοειδίτιδα εκεί που δεν υπάρχει. Το κακό δε αυτό παράγινε τελευταίως και γι' αυτό νομίζουμε πως ή άρρώστεια αυτή είναι τόσο συχνή. Τις περισσότερες δε φορές θέτουν

διάγνωσι και οι ίδιοι οι άρρωστοι ή οι συγγενείς των ή οι περίφημοι παθοί, άρκει να αισθανθούν ένα πόνο στην κοιλιά από μια απλή δυσπεψία. Πόσα και πόσα νοσήματα ή διαταραχές κοιλιακές δεν μοιάζουν με τον παροξυσμό της σκωληκοειδίτιδος και που αναγκάζουν πολλές φορές και αυτούς τους προσεκτικούς ιατρούς να θέσουν διάγνωσι σκωληκοειδίτιδος χωρίς να είναι. Στα παιδιά τα περισσότερα νοσήματα και κατόπιν απειδείχθη ότι είχα εκδηλώνονται με κοιλιακούς πόνους. Μία άμυγδαλίτις δξεία πολλές φορές εκδηλώνεται με έμέτους και κοιλιακούς πόνους οι όποιοι περνούν με την πάροδο της νόσου. Η πλευρίτις, ή πνευμονία, οι ρευματισμοί και ο τύφος τις περισσότερες φορές στα παιδιά έρχονται με κοιλιακούς πόνους που έντοπίζονται στο δεξιό μέρος της κοιλίας. Κάποτε ένα παιδάκι 4 έτών χειρουργήθη για σκωληκοειδίτιδα και κατόπιν απειδείχθη ότι είχε πνευμονία, ευτυχώς έζησε και σήμερα είναι πρώτης τάξεως σκαπανεύς. Οι δυσπεψίες στα παιδιά, που όρδελονται στην άτακτη και κακή διατροφή, σχεδόν πάντοτε τους φέρνουν επί πολύν χρόνο κοιλιακούς πόνους που περνούν χωρίς έγχειρησι σκωληκοειδίτιδος αλλά με μία δίαιτα ή τακτική τροφή. Τόν χειμώνα έχομε τακτικά τη διάγνωσι της σκωληκοειδίτιδος και όφείλεται είς τις ψιλές κάλτσες που φορούν τα παιδάκια, περνούν δε άμέσως και γλυτώνουν πολλές φορές και από την έγχειρησι με τις μάλλινες κάλτσες που ζεσταίνουν τα ποδαρικά των.

εστάθησαν στην απόφασί τους να πολεμήσουν. Άνταμεσα σε αυτούς ήσαν οι στρατιώτοι Γκούρας, Δαγκλής, Δράκος, Κουτσονίκας, Διαμαντής, Ζέρδας κι' άλλοι αξιωματικοί. Δηλαδή 6-800. Οι τουρκοί άμα τους είδαν τόσο ολίγους ώρμησαν και τους όπισθοβόρησαν, καταλαμβάνοντας την αρχική θέσι τους. Κατά τη μάχη αυτή έπεσε ήρωϊκώς ο χιλιάρχος του στρατηγού Δαγκλή Φωτοβάσιος Σουλιώτης. Κάνα δυό ώρες νύχτα οι δικοί μας λίκισαν τότε για το Μετόχι, ο Γκούρας πήγε στο Καστρί. Το στρατόπεδο εϋρίσκονταν τώρα χωρίς τροφές, νερό και πολεμοφόδια. Ο πατριώτης Χαράλαμπος Παπαπολίτης έπέρασε στο Λουτράκι να πληροφορήση την 'Επιτροπή για την άδλια κατάστασι του στρατοπέδου, παρακαλώντας να στέλλουν άμέσως πολεμοφόδια και τροφές. Δεν ξέρομε αν εστάλησαν, γιατί στο μεταξύ το όρδι λάβαινε διαταγή από το Ρούμελη (Πασά) να πάη στο Μεσολόγγι. Οι Έχθροι βάλανε φωτιά στις έλιες κοντά στη χώρα, σπέρνοντας την έρημωσι και το φόβο. Σημάδια της μάχης αυτής είναι τα χτυπήματα που άφησαν τα πυροβόλα τους στο παλιό δυτικό τείχος. Οι παπούδες του μοναστηριού λένε πως έχουν άκουσει πως οι τουρκοί έκαψαν την εκκλησία από το πείσμα που πολέμησαν οι δικοί μας στα ταμπούρια. Οι δικοί μας είδωσαν ότι μπορούσαν από την καταστροφή αυτή. Τα φέραν και τα βάλανε σε μία «κρυψάνα» κάτω απ' τον απότομο βράχο της 'Αγριελιάς. Έδώ πάνω είχε κάνει συμβούλιο κι' ο Καραϊσκάκης κι' είχε περάσει κάποτε με τα παλληκάρια του ο Διάκος. Είταν στο κρηφύγετο των κλεφτών τους από τ' άπείτητα μονοπάτια και φαραγγία του Παρνασσού. Κι' όλοι έδώ εϋρίσκον άναψαισι, φαγητό κι' ασφάλεια και άνακτούσαν τις δυνάμεις τους για τη συνέχισι του σκληρού ήρωϊκού αγώνα.

ΦΟΙΒΟΣ ΔΕΛΦΣ

Η χρονία άμυγδαλίτις προκαλεί πράγματι πραγματικούς παροξυσμούς σκωληκοειδίτιδος, αλλά πολλές φορές, ίσως τις περισσότερες, κάνει μία ευαίσθησις κοιλιακή ή και της σκωληκοειδούς απόφυσως, χωρίς φλεγμονή, γι' αυτό και ή θεραπεία των άμυγδαλών ή ή αφαίρεσις έξαφανίζει τους πόνους αυτούς. Πάντοτε, αντιθέτως, ή έγχειρησις της σκωληκοειδίτιδος δεν έξαφανίζει τους κοιλιακούς πόνους διότι επαναλαμβάνονται συχνά και μετά την έγχειρησι, πράγμα που φανερώνει ότι υπάρχει μόνον έντερική ευαίσθησις.

Έκεί όμως που γίνεται πραγματική κατάχρησις στην διάγνωσι της σκωληκοειδίτιδος είναι στα κορίτσια και ιδίως κατά την έποχή της ήθης, από διαταραχές των ώθηκων. Είναι τόσο συχνοί οι πόνοι, περιοδικοί και όμοιάζουν τόσο με τους παροξυσμούς της σκωληκοειδίτιδος, ώστε δικαιολογούνται και οι άπρόσεκτοι άφοδυ πολλές φορές την παθώνων και οι προσεκτικοί γιατροί. Έπειτα κατά την έποχή αυτή της γυναικός έχουν παρατηρηθή και ύστερικοί παροξυσμοί με πόνους, έμέτους και πυρετό που μοιάζουν καταπληκτικά με σκωληκοειδίτιδα και κατόπιν επαναλαμβάνονται με τόν ίδιον ρυθμό και μετά την έγχειρησι. Στις μεγάλες γυναίκες είναι συχνά τά λάθη της σκωληκοειδίτιδος έξ αιτίας πληθώρας μητρικών νοσημάτων ή και κοιλιακων, που όμοιάζουν με την νόσον.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΒΑΤΡΑΧΩΝ

Ήτανε μία φορά δυό αδέρφια, το ένα πολύ φρόνιμο, το άλλο σά λωλό, και κίνησαν να πάν στη ξενιτειά, να βρουν δουλειά για να ζήσουν. Στο δρόμο που πήγαιναν, φθάσανε το βράδι σ' ένα ποτάμι. Έκεί λέει ο λωλός του αδερφού του:

— Αδερφέ, έγω θα καθίσω έδώ να μάθω τη γλώσσα των βατράχων.

Ο αδερφός του σά να θύμωσε και του λέει:

— Σήκω να πάμε στη δουλειά μας, τί θα κάνης έδώ, θα ψοφήσης από την πείνα.

Τίποτα ο λωλός.

— Θα καθίσω έδώ, του άπαντάει, να μάθω τη γλώσσα των βατράχων.

Έτσι ο φρόνιμος αναγκάσθηκε και τόν άφησε κι' έφυγε, κι' αυτός κάθισε ένα δυό χρόνια, ώπου έμαθε τη γλώσσα των βατράχων.

Ύστερ' από κάμποσον καιρό γύρισε ο αδερφός του από τα ξένα και τόν βρήκε ακόμα εκεί και του λέει:

— Έδώ είσαι ακόμα;

— Έδώ, λέει εκείνος.

— Αμ πως ζής;

— Αί, με τόν ένα, με τόν άλλο τρόπο.

— Σήκω να φύγουμε.

— Άει στο καλό, του λέει εκείνος, κι' άφσέ με έμένα.

Κι' έφυγε ο αδερφός του και τόν άφησε εκεί.

Ύστερ' από λίγες μέρες σήκώθηκε να πάη κι' αυτός στον τόπο του. Στο δρόμο που πάγαινε, πέρασε από την πόλι που έμενε ο βασιλιάς. Έκεί έμαθε πως δεν μπορούσε ή βασιλοπούλα. Του είπαν: «Έχει τόσον και-ο άρρωστη, και δεν μπορούν οι για-

τροί να την κάνουν καλά» σά ν' άκούη, κάποτε - κάποτε, μια σιγανή φωνή, σά φωνή βατράχου.

— Άκούει έτσι αυτός, κι' άμέσως πηγαίνει στο παλάτι, και ζητάγε να μπη μέσα, αλλά δεν τόν άφήνανε. Έκεί άκουσε ο βασιλιάς τη λογομαχία και λέει:

— Τί τρέχει;

— Νά, είπαν εκείνοι που φυλάγανε, ένας παληάνθρωπος θέλει νάρθη μέσα να ιδη τη βασιλοπούλα, και λέει πως είναι κι' αυτός γιατρός.

— Άφήστε τόν άνθρωπο να περάση, διατάζει ο βασιλιάς.

Τόν άφήσανε λοιπόν και μπηκε μέσα, και πήγε κατ' εϋθείαν στη βασιλοπούλα, και κάθισε κοντά στο κρεβάτι της, και τη ρώταγε τί έχει.

— Τί νάχω, του λέει εκείνη, έδώ

Κάθισε κοντά στο κρεβάτι της.

στην κοιλιά μου κάτι έχω και δεν μπορώ ν' ανασάνω» και κάποτε κάποτε, σάν κάτι να φωνάζη μέσα μου, σά νάσαι βατράχος.

Άμέσως ζυγώνει στη βασιλοπούλα κι' άρχινάει τη γλώσσα των βατράχων:

— Κί, κί, κί. Κί, κί, κί, επανέλαθαν κι' εκείνοι από μέσα.

— Τί κάνετε, τους λέει, αυτού;

— Τί να κάνουμε, άπαντάει ή μάνα των βατράχων, καλά είμαστε, και πολύ καλά έχω μάλιστα και δώδεκα παιδιά κι' όλη τη μέρα έχομε γλέντι.

Τότες, γυρνάει και λέει:

— «Νά φτειάξετε σκορδαλιά».

Του τη φτειάζανε, του την πάνε, και δίνει της βασιλοπούλας να φάη δυό τρεις κουταλιές.

Ύστερ' από λίγη ώρα ρωτάει: Τί κάνετε;

— Τί να κάνουμε, λέει ή μάνα των βατράχων' άλλοτε μας δινανε καλά φαγιά και τρώγαμε' σήμερα δεν ξέρω τί φαγι' μας δώσανε, και μου ψοφήσανε έξη παιδιά.

Άμα άκουσε έτσι αυτός, δίνει κι' άλλη σκορδαλιά της βασιλοπούλας.

Σε λίγην ώρα ρωτάει πάλι:

— Τί κάνετε; Τί να κάνουμε, λέει

πάλι ή μάνα των βατράχων, πεθάνανε όλα τα παιδιά μου και κοντεύω να πεθάνω κι' έγω.

Της δίνει τότες κι' άλλη σκορδαλιά, και τους έτελείωσε όλους. Ύστερα της δίνει κι' ένα καθάριο, και τους έβγαλε, κι' έγινε ή βασιλοπούλα έντελώς καλά.

Τότες πιά ο βασιλιάς δεν ήξερε τί να του κάνη. Τόν έκανε πλούσιο τέλος πάντων και πήγε στη δουλειά του.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Θαύματα μνήμης και ή εξήγησί των.

Συνήντησα κάποτε έναν πορτιέ-ρη ξενοδοχείου, που όποιον αριθμό τηλεφώνου και να τόν ρώτηση τόν ήξερε απ' έξω χωρίς να σκεφθή ούτε ένα δευτερόλεπτο. Όταν μίλησα γι' αυτό με τόν διευθυντή του ξενοδοχείου, μου είπε ότι έχει μέσα στο κεφάλι του ολόκληρο τόν τηλεφωνικό κατάλογο.

Τόν τελευταίο καιρό, πολλοί ψυχολόγοι καταπίστηκαν με τα εκπληκτικά αυτά φαινόμενα της μνήμης και προσπάθησαν να δώσουν μία εξήγησι. Εξήτασαν πρόσωπα με υπερφυσική όπτική και άκουστική μνήμη, ήρνούσαν στα λυσί-τοτα έγκεφάλους αποθανόντων βαμμάτων της μνήμης, έκαναν πειράματα με «έτες», όπως λέγει ή επιστήμη τις προς τούτο ερωτήσεις, για να άνευρουν τους κανόνες, που βρίσκονται στο βάθος αυτών των γεγονότων. Έτσι μπορούσαν να εξηγηθούν μερικά αινίγματα, άν και όχι όλα, πάνω στο έπιπεδο αυτό.

ΤΕΡΑΣΤΙΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΣΕ ΔΕΥΤΕΡΟ-ΛΕΠΤΑ

Πιο συχνές είναι οι περιπτώσεις, που το θαύμα της μνήμης υποστηρίζεται από ένα μαθηματικό ένδιαφέρον. Είδα έναν τέτοιον

«μνήμης καλλιτέχνη» να δίνει παραστάσεις στο Βερολίνο. Γύριζε σε διάφορες πόλεις της Γερμανίας. Διάβαζε τη μέρα τόν τηλεφωνικό κατάλογο και το βράδυ μπορούσε να πη κάθε νούμερο που τόν ρωτούσαν. Ο ίδιος μπορούσε σ' ένα δευτερόλεπτο να πολλαπλασιάξη είκοσιάρχιους αριθμούς. Τέτοιοι «καλλιτέχνες» της αριθμητικής ως ο Ντάκε, Χάινους και Διαμαντής ο δικός μας, κατάρθωναν παρόμοια θαύματα. Έβγαζαν την κυκλική ρίζα από έννεαψηφίους αριθμούς, πρόσθεταν εκατοστή-φίους αριθμούς και ήσαν απ' έξω ολόκληρους λογαριθμικούς πίνακες.

Πώς μπορεί να εξηγηθή το θαύμα του γεγονότος αυτού; Από κά-θε περιεχόμενο συνειδήσεως, από κάθε σκέψη, από κάθε αντίληψη από κάθε βίωσι μόνον λείφωνα μέσα στο βάθος του πνευμάτος μας. Τα ίχνη αυτά τα όποια προκαλούν στα γάγγλια και στην φαι-νοσία του κυρίως έγκεφάλου άρι-σμένες φυσικοχημικές και χημικές λειτουργίες και άλλες μετα-βάλλονται σε καθαρές άναμνηστικές παραστάσεις, μόλις έμπνησούν για τη ζωή από κάποια διέγερσι. Το πλάτος ή η πίσι και ή άλληθις της μνήμης όμως εξαρτώνται κατά μέγα μέρος από το ένδιαφέρον.

Ένα μονομέρες, πολύ δυνατό ένδιαφέρον έχει συνήθως ως έπακο-λούθημα συχνά μία υπερφυσική μνήμη. Τούτο αποδεικνύουν και τα αντίστοιχα έγκεφαλικά κύτταρα, που είναι εξαιρετικά δυνατά δια-πλασμένα.

Κοντά όμως στην επίδρασι του ένδιαφέροντος μπορεί κατά νεωτέ-ρας έρευνες να ένεργη και μία άλλη προδιάθεσι. Αυτή είναι ή λε-γομένη είδητική Ικανότης, που μόλις πρό έτών ανέκαλυσαν και εξερεύνησαν οι σοφοί Βάτερ και Ερίχ Γιένς από το Μαρθούρ-γο. Πρόκειται έδώ για μια Ικα-νότητα, που συναντάται κυρίως στην παιδική ηλικία και εξαφανί-νεται κάποτε και στους γέροντες.

Η Ικανότητα αυτή μπορεί να προ-καλή τας νομαζόμενες υποκειμε-νικές εικόνες. Ο είδικός μπορεί δηλαδή μία εικόνα, που του δεί-ξαμε, να την ανακαλέση πάλιν και να την δη συναισθηματικά. Έτσι κι' άν την ήρησε πιά και δεν την βλέπη με τα μάτια του. Η Ικα-νότης αυτή που έχει, όπως νομίζου-με, συνάρεσι με άρισμένες μεταβολές της λειτουργίας διαφόρων αδένων βρίσκειται σε ένα τρίτο των παι-διών, τριάντηνόν μόνο σε μερικούς μεγάλους παρουσιάζεται. Ο Γκαί-τε, ο Όττο Λούντβιχ και ο Κέρ-νερ, ήταν είδικοί.

Σε πολλές περιπτώσεις αυτή ή είδητική προδιάθεσις είναι το θε-μέλιο μιας μεγάλης μνήμης. Ο δι-κάς μας Διόσκουρις που προ-εκάλεσε κάποτε τόν θαυμασμό της Εύρασης μπορούσε να μάθη απ' έ-

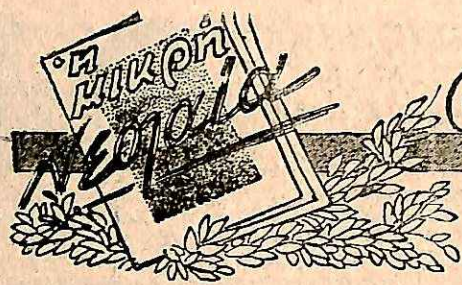
ως 2.000 αριθμούς, που ήτανε καμωμένοι ένα τετράγωνο. Μπο-ρούσε να άπαντήση άν τόν ρώ-τούσανε τί αριθμούς είχε ή 98η σειρά και τί ή 163η. Όπως ο έ-διος έλεγε, έδωκε μπροστά του τόν μεγάλο αυτόν πίνακα των α-ριθμών μέσα από ένα γκρίφο σύν-νεφο σάν «φωτογραφισμένο». Ο-ταν ήθελε να συγκεκριθή εξη-γείτο ο πέπλος και μπορούσε να διαβάξη απ' αυτή τη φανταστική εικόνα σάν να είχε μπροστά του ένα βιβλίο. Αυτό αποτελεί παρά-δειγμα για την ύπαρξι μιας άπο-κειμενικής εικόνας παραστάσεων.

Η είδητική Ικανότης βοηθεί πο-λύ τους ζωγράφους, που την έ-χουν.

Οι γνωστοί ζωγράφοι Μάκρετ, Χόγκερθ και ο Βέρνε ζωγράφιζαν πρόσωπα και λεπτομέρειες λου-λουδιών τελείως πιστά προς τα πρότυπα, όταν έρχιχαν μόνον και μία ματιά σ' αυτά.

Κάποιες όμως θαυμασίες προ-σάψεις μνήμης σπνρίζονται πάνω σε άκουστικό τύπο παραστάσεως. Το θαύμα της αμνηστικής μνή-μης, ο Ινάνουτι, άκουε 100 α-ριθμούς να του απαγγέλλουν, τους έλεγε μία φορά καθέναν, κι' έπει-τα τους ήξερε απ' έξω. Ο συνη-θισμένος άνθρωπος μόλις μπορεί να άποστηθίση 10 αριθμούς κατά τόν τρόπο αυτόν. Πι ρόλο παίζει έδώ ή είδητική ιδιότης και ή εξαι-ρετική μνήμη δεν μπορεί κανείς να διαπαισθή.

Σ. ΚΑΡ.

Ο Κήρυξ

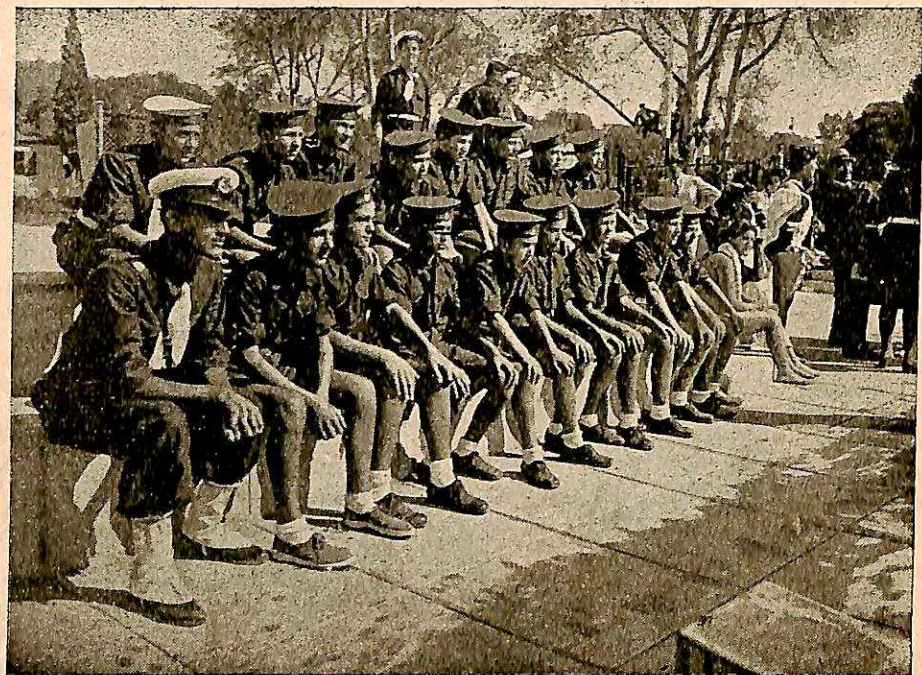

ΝΑΥΤΟΣΚΑΠΑΝΕΙΣ

Στους αγώνες που έγιναν προχθές στο κολυμβητήριο των Αθηνών, όλοι όσοι εϋρέθησαν εκκαμάρωσαν μια ομάδα ναυτοσκαπανέων που παρηκολούθησε κι' αυτή την έορτη. Τους βλέπετε στην παραπλεύρως εικόνα. Είναι οι αϋριανοί ναύτες του πολεμικού μας ναυτικού, που θα προσθέσουν καινούργιες σελίδες δόξης και ήρωϊσμού στην ιστορία του ενδόξου Έλληνικού Στόλου.

Η Ε.Ο.Ν. είναι το μεγάλο Στρατόπεδο που όπως είπε ο Αρχηγός παρασκευάζει άξια εκείνους που θα υπερασπίσουν την πατρίδα όταν κινδυνεύσει και θα την ανάδειξουν όπως πρώτα Μητέρα του φωτός και της προόδου.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Ναυτοσκαπανείς παρακολουθώντας τους κολυμητικούς αγώνες εις τὸ Ὀλυμπιακὸν Κολυμητήριον.

Χιονάτη

Η ΜΙΚΡΗ ΑΡΚΟΥΔΙΤΣΑ
Διασκευή από τ' αγγλικά
10. (Συνέχεια)

Τό είχε κιόλας τραγουδήσει αυτό το τραγουδάκι τρεις φορές όταν ξάφνου θυμήθηκε. Είχε βάλει το πιθαράκι στον πάτο της παγίδας να πιάνουν ελέφαντες.

—Αηδία! είπε η Χιονάτη. Όλα αυτά γίνονταν με το να θέλω να είμαι τόσο ευγενής με τους ελέφαντες!

Και γύρισε πάλι στο κρεβάτι της. Μά δεν μπορούσε να κοιμηθῇ. Όσο περισσότερο προσπαθούσε να κοιμηθῇ, τόσο λιγώτερο μπορούσε. Άρχισε λοιπόν τότε να μετράει ένα, δύο, τρία, από το ένα στα χίλια, που λένε πως ωφελεί πάρα πολύ στις αϋνίες. Κι' έπεσε ήδη

δεν την ωφέλησε διόλου, άρχισε να μετράει, ένας, ελέφας, δύο ελέφαντες, τρεις ελέφαντες, τέσσερις ελέφαντες, ως τους χίλιους ελέφαντες. Μά αυτό ήταν πολύ χειρότερο. Γιατί κάθε ελέφας που μετρούσε τραβούσε γραμμή για το πιθαράκι το μέλι της

και τ'ότρωνε ολόκληρο. Άρκετην ώρα έμεινε έτσι πλαγιασμένη. Μά όταν πιά ο πεντακόσια έβδομος όχτω ελέφας άγλειφε τα χείλια του κι' έλεγε: «Πολύ ώραίο το μέλι τούτο, χμ! χμ! Δέ θυμάμαι νάφανα καλλίτερο στην ζωή μου», η Χιονάτη δεν μπόρεσε ν' άνθέξει περισσότερο. Πήδηξε κάτω από το κρεβάτι, έτρεξε έξω από το σπίτι και τράβηξε ίσια γραμμή για τα Έξη Πεύκα.

Ο ήλιος ήταν ακόμα στο κρεβάτι του, μά ο ούρανός φωτιζούνταν πάνω από το Μεγάλο Δάσος κι' έτσι ένοιωθε πως όλα θα ξυπνούσαν γρήγορα. Στο μισόφωτο τὰ καμμένα τὰ πεύκα κρύωναν και σου καιγόταν η καρδιά να τὰ βλέπεις έτσι ολόμοναχα. Κι' ο πολύ βαθύς λάκκος φαινόταν ακόμα πιο βαθύς και το πιθαράκι το μέλι στον πάτο του λάκκου νομίζες κι' ήταν κάτι παράξενο και φοβερό.

Μά όταν η Χιονάτη πλησίασε ακόμα περισσότερο, ή μύτη της της είπε πως ήταν μέλι κι' η γλώσσα της βγήκε έξω κι' άρχισε να λουστράρει τα χείλια της και να έτοιμάζεται.

Μά όταν η Χιονάτη πλησίασε ακόμα περισσότερο, ή μύτη της της είπε πως ήταν μέλι κι' η γλώσσα της βγήκε έξω κι' άρχισε να λουστράρει τα χείλια της και να έτοιμάζεται.

—Νά πάρη η όργη! μουρμούρισε η Χιονάτη, όταν έχωσε τη μουρίτσα της μέσα στο πιθαράκι. Κάποιος παλιοελέφας δίχως άλλο τὸ έφαγε!

Επειτα συλλογίστηκε ακόμα λίγο κι' είπε:

—Όχι, όχι, εγώ τὸ έφαγα... Ξέχασα...

Πραγματικά αυτή είχε φάει το περισσότερο. Μά είχε αφήσει λίγο στον πάτο και τώρα άρχισε να τὸ τρώει κι' αυτό με μεγάλη λαίμαργία. Όστόσο ξύπνησε κι' ο Γουρουνάκης. Μόλις ξύπνησε είπε: «Ναι!». Κι' έπειτα είπε με θάρρος! «Ναι!». Μά δεν ένοιωθε τον έαυτό του και πολύ γενναίο, γιατί ή λέξι που κλωθογύριζε στο μυαλό του ήταν: Έ-λ-έ-φ-α-ς.

Σάν τί νάναι ένας ελέφας; Είναι άγριος; Έρχεται όταν του σφυρίζεις;

Πώς έρχεται; Τού άρέσουν τὰ γουρουνάκια; Άν τού άρέσουν τὰ γουρουνάκια κάνει διάκρισι;

Ποιὰ γουρουνάκια τού άρέσουν; Άν υποθέσουμε πως είναι άγριος με τὰ γουρουνάκια, θά κάνη κάποια διάκρισι μ' ένα γουρουνάκι σαν αυτόν;

(Άκολουθεί)

Ο Κήρυξ

Τὸ Διηγηματάκι μας

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Άπό τότε που γίνηκε αυτό που θά σ'α διηγηθῶ, περάσανε τόσα χρόνια, όσα σπειριά έχει ο άμμος της θάλασσας.

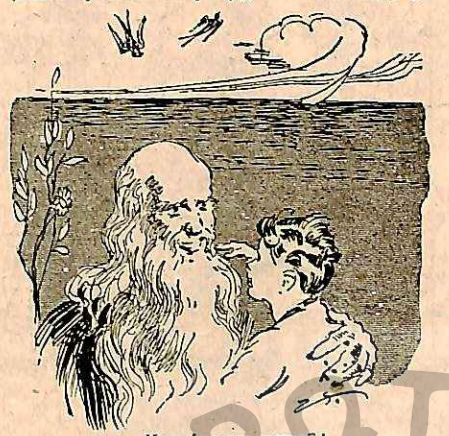
Ένας παππούλης ψηλός και ροδόκόκκινος, μ' άσπρα γένεια και μαλλιά, έπαίξε σέ μιάν άκρογιαλιά τὸ κρυφτούλι με τ' άγγονάκι του. Μά τὸ μικράκι τὰ κατάφερε και κρυβότανε τόσο καλά, που ο παππούλης τὸ έχανε. Τὸ γύρευε από δῶ, τὸ γύρευε από κει, τὸ φώναζε με τ' όνομά του, μά τίποτα. Ο μικρός δεν φαινόταν. Ός που κάποια στιγμή τὸ γέλιο τού παιγνιδιάρη έγγονούλη τραβούσε τὸν παππού κατά τὸ μέρος που βρισκότανε τὸ κρυμμένο παιδί.

Όστόσο, κάποια φορά δεν άκούστηκε πάλι τὸ γέλιο τού μικρού. Ο παππούλης έκανε πως ψάχνει έδῶ και εκεί, ήσυχος και ξένοιαστος, περιμένοντας ν' άκούση τὸ κελαϊδιστὸ ξέσπασμα της τρελλῆς εϋθυμίας τού παιδιού. Μά όσο περνούσε ή ώρα τόσο ή σιωπή άπλωνότανε στην έρημη άκρογιαλιά. Τὸ μικράκι δεν έφαινότανε πουθενά. Ο παππούλης άρχισε να άνησυχῇ.

Τί άπόγινε τ' άγγονάκι του; Μην είχε χαθῇ σέ καμμιὰ κρυφή σπηλιά κάτω από τὰ βράχια; Μην πνίγηκε έτσι τρελλούτσικο και ζαλισμένο από τὸ παιγνίδι καθώς ήταν;

«Καλοκαίρι!» φώναζε. «Καλοκαίρι!» Μά τὸ Καλοκαίρι δεν φαινότανε. Τὸν έπιασε τότε τὸν γέρο μιά άνείπωτη θλίψη κι' άρχισε να κλαίη. Τὰ δάκρυά του τρέχανε σαν βρύση κι' όσο έκλαιγε, τόσο ή βρύση κυλούσε στο χῶμα σαν ποταμάκι, και πλήθαινε, πλήθαινε και πλημμύριζε τη στεριά. Κι' όσο περνούσαν οι ώρες κι' έρχόταν ή νύχτα, τόσο μεγάλωνε ο πόνος τού παππού. Άπό τὸ πολύ τρέξιμό του, πότε έδῶ, πότε εκεί, κουράστηκε κι' έπεσε κάτω. Μά τὸ χῶμα ήταν σκληρό και γιά να μην παγώση ολότελα τὸ κορμί του στην άναστηρ νύχτα, άπλωσε προσεκτικά την κατάσταση μακριά γενειάδα του, άνάμεσα στὸν έαυτό του και τη γῆ. Κι' άπ' την πολλή στενοχώρια και τη ζάλη τὸν πήρε ο ύπνος...

Μήτε κι' ο ίδιος ήξερε νά πῃ σαν ξύπνησε πόσην ώρα είχε κοιμηθῇ. Και σαν άρχισε ή αύγή νά βάφη τὸν όρίζοντα με τις πορφυρόχρυσες και τις ρόδινες πινελιές της, ο παππούλης ξύπνησε προσεκτικά την κατάσταση μακριά γενειάδα του, άνάμεσα στὸν έαυτό του και τη γῆ. Κι' άπ' την πολλή στενοχώρια και τη ζάλη τὸν πήρε ο ύπνος...

—Κοιμόμουνά παπού!

πνησε. "Ετρίψε με τὰ χέρια τὰ μάτια του και τ' άνοιξε. Μά άμέσως θυμήθηκε κι' άρχισε νά φωνάζη: «Καλοκαίρι! Ποῦ βρίσκεσαι Καλοκαίρι;» Τὸ Καλοκαίρι δεν άποκρινόταν. Κοιμότανε βαθειά, πολύ βαθειά, σέ μιά σπηλιά άνάμεσα στα βράχια όπου είχε πάει νά κρυφῇ και δεν μπορούσε νά βγῇ. Ο παππούλης άρχισε πάλι νά ψάχνη. Μαζί με την Αύγή γεννήθηκε μέσα του και ή έλπίδα. Και σαν βγήκε ο ήλιος κι' όλα τριγύρω ζεστάθηκαν, οι άχτίδες του ξυπνήσανε τὸ κοιμισμένο παιδί. "Ανοιξε τὰ μάτια του, είδε τη σπηλιά όπου βρισκότανε και θυμήθηκε τὸν παππούλη.

—Παππούλη! φώναξε γελώντας. Με

Ξυπνάει και κοιτά

—Γιατί Τοτό σ' όλους μας έπρότεινες τὸ σακκουλάκι σου με τις καραμέλες κι' όχι και στὸν μικρό σου άδελφό;

—Γιατί αυτός, άμα τὸ προτείνω, παίρνει!

Ο Τοτός είναι θρανάρχης. Μιά μέρα έφάναξε τούς καθημένους στο θρανίο του:

—Όσοι είναι άπόντες νά σηκωθούν νά τούς σημειώσω!...

γυρεύεις ακόμα; Και ξέσπασε στα γέλια.

Με μιάς ή συννεφιά χάθηκε από τὸ πρόσωπο τού Χειμώνα. Μιά λάμψη χαράς τὸν φώτισε. Έτρεξε κατά τὸ μέρος που άντήχησε τὸ δροσερό γέλιο τού παιδιού.

—Κακόπαιδο! τὸυ είπε. Τί έγινες και σ' έχασα και πέρασα μιά σκοτεινή μαύρη νύχτα άγωνίας;

—Κοιμόμουνά, παππού!, είπε τὸ Καλοκαίρι και χύθηκε στην άγκαλιά τού παππού.

Άπό τότε ή γῆ κι' ο ούρανός κρατήσανε τη χαρά, τη θλίψη και τὸν πόνο τού παππού. Σάν κρατᾷ τὸ έγγονάκι του στην άγκαλιά του είναι καλοκαίρι, σαν παίζει μαζί του κρυφτούλι είναι φθινόπωρο, σαν τὸ χάνει χειμώνας. Τὰ δάκρυά του μάς έρχονται σαν βροχή και τὸ άπλωμα της γενειάδας του σαν χιόνι. Κι' όταν ή έλπίδα φωτᾷ στην καρδιά του έχομε τη γλυκειά και μυρισμένη άνοιξη.

Γεωργία Δεληγιάννη

Ο Μπόμπης, τὸ στοργικό σκυλί...

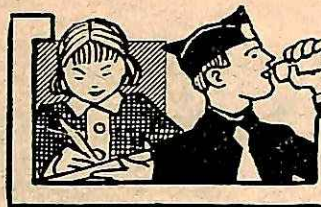

Μπάμ! χτυπάει, μιά και κάτω πάρ' τον τὸν παχύ λαγό... —Τὸν καμμένο, λέει ο σκύλος, πόσο τὸν λυπάμαι εγώ!...

—Φύλαξέ τον μη τὸν πάρουν σέ μιάν ώρα θάμαι έδῶ. Πρῶτα πάει τὸ κυνήγι έχει και πουλιά έδῶ!...

Μένει ο Μπόμπης μοναχός του και φυλάει τὸ νεκρό, τὸυ κυλούν τὰ δάκρυα βρύση άπ' τὸν πόνο τὸν μικρό.

Σκάβει λάκκο και τὸν θάβει με λουλούδια εϋωδερὰ τὸν στολίζει και τὸν κλαίει... —Ποιὸς στὸν πήρε, μασκαρά; Γ. Δ.

Για να μαγειρεύετε

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Θά τὰ πετοῦσαν!...

— Πολλά χαιρετίσματα από τὸν πατέρα μου, κύριε δασκάλε, καὶ ὀρίστε αὐτὰ τὰ μῆλα.

— Τὸν εὐχαριστῶ, παιδί μου, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη. Εἶναι πολλὰ... πάρα πολλὰ...

— Ἐτσι εἶπε κι' ἡ μητέρα, μὰ ὁ πατέρας εἶπε πὼς θὰ σάπιζαν, καὶ τί νὰ τὰ κάναμε!

Ἐπ' εὐκαιρία

Ἡ μαμά μαλώνει τὸν μικρὸ Νιόνιο:

— Τὸ συρτάρι μου τὸ ἔκανες σήμερα σὰν τῆς τρελλῆς τὰ μαλλιά!

Καὶ ὁ Νιόνιος περιέργος: — Ἀνοιξέ το, μαμά, νὰ δῶ πὼς εἶναι τῆς τρελλῆς τὰ μαλλιά!

Τὰ εἰς — ἄλ

Ὁ μικρὸς Πίπης ρωτᾷ τὸν πατέρα του:

— Μπαμπά, πὼς λέγεται γαλλικά τὸ μπουκάκι;

— Μπουκάκι, παιδί μου.

Καὶ ὁ Πίπης περιχαρής:

— Μαμά! Μαμά! Ἐμαθα γαλλικά! Μπουκάι, τυράλ, ψωμάι, κρασάι!

Ἡ ὥρα!

— Γιαννάκη, κύτταξε, σὲ παρακαλῶ, τί ὥρα εἶναι, ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μοῦ πῆς ἀκριβῶς.

— Καὶ πὼς θέλεις νὰ σοῦ πῶ ἀκριβῶς, ἀφοῦ εἶναι... παρὰ τέταρτο;

Ἀνάπαυσις...

Ἡ δασκάλισσα: Λιλίκια! Πὼς ἐτόλμησες καὶ βγῆκες ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν τάξι χωρὶς τὴν ἀδεία μου;

Ἡ Λιλίκια: Μὰ κυρία! Ἐσεῖς δὲν μοῦ εἶπατε, ἀμα βλέπω τελεία στὸ βιβλίο μου, ν' ἀναπαύωμαι λίγο;

Ἀπίθανον!

Δυὸ φίλοι βρίσκονται στὸ θέατρο καὶ ὁ ἕνας ρωτᾷ τὸν ἄλλο:

— Παῦλε, διασκεδάσεις;

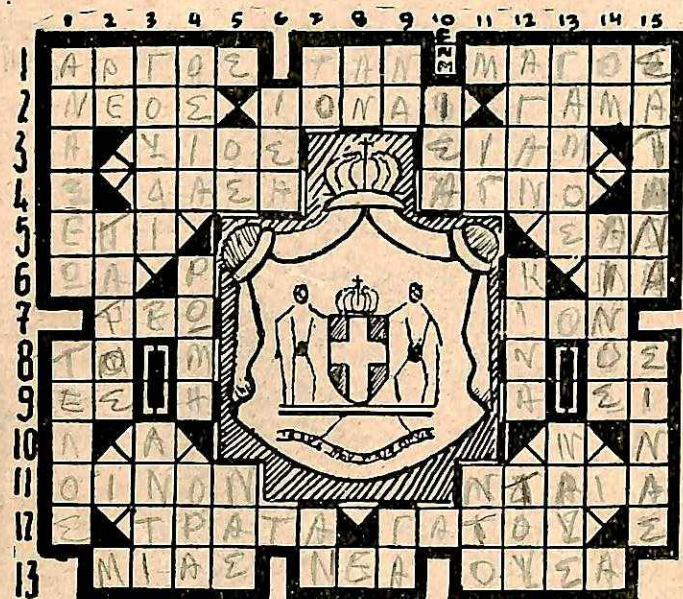
— Ἐγώ; Διόλου!

— Τότε γιατί χειροκροτεῖς;

— Γιὰ νὰ ξυπνήσω!

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὅριζοντίως: 1) Πόλις τῆς Πελοποννήσου — Λέεις περιφήμου σπαρτιατικῆς φράσεως — Θαυματοποιός. 2) Ὅχι γέρος — Σεβαστοί — Σύμφωνον. 3) Στενὸς συγγενῆς — Κράτος τῆς Ἀσίας. 4) Πολλὰ δένδρα — Καθαρό,

ἀνόθευτο. 5) Πρόθεσις — Ὁμοιωματικόν. 6) Θρεπτικὴ τροφή — Ἀνθη. 7) Τρέχω (ἐπὶ ὕγρων) — Ἀνθος. 8) Ἀρθρον — Ὅστις. 9) Πρόθεσις (ἀρχ.) — Νότα. 11) Κρασί (αἷτ.) — Εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ χορέψῃ ὁ καθαλλίερος. 12) Μέσον ψαρεύματος καὶ χορὸς — Οἰκία — ζῶν (γεν.). 13) Ἀριθμητικὸν (θηλ. γεν.) — Ἐκπέμπονται ἀπὸ τὰ ραδιόφωνα σὲ ὄσους θέλουν νὰ τὰ μάθουν — Ἐκεῖνη ἡ ὁποία εἶναι (μετοχή).

Καθ' ἑτάως: Εὐνὴ ἐκ νέου (καθ.) — Σημειώνεται συμβολικῶς διὰ τοῦ Ω. 2) Νότα — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3) Σ' αὐτὸ γίνεται ἡ σκορδαλιά — Πρόθεσις. 4) Ἀγία — Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους — Βλέπει. 5) Ὅστις — Μάρκα αὐτοκινήτων. 6) Ὁμοία εἰς ἔκτασιν. 7) Ἀρθρον — Ὑποθετικόν. 8) Μέτρον ἐπιφανείας. 9) Δεικτικόν (δημ.) — Νότα βυζαντινῆ. 10) Ὅχι ἄνισα. 11) Δέκατος τρίτος — Νότα. 12) Σφόδρα, ὑπὲρ τὸ δέον (ἀρχ. ἐπίρρημα) — Πολυάνθρωπον κράτος τῆς Ἀσίας — Ἀρθρον (γεν.). 13) Μυστήριον τῆς θρησκείας μας — Πλοῖον (ἀρχ.). 14) ΟΜ — Ἀσμα (ἀρχ.). 15) Δαίμονα — Ἐθνικὸς εὐεργέτης.

ΕΥ. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Τρίγωνον

1η σειρά: Πόλις τῆς Μακεδονίας, 2α σειρά: Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ κράτους, 3η σειρά: Σύνδεσμος, 4η σειρά: Ἀπαγορευτικόν, 5η σειρά: Φωνήεν. Καὶ καθ' ἑτάως τὰ ἴδια.

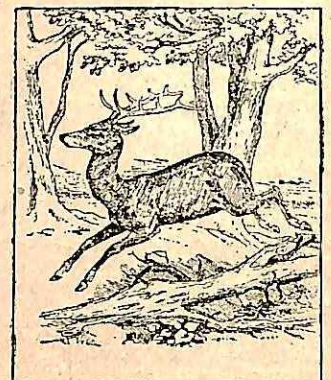
Λεξιγρίφος

Ὁραῖο σπορὸ τὸ πρῶτό μου ὅρος τὸ δεύτερό μου καὶ νῆσος καταπράσινη εἶναι τὸ σύνολόν μου.

Α. Γ. ΒΑΤΙΔΗΣ

Μαγικὴ εἰκὼν

Ἡ ἐλαφίνα ἔχασε τὸ μικρὸ της, ἐνῶ τὴν κατεδίωκε

καν οἱ κυνηγοὶ καὶ τώρα ποῦ γλύτωσε ζητεῖ νὰ τὸ βρῇ.

Τὸ βλέπετε;

7 σύμφωνα

Ποῖα λέξις ἔχει τὴν μεγαλύτερη ἀναλογία συμφώνων ἐν σχέσει μὲ τὰ φωνήεντά της; Εἶναι ἀσφαλῶς δύσκολο νὰ βρεθῇ καὶ γι' αὐτὸ σὰς ἐρωτοῦμε κατὰ πῶς εὐκόλο. Εἶναι μία ἐρώτησις τῆς ὁποίας ἡ ἀπάντησις βρίσκειται στὸ σῶμά σας...

— Ποῖα λέξις ἔχει ἑπτὰ σύμφωνα καὶ δύο μόνον φωνήεντα;

Ἀπρόοπτον

— Γιατί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς Κορινθίους;

Ἀπορίες

Γιατί λέμε λάχανο καὶ ὄχι λάβριοκο; Γιατί λέμε πίνακας καὶ ὄχι δίψακας; Γιατί λέμε Ἐδεσσα καὶ ὄχι Ἐλυσσα;

Γιατί λέμε καλόγηρος καὶ ὄχι καλόκυκλος; Γιατί λέμε ταχύιν καὶ ὄχι βραδίνι; Γιατί λέμε Λονδῖνον καὶ ὄχι Λοντήρον; Γιατί λέμε μανδύας καὶ ὄχι μανάρης;

Μαγικὴ εἰκὼν

ἄνευ εἰκόνος

— Μετὰ Κική μου νὰ ἔλθης νὰ πᾶμε περίπατο.

— Καὶ ποῖον ἄλλον θὰ πάρομε;

— Αὐτὸν ποῦ σοῦ εἶπα.

Διασκεδάσεις

Παροράματα

Οἱ φράσεις ποὺ θὰ διαβάσετε πάρα κάτω εἶναι λαθασμένες. Μερικὲς λέξεις δὲν εἶναι σωστὲς, καὶ ἀκριβῶς πρέπει νὰ βρῆτε τίς ὀρθὲς λέξεις νὰ τίς τοποθετήσετε ὅπου πρέπει γιὰ νὰ σχηματισθοῦν φράσεις κανονικῆς.

1) Εὐτυχῆς ἐκεῖνος ποῦ ἔχει ἕνα καλὸν πῖλον.

2) Κάθε αὐγὴ στὸ χωριό μου εἶναι καθαρὴ, μ' ὅλο ποῦ ἔχει πολλὰ κοκόρια.

3) Ὅλοι οἱ πολῖται ποῦ ζοῦν ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν σκέπην τοῦ κράτους πρέπει νὰ εἶναι ἀναπημένοι καὶ ἀδελφωμένοι.

4) Εἶναι δυστυχῆς ὁποῖος δὲν ἔχει μάγια.

5) Αὐτὸς ποῦ βλέπεις τρώει στὴν καθισιά του δυὸ μῆνες καὶ μιὰ νότα.

Δικτυωτὸν

Κάθε λέξις ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑπτὰ γράμματα. Σὲ κάθε τετραγωνίδιο θὰ τοποθετηθῇ ἕνα γράμμα.

Ὅριζοντίως:

1η σειρά: Ναύαρχος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, περίφημος ἐξερευνητής.

2α σειρά: Ψάρι, ποῦ γίνετα συνήθως βραστό.

3η σειρά: Στόλιμα.

4η σειρά: Πόλις τῆς Πελοποννήσου.

5η σειρά: Ὅρος τῆς Ρωσίας (δοτ.).

6η σειρά: Πόλις τῆς Γερμανίας καὶ κεντρικὸν ὄρωμα μὲ τὸν τόνον εἰς ἄλλην συλλαβήν.

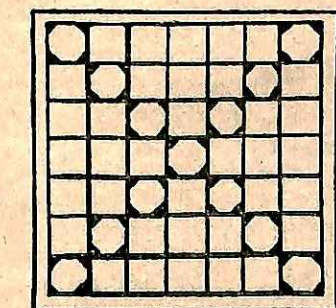
7η σειρά: Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Διαγωνίως:

Ἐκ τῶν ἄνω ἀριστερὰ πρὸς τὰ κάτω δεξιὰ: Εἰς αὐτὴν στηρίζεται τὸ ἔθνος τὰς ἐλπίδας του (ὀνομαστική).

Ἐκ τῶν κάτω ἀριστερὰ πρὸς τὰ ἄνω δεξιὰ: Μὴν τοῦ ἔτους καὶ ὄνομα Ρωμαίου αὐτοκράτορος.

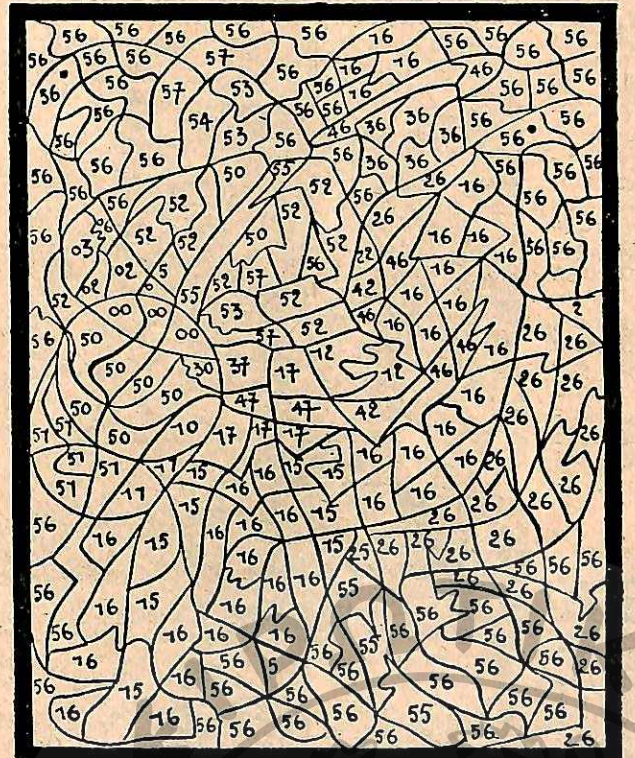
Γ. Α. ΚΑΝΤΙΑΝΗΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στερεώσατε ἕνα διαφανὲς χαρτί στὸ σχέδιο καὶ δηγοῦμενοι ἀπὸ τὸν πρῶτο ἀριθμὸ κάθε κομματιοῦ χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος, ὅπου ὑπάρχει:

1 μὲ μπλε σκούρο, 2 μὲ κόκκινο, 3 μὲ καφετί, 4 μὲ

μαῦρο, 5 μὲ κίτρινο, 6 μὲ πράσινο ἀνοιχτό, 7 μὲ πρᾶσινο σκούρο. Ὅπου ὑπάρχει 0, θὰ μεῖνι λευκὸ.

Ἐπειτα στερεώσατε ἄλλο διαφανὲς χαρτί καὶ χρωματίσατε, δηγοῦμενοι αὐτὴ τὴ φορά ἀπὸ τὸν δεύτερο ἀριθμὸ ποῦ ὑπάρχει σὲ κάθε κομμάτι.

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσας Εὐρωπαϊκοῦ κράτους: 1) Ἀρχαῖος θεός, 2) Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος, 3) Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, 4) Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 5) Μεγάλη περιφέρεια τῆς Ἀσίας, 6) Ποταμὸς τῆς Γραφίς, 7) Πρωτεύουσα κράτους τῆς Εὐρώπης, 8) Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Κ. Π. ΠΙΣΤΙΚΟΠΟΥΛΟΣ
Μ. Α. ΓΚΑΓΚΑΛΗΣ

Μαγικὸν γράμμα

Τὴν ἀνταλλαγὴ ἑνὸς γράμματος τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλες τόσες λέξεις:

Φάληρον, Γάμος, Πάρος, Κουφός, Πρῶρα, Κόρα. χ.

Κρυπτογραφικόν

12345678 = Ἀρχ. στρατηγὸς
53744547 = Πόλις Ἑλλάδος
262887 = Πόλις Ἑλλάδος
871347 = Ἑλλ. πόλις
21178 = Κράτος
57834 = Ἀρχ. ἥρωας
1234 = Ἀγριον ζῶον
7857 = Ἡπειρος
21757 = Δένδρον

Ι. Κ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Πτερωτὸν γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἕνα γράμμα κοινόν, τὸ πτερωτὸν, τὸ ὅποιον ἀπαντᾷται 1ον εἰς τὴν πρώτην λέξιν, 2ον εἰς τὴν δευτέραν κ.ο.κ.

1) Νῆσος τῆς Μεσογείου, 2) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 3) Ἰταλικὴ μεγαλόνησος, 4) Ἑλληνικὴ νῆσος, 5) Χώρα τῆς Ἀσίας.

Γ. Δ. ΜΑΝΩΛΟΣ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Ἐξυπνέτης!

Ὁ κύριος: Τί ἔκανε λέει; Τσάκωσες τὸν διαρρήκτη τὴν ὥρα ποῦ ἀνοίγε τὸ χρηματοκιβώτιό μου καὶ δὲν φώναξες τὴν ἀστυνομία;

Ἡ ὑπρέτρια: Ὅχι κύριε... Τοῦ ζήτησα μόνο νὰ μοῦ ἀνοίξῃ ἕνα κουτί κονσέρβας, γιατί εἶχα χάσει τὸ κλειδί.

Στενὸς ὀρίζων!

Ὁ Καθηγητὴς γιὰ νὰ δώσῃ στὸν Νίκο νὰ καταλάβῃ τί εἶναι ὀρίζων:

— Νά, βάλε μὲ τὸ νοῦ σου ὅτι πηγαίνεις στὴν ἐξοχὴ καὶ ἀνεβαίνεις πάνω σ' ἕνα λόφο. Ἐκεῖ στέκεσαι. Τί θὰ εἶναι ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου;

Καὶ ὁ Νίκος θριαμβευτικῶς:

— Τὸ καπέλλο μου, κύριε καθηγητά!

Ἡ ζάχαρι ἔλειωνε...

Ὁ Πετράκης βάζει πάρα πολλὰ ζάχαρι στὸ τσάι του: Ἡ μητέρα του: Μὰ τί κάνεις ἐκεῖ, παιδί μου. Πὼς θὰ μπορέσης νὰ τὸ πῆς ἔτσι γλυκὸ;

Ὁ Πετράκης: Τὸ κάνω ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ κουράζωμαι. Γιατί ἀφοῦ πῶς αὐτὸ, θὰ βάλω κι' ἄλλο τσάι κι' ἔτσι θὰ ἔχω ζάχαρι καὶ γιὰ τὰ δύο τσάγια. (Καὶ δὸς του ἀνακάτωμα...)

Ἐξυπνάδα...

Τοτὸς: Στὰ κεραμίδια εἶναι ἕνα πράγμα καὶ κάνει νιάου-νιάου... Τί εἶναι;

Μίμης: Οὐφ καῦμένη... γάτα!

Τοτὸς (θριαμβευτικῶς): Δὲν τὸ βρήκες!... Εἶναι γάτος!

Οὐδὲν κακὸν...

Στὸ σχολεῖο τὰ παιδιὰ κοροϊδεύουν τὸν Γιώργο, γιὰ τὰ τρύπια παπούτσιά του.

Γιώργος: Δὲν ἔχει νὰ κάνει αὐτὸ, καλλίτερα μάλιστ' αὐτό. Τοῦλάχιστον ὅταν βρέχῃ καὶ γεμίζουν νερό, γρήγορα πάλι ἀδειάζουν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Παιδικοῦ Σανατορίου

Τὴν μεσημέριαν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ὁ Ἀρχηγὸς κατέθεσε τὸν θεμέλιον λίθον ἑνὸς ἐκ τῶν ὑψίστης ἐθνικῆς σημασίας ἰδρυμάτων, τοῦ Παιδικοῦ Σανατορίου κλειστῆς φυματιάσεως τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως.

Τὸ Σανατόριον θὰ ἀνεγερθῇ εἰς τὴν ὠραιότεραν καὶ ὑγιεινότεραν τοποθεσίαν τῆς Πεντέλης καὶ πλησίον τοῦ συγκροτήματος τῶν παιδικῶν ἐξοχῶν.

Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ἡ κ. Λέλα Μεταξᾶ καὶ οἱ Ὑπουργοὶ Ἐθνικῆς Προνοίας καὶ Στρατιωτικῶν, τὰ μέλη τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος, ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ ὑφυπουργείου Ἐθνικῆς Προνοίας καὶ πλείστα ἐπιλεκτὰ μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἱεροτελεστίας, ἡ ὁποία ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Παντελεήμονος καὶ τὴν κατέθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Προνοίας κ. Κριμπᾶς ἀνέπτυξε τὴν ἐθνικὴν σημασίαν τοῦ ἔργου καὶ ἐξήρε τὴν δρᾶσιν τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ἀκολουθῶς ὁ Ἀρχηγὸς ἀφοῦ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται δασκὶς ἐγκαινιάζει ἔργα κοινωνικῆς προνοίας ὡς τὸ θεμελιωθέν, ἐτόνισε τὴν ἰδιαιτέραν μέριμναν τοῦ σημερινοῦ κράτους εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐξυγίανσιν τῆς φυλῆς καὶ τὴν περιθάλψιν τῶν ἐνδυνάμων καὶ τῶν πασχόντων. Ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τούτων τὸ κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου διαθέτει διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Προνοίας 900 ἑκατ. δραχμῶν ἐτησίως, χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ποσὸν 275 ἑκατ. δραχμῶν, ἅτινα διαθέτει διὰ τὰς συντάξεις τῶν θυμάτων πολέμου, δηλαδή διὰ σκοπὸν παρεμφερῆ.

Ὡσούτως τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Προνοίας ἔχει σημερινὴν ἐφαρμογὴν προγράμματος κατασκευῆς ἔργων ὑγείας καὶ προνοίας 1.200.000.000 δραχμῶν τὸ ὁποῖον ὑπολογίζεται νὰ

περατωθῇ μετὰ πέντε ἔτη. Δὲν ἐδίστασε δηλαδή ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις νὰ δώσῃ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἐθνικῆς Προνοίας πιστώσεις ἐρχομένης εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὰς πολεμικὰς. Εἰδικότερον ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος, ἀνερχόμενος εἰς 230 ἑκατ. δραχμῶν καὶ βαρύνων ἐξ ὁλοκλήρου τὸν γενικὸν προϋπολογισμὸν τοῦ κράτους, μαρτυρεῖ τὴν κεφαλαιώδη σημασίαν τὴν ὁποίαν ἀποδίδει τὸ κράτος εἰς τὴν περιφύωσιν τῆς λαϊ-

τοῦ ἀειμνήστου Βασιλίσσης Σοφίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι ἐπιθυμεῖ νὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν δυνατότητα εἰς τὰ ἐθελοντικῶς ἐργαζόμενα εἰς τὸ Πατριωτικὸν Ἰδρυμα ἐπιλεκτὰ μέλη τῆς κοινωνίας νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των, αἱ δὲ ὑπηρεσίαι τῶν αὐτῶν εἶναι πολὺτιμι οἱ ὅσον αἱ ἐθελοντικῶς ἐργαζόμεναι κυρίαι καὶ κύριοι διέπονται ἀπὸ τὴν ἀνωτέραν ἀντίληψιν ὅτι δὲν εἶναι παρὰ στρατιωτικῶς ἐθελονταὶ εἰς τὴν μεγάλην ὑπόθεσιν τῆς

Ὁ Ἀρχηγὸς μεταβαίνειν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ παιδικοῦ σανατορίου κλειστῆς φυματιάσεως.

κῆς ὑγείας καὶ εἰς τὴν προστασίαν τῆς μητρότητος καὶ τῶν παιδικῶν ἡλικιῶν. Δοθέντος ὅτι, ἐσυνέχισεν ὁ κ. Πρωθυπουργός, ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος προέρχεται ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τῶν γενικῶν κρατικῶν προϋπολογισμῶν, θὰ ἡδύνατο τὸ κράτος νὰ συγχυεύσῃ τοῦτο εἰς τὰς ἄλλας ὑπηρεσίας. Δὲν τὸ πράττει ὅμως, ἀφ' ἑνὸς διότι εὐλαβεῖται τῆς μνήμης τῆς μεγάλης Ἰδρυτρίας

ἐξυψώσεως τῆς φυλῆς καὶ ὡς στρατιῶται ὑποκείνται εἰς πειθαρχίαν πρὸς τὸ κράτος χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ. Συνεπῶς τὸ Πατριωτικὸν Ἰδρυμα κατευθύνεται καὶ οὐσιαστικῶς διευθύνεται ὑπὸ τοῦ κράτους. Τὸ σημερινὸ θεμελιούμενον παιδικὸν σανατόριον θὰ περιλαμβάνῃ θέσεις διὰ 200 παιδιά, ἡ δὲ δαπάνη τοῦ θὰ ἀνέλθῃ εἰς 20.000.000 δραχμῶν.

Πιστεύομεν ὅτι περιττὴ πολυτέλεια οὐδὲν ἔχει νὰ ὀφείλῃ τὰ παιδιά τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὰ ὁποία χωρὶς νὰ στεροῦνται, βέβαια, οὐδενὸς ἀπαραιτήτου εἰς τὸ ἀνεγείρομενον σανατόριον, πρέπει νὰ νοσηλεύωνται ὑπὸ συνθήκας ἀναλόγου πρὸς τὴν δυναμικότητα καὶ τὴν ἀπλότητα τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας. Σύμφωνα μετὰ τὴν ἀπλότητα ταύτην καὶ τὴν δυναμικότητα τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους κατασκευάζεται τὸ ἐν λόγω σανατόριον καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἰδρύματα ἅτινα κατασκευάζονται ἤδη.

Τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐκάλυψαν τὰ χειροκροτήματα τῶν παρευρεθέντων, οἵτινες καὶ τὸν ἐπευφήμησαν ζωηρῶς τόσο κατὰ τὴν ἀφίξιν ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ.

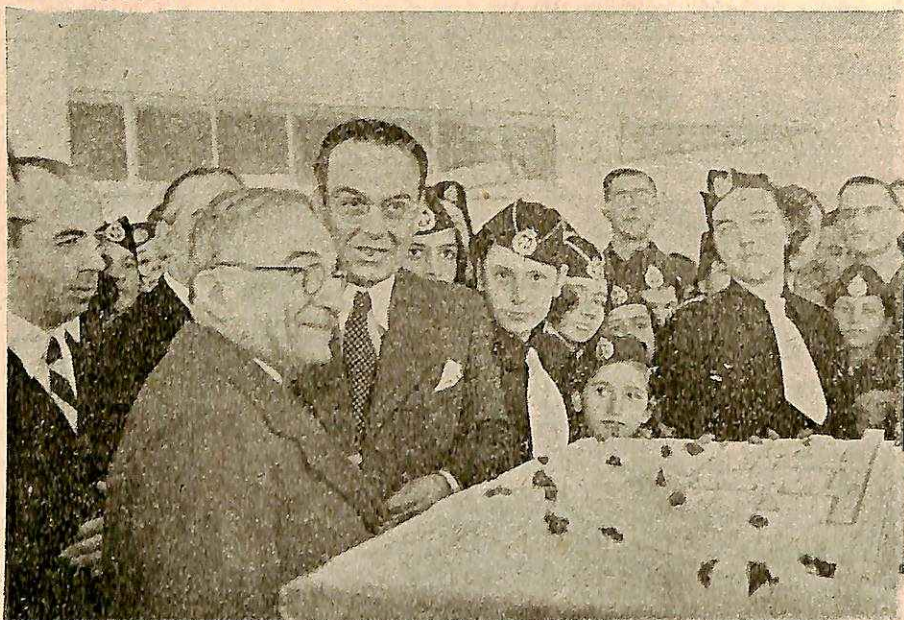
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΗΡΩΟΥ

Εἰς τὰς Ἐρυθρὰς Θηδῶν θὰ γίνουιν τὴν προσεχῇ Κυριακῇ 27ην τρέχοντος τὰ ἀποκαλυπτῆρια τοῦ Ἡρώου τῶν πεσόντων ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀττικοδοσιωτίας, Νομάρχου κ. Πεζοπούλου, παρουσίας τῶν Ἀρχῶν τοῦ χωρίου, τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἐθλέων Ἀττικοδοσιωτίας καὶ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ.

Τιμὰς θὰ ἀποδώσων ἡ 312 Φάλαγγ Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ ὁ Σχηματισμὸς Ἐθλέων Ἐρυθρῶν.

Η ΣΤΕΓΗ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Ἡ Στέγη Φαλαγγίτου Ἀθηνῶν μετεφέρθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σολωμοῦ 51.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἐπεξεργαζόμενος τὸ πρόπλασμα τοῦ ἀνεγειρομένου σανατορίου κλειστῆς φυματιάσεως.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρικὴ Διοίκησις

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ἐθνικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Παιδείας κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς ἐπισκέφθη τὴν Παρασκευὴν τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως καὶ συνεργάσθη μετὰ τοῦ συναγωνιστοῦ Κ.Ε.Ν. κ. Α. Κανελλοπούλου καὶ ἀνωτάτων βαθμοφόρων τῆς Ὑγιεινῆς.

Τὴν Τετάρτην παρηκολούθησεν εἰς τὸν κινηματογράφον «Ρέξ» τὰς τελευταίας ταινίας παραγωγῆς τῆς «Ε.Ο.Ν.», ἧτοι ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν στρατοπέδων μας, τῆς Κερκύρας, τῆς ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης, τοῦ Παπαφίου ὀρφανοτροφείου τῆς Θεσσαλονίκης. Τὸν Ἀρχηγὸν συνόδευον ὁ Ὑφυπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Θ. Νικολοῦδης καὶ ὁ συναγωνιστὴς Κ.Ε.Ν. Αἱ προβληθεῖσαι ταινίαι ἤρσαν πολὺ εἰς τὸν Ἀρχηγόν.

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἡ 7η Νοεμβρίου, ἐπέτειος τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Παιδείας τῆς Ἑλλάδος, πλησιάζει. Εἶναι μιὰ μεγάλη ἡμέρα γιὰ ὅλα τὰ παιδιά τῆς Ε.Ο.Ν., γιὰ τοὺς 1.200.000 Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς, Φαλαγγιτίσσας καὶ Σκαπανίσσας.

Παντοῦ λοιπόν, ἀπὸ τοὺς σχηματισμοὺς τῆς Πρωτευούσης, μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου σχηματισμοῦ τοῦ πὶ

μικροῦ καὶ ἀπομακρυσμένου χωριοῦ τῆς Ἑλλάδος, οἱ συναγωνισταὶ καὶ αἱ συναγωνίστριαι μας ἐτοιμάζονται διὰ τὸν πανηγυρικώτερον καὶ ἐπιθλητικώτερον ἑορτασμὸν τῆς μεγάλης μας ἑορτῆς.

Οἱ συναγωνισταὶ μας καὶ αἱ συναγωνίστριαι μας τῶν Πατρῶν, ποὺ ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ εἶναι τὰ πρῶτα μέλη τῆς Ε.Ο.Ν.—ἀφοῦ εἰς τὰς Πάτρας συνεκροτήθησαν τὰ πρῶτα τιμήματα τῆς ὁργανώσεως—προετοιμάζονται διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς μεγάλης μας ἐπέτειου, τῆς 7ης Νοεμβρίου, μὲ ἰδιαιτέρον ἐνθουσιασμόν.

Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ καθορίσῃ διὰ διαταγῆς τῆς τὸν τρόπον τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 7ης Νοεμβρίου εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὰς μυριάδας τῶν μελῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Παιδείας.

Διὰ τὴν σημασίαν τῆς ἡμέρας αὐτῆς ὡς ἡμέρας καθιερώσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Παιδείας, θὰ γίνουιν ὁμιλίαι καὶ εἰς τὰ σχολεῖα.

ΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΤΑΙΝΙΑΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὸν κινηματογράφον «Σινεάκ» προσεβλήθη τὴν ἑβδομάδα ποὺ λήγει μιὰ νέα ταινία τῆς «Ἐθνικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Παιδείας» ποὺ δειχνεῖ τὴν ὁργανώσιν τοῦ Παπαφίου ὀρφανοτροφείου Θεσσαλονίκης καὶ τὴν ζωὴν τῶν τροφίμων αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι εἶναι μέλη τῆς ὁργανώσεως.

Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

νουν τώρα πλέξιμο, γιὰ τὸν ἴδιον εὐγενικὸ σκοπόν.

—Αἱ Φαλαγγιτίσσαι καὶ αἱ Σκαπανίσσαι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἐθλέων Πρωτευούσης θὰ ἑορτάσουν μὲ μεγάλην ἐπιθλητικότητα καὶ ἐνθουσιασμόν τὴν ἑορτὴν τῆς 7ης Νοεμβρίου, ἐπέτειον τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε.Ο.Ν.

Εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς θὰ γίνουιν ἑορταστικαὶ συγκεντρώσεις, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ὁμιλήσουιν βαθμοφόροι.

Ἐκτὸς τούτου ὁμοῦ ὁλόκληρος ἡ δύναμις τῆς Π.Δ.Θ.Π. θὰ μετὰσχῃ τοῦ γενικοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 7ης Νοεμβρίου, ἡ ὁποία θὰ διοργανωθῇ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐποπτείας Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης.

—Τὸ παρελθὸν Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς καὶ τῶν τεσσάρων Ὑποδιοικήσεων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἐθλέων Πρωτευούσης ἐγίνοντο αἱ τακτικαὶ καθ' ἑβδομάδα συγκεντρώσεις Φαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν. Εἰς αὐτὰς προσήλθον ὅλα τὰ ἐγγεγραμμένα εἰς τὴν δύναμιν καθὲν Ὑποτομῆς μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. Μεταξὺ τούτων δὲ, διὰ πρώτην φοράν, καὶ οἱ νέες Σκαπανίσσας.

Τὸ πρῶτ' ἡ Κυριακὴς καθὲν Ὑποτομῆς ἐξετέλεσε μὲ ἀκριβεῖαν τὸ πρόγραμμα τῆς συγκεντρώσεως.

Εἰς ὅλους δὲ τοὺς Ὑποτομεῖς τοῦ αἱ Φαλαγγιτιστῶν καὶ αἱ Σκαπανίσσαι, μετὰ τὸν ἐκκλησιασμὸν τῶν ἐπαίνων, ἐτραγουδῶσαν καὶ ἐχόρευον. Μερικαὶ Ὑποτομεῖαι αἱ Φαλαγγιτιστῶν καὶ αἱ Σκαπανίσσαι ἔκαναν μικροὺς περιπάτους.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ Ε.Ο.Ν. ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Μίαν ὥραιάν πράξιν τῶν συναγωνιστῶν τοῦ στρατοπέδου Ἀ' Ἰωάννης Μεταξᾶς ἐπῆνεσε μὲ

Καὶ ἡ ταινία αὕτῃ παραγωγῆς τῆς Ε.Ο.Ν. εἶναι πολὺ καλὴ. Ἀπὸ τῆς Δευτέρας εἰς τὸν ἴδιον κινηματογράφον θὰ προβληθῇ ἡ «Ταινία τῆς Θεσσαλονίκης», ἐπίσης παραγωγῆς τῆς ὁργανώσεως μας. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ Ε.Ο.Ν. θὰ γυρίσῃ παρομοίας ταινίας εἰς ὅλας τὰς ἱστορικὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

ΗΡΧΙΣΕΝ Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΝΥΚΤΕΡΙΝΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἤρχισεν ἡ λειτουργία ὅλων τῶν νυκτερινῶν Σχολείων τῆς Ἐθνικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Παιδείας, ἧτοι τῶν Νυκτερινῶν Γυμνασίων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, τῶν Σχολείων Ἀναλφαβήτων καὶ τῶν τμημάτων ξένων γλωσσῶν, στενογραφίας, λογιστικῶν καὶ δακτυλογραφίας.

Εἰς τὰ ἐν λόγω σχολεῖα τῆς Ἐθνικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Παιδείας Νεολαίας ἐνεγράφησαν καὶ φοιτοῦν χιλιάδες νέων καὶ νεανίδων μελῶν τῆς Ὑγιεινῆς καὶ Παιδείας. Εἰς τὰ Νυκτερινὰ Γυμνάσια ἐνεγράφησαν μόνον ἐργαζόμενα μέλη τῆς Ὑγιεινῆς καὶ Παιδείας. Ἐνῶ εἰς τὰς νυκτερινὰς σχολὰς ἀναλφαβήτων ἐνεγράφησαν καὶ μὴ μέλη τῆς Ὑγιεινῆς καὶ Παιδείας, ἀφοῦ μεταξὺ τῶν φοιτῶντων εἰς τὰς Σχολὰς αὐτὰς συγκαταλέγονται μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι καὶ ἄνω τῶν πενήντα ἐτῶν.

Ἐξαιρετικὰ κολακευτικά λόγια διὰ τὴν Ὑγιεινὴν μας, ἡ ἐφημερὶς «Ἐστὶς» τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. Πρόκειται περὶ τοῦ ἐξῆς: Εἰς μίαν ἐκδρομὴν τῶν εἰς Μαραθῶνα αἱ δόκιμοι βαθμοφόροι τῆς Π.Δ.Α.Π. οἱ στρατοπεδευμένοι εἰς τὸ στρατόπεδον Ἀ' Ἰωάννης Μεταξᾶς, μὲ προσωπικὴν τὴν ἐργασίαν ἐκκαλύψαν ὅλον τὸν χώρον περὶ τὸν τύμβον τοῦ Μαραθῶνος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐγκαταλειφθῇ κατὰ τρόπον θλιβερόν. Οἱ ἴδιοι καλοὶ συναγωνισταὶ μας συνέλεξαν λουλούδια ἀπὸ τοῦ γύρω ἀγροῦς καὶ τὰ ἐσκόρπισαν εἰς τὴν βάσιν τοῦ τύμβου.

—Ἡ περισυλλογὴ ἀχρήστου χαρτοῦ ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Παιδείας συνεχίζεται. Οὕτω ἐκλήθησαν διὰ τὴν περισυλλογὴν εἰς τὴν περιοχὴν Παγκρατίου οἱ Φαλαγγίται καὶ οἱ Σκαπανεῖς τοῦ 10 Ὑποτομῆς, οἱ ὁποῖοι φιλοδοξοῦν νὰ περισυλλέξουν μεγαλυτέραν ποσότητα ἀπὸ ὅσην περισυνέλεξαν ἕως τῶρα Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς ἄλλων Ὑποτομῶν.

—Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Πρωτευούσης προετοιμάζει τὸ ποδοσφαιρικὸν τῆς πρωταθλήματος διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς ὁμάδος, ἡ ὁποία θὰ τὴν ἀντιπροσωπεύῃ εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ γενικοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος τῆς Ἐθνικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Παιδείας Νεολαίας.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Πρωτευούσης θὰ μετᾶσχουν ἑκατοντάδες ποδοσφαιριστῶν τῶν τεσσάρων Ὑποδιοικήσεων.

Οἱ ἀγῶνες θὰ γίνουιν βάσει τοῦ σχολικοῦ κανονισμοῦ πρωταθλήματος τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῆς διαταγῆς προκηρῶντος τοῦ πρωταθλήματος τῆς Ε.Ο.Ν., εἰς τὰ διάφορα γήπεδα τῆς Πρωτευούσης, τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν περὶ Ἀθῶν καὶ Κοινοτήτων, ἐποπτεία δὲ τῆς Διευθύνσεως Ἀθλητισμοῦ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Πρωτευούσης.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑ.— Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία Ε.Ο.Ν. Ἀττικοβοιωτίας ἐπεθεώρησε τὴν Ὑποδιοικητὴν Μεσογείων.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐπιθεωρήσεως ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὰς ἐπιτελεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ ἀκολούθως ὠμίλησε πρὸς συγκεντρώσιν Φαλαγγιτιστῶν.

Μετὰ σύνητον ἐναρκτήριον διδασκαλίαν τοῦ προγράμματος τῆς χειμερινῆς περιόδου ἐπηκολούθησε ψυχαγωγία.

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐγένοντο εἰς Κορωπὶ τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκεί ἰδρυθείσης Φιλαρμονικῆς Ε.Ο.Ν.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Κορωπίου προσεφώνησε τοὺς Φαλαγγίτας, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμπιστεύεται τὸ ὅραιον τοῦτο ἔργον. Ἐπίσης ὠμίλησε καὶ ὁ Διοικητὴς Ὑποδιοικήσεως Μεσογείων. Εἰς τὴν ὥραν ἐορτήν παρέυρεθάν ὁ Διοικητὴς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀττικοβοιωτίας μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του, τὸν Ἐπιτελεῖον τῆς Ὑποδιοικήσεως Μεσογείων Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ πολλὸς κόσμος.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.— Ἀφάνταστος ὑπῆρξεν ὁ ἐνθουσιασμός τῶν μελῶν μας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῆς χώρας μας. Ἐπεσκέφθησαν τοὺς στρατώνας ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ τοῦ ἐνδόξου μας Στρατοῦ. Ἐγένοντο δεκάτ' ὅπου τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Μ. Πεζικοῦ κ. Μπεγέτη ὅστις ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τούτων.

Τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς συνεκκεντρώθησαν τὰ τμήματά μας εἰς τὸ Γυμνάσιον Ἀρρένων καὶ ἐκεῖθεν μετέβησαν καὶ παρετάχθησαν πρὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ πρὸς ἀποδοσὴν τιμῶν. Στέφανοι κατετέθησαν εἰς τὴν προτομὴν τοῦ Παύλου Μελά καὶ εἰς τὴν στήλην τῶν Ἀδελφῶν Ἑμμανουὴλ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας μετὰ πάσης ἐπιστημότητος ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς σχολῆς βαθμοφόρων.

ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ.— Τὴν 26 Σ)δρίου ἐπεσκέφθη τὸν Πολύγυρον ὁ συναγωνιστὴς Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος. Κατὰ τὴν διαδρομὴν ἐγένετο δεκάτ' ἐνθουσιώδεις ὑπὸ τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν., τὰ ὁποία ἔχον κατελθεῖ ἐπὶ τῆς δημοσίας οδοῦ. Εἰς τὰ χωρία ἐκ τῶν ὁποίων διήλθεν ὁ κ. Κανελλόπουλος εἰχον στήθῃ μεγάλα ἀνθοστόλιτοτα ἀντίδια με εἰκόνας τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, φέρουσαι τὰς ἐπιγραφὰς «Καλῶς μετ' ἡλθες συναγωνιστὰ Ἐπίτροπε». Εἰς τὸν κ. Κανελλόπουλον προσεφύρθησαν ἀνδοξοῦναι ὑπὸ Φαλαγγιτιστῶν. Τὸν προσφώνησαν Φαλαγγίται διαβεβαιώσαντες ὅτι διὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἀγωνισθῶν μέχρι θανάτου.

Εἰς προσφώνησιν τοῦ Φαλαγγίτης τῆς φάλαγγος Ἀρναίας διεβεβαίωσε τὸν κ. Ἐπίτροπον ὅτι ἂν ἡ ἀνάγκη τοῦ καλέσῃ αἱ Φάλαγγες Χαλκιδικῆς θὰ γίνων ἐφάλαγγες θανάτου.

Ἐν γένει ἡ διέλευσις τοῦ κ. Κανελλόπουλου ἐκαίρειται μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ἐγκωρδιστῆς, ὑπερηφάνειας καὶ συγκινήσιν. Ὁ Συναγωνιστὴς Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος συνειργάσθη μετὰ τοῦ Γεν. Ἐπόπου εἰς τὴν Περ. Διοίκησιν μετὰ τῆς 4.30, καὶ περὶ τὴν 6 μ. μ. ἀνεχώρησε διὰ Θεσ)κην προπεμφθεὶς ἐνθουσιώδως.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.— Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐορτασμοῦ τῆς ἡμέρας τῶν ἐνόπλων δυνάμεων εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἀρχιμανδρείου ἐγένετο Δοξολογία χοροστατούντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Σπυριδωνος. Παρευρέθησαν αἱ Ἀρχαὶ τοῦ τόπου καθὼς καὶ τὰ Ἐπιτελεῖα Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Δοξολογίας ὁ Γενικὸς Ἐπίτοπος Ε.Ο.Ν. ἐξεφώνησεν ἐμπνευσμένον λόγον ὑπὲρ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τοῦ Ἔθνους.

Μετὰ τὴν Δοξολογίαν κατετέθη στέφανος

“Ὅσες φορές εὐρίσκομαι μπροστά σέ νέους, ἐκτός ἀπὸ τὸ χαρμόσυτον αἶσθημα, πού πηγάζει ἀπὸ τὴν νεότητά καὶ μου πλημμυρίζει τὴν ψυχὴ, μπαινέι, σάν ἀπὸ μιὰ χαραμίδα μέσα εἰς αὐτὴν ὁ αἰώνιος καὶ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ ὀρίμου ἀνθρώπου, ὁ δισταγμός! Λέγω: Αὐτὴ ἡ δύναμις πού ἔχω μπροστά μου, θὰ εἶναι ἀγαθοποιὸς ἢ κακοποιός; Καὶ ἡ πίστις μου μὲν πρὸς τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας μοῦ λέγει ὅτι θὰ εἶναι ἀγαθοποιός. Ἀλλὰ ἡ πίστις δὲν ἔχει μέσα της λογικὴν. Καὶ ἡ πείρα τοῦ παρελθόντος μᾶς μαθαίνει ὅτι ὑπῆρξαν περιστάσεις σπάνιαι, ὑπῆρξαν ὅμως, πού ἡ νεότης παρεστράτησε μὲ μεγάλας ζημίας τοῦ συνόλου καὶ ὅταν πλέον συνηλθεν ἀπὸ τὸ παραστράτημά της, γεμάτῃ πίκρες δι' ὅσα συνέβησαν, δὲν ἦταν πλέον νεότης καὶ εἶδε γύρω της συντρίμματα. Ἀλλὰ ἡ ἴδια πείρα μᾶς διδάσκει ὅτι ὅσες φορές παρεστράτησεν ἡ νεότης, συνέβη αὐτὸ διότι εἶχαν κοιμηθῇ οἱ φύλακες τοῦ ἔθνους καὶ εἶχαν σιωπήσει ἐκεῖνοι πού ὤφειλαν νὰ τῆς ἐμπνεύσουν τὴν πίστιν, τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν αἰσιοδοξίαν. Καὶ αὐτὴ χωρὶς νὰ ἔχη κανένα νὰ τὴν κατευθύνῃ ἀκολουθῆσεν ἀνθρώπους μὲ γηραλέαν τὴν ψυχὴν, οἱ ὁποῖοι ἀνίκανοι νὰ δημιουργήσουν κάτι, ἀνίκανοι νὰ ἀρκεσθοῦν ἑστώ καὶ εἰς ὅτι τοὺς ἔδωσεν ἡ μοῖρα, εἰχαν ἐπαναστατήσῃ κατὰ τῆς κοινωνίας διὰ νὰ τὴν τιμωρήσουν διὰ τὴν ἰδικὴν τους ἀνικανότητα. Καὶ ἐσκόρπιζαν γύρω τους τὴν χολὴν, τοὺς φθόνους καὶ τὴν ἀπαισιοδοξίαν τους.

Τώρα όμως οἱ φύλακες τοῦ ἔθνους γρηγοροῦν κατὰ χιλιάδες ἀνθρώπων εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ χωρία σάλπιζον σάλπισματα πίστεως καὶ αἰσιοδοξίας καὶ ἡ νεότης τοῦ ἔθνους μὲ γοργὸν βῆμα, μὲ τὸ μέτωπον ὤψηλόν καὶ μὲ λάμποντα τὰ μάτια βαδίζει τὸν ἡλιόλουστον δρόμον τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

εἰς τὸ Ἡρώον τῶν Μπιζανομάχων εἰς τὴν πλατείαν Ἰ. Μεταξά.

Τὸ ἀπόγευμα ἐγένετο παρέλασις τῆς Ε.Ο.Ν. μέχρι τῆς ἀναθηματικῆς στήλης τοῦ 15ου Συντάγματος, ὅπου ἐγένετο κατὰθεσις ἀλλου στεφάνου. Ἀκολούθως αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι ἐπέρασαν ἀπὸ διαφόρους δρόμους τῆς πόλεως μὲ τραγουδία.

ΠΡΕΒΕΖΑ.— Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρεβέζης ἐπεθεώρησε τοὺς σχηματισμοὺς Λευκάδος. Ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως ἔμεινεν ἀπολύτως ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν καλὴν ἐμφάνισιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν Φαλαγγιτιστῶν τῆς νήσου.

Τὴν 30ην Σεπτεμβρίου ὁ συναγωνιστὴς Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Κανελλόπουλος ἐπεθεώρησε τοὺς σχηματισμοὺς Φιλίππιδος, Στεφάνης, Λούρου, Φλαμπουράν, Μιχαηλίου, Σμυρτοῦλας Πρεβέζης. Ὠσούτως ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὰ γραφεῖα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρεβέζης.

Ἡ ἀφίξις τοῦ κ. Κανελλόπουλου ἐνθουσίασε τὰ μέλη μας αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐξητρωκράτους ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Κυβερνητικοῦ καὶ τῆς Ε.Ο.Ν. Γενικοῦ Ἐπόπου, τοῦ Δημάρχου Πρεβέζης καὶ ἄλλων ἐπιστημῶν αἱ βαθμοφόροι τῆς Ε.Ο.Ν. Πρεβέζης ἐξέπαισαν τὴν θυγατέρα ἑνὸς πτωχοῦ ἐργάτου καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Φρειδερίκη.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΛΑΡΙΣΑ.—Εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις γίνεται δραστηρία προσπάθεια ἀνασυντάξεως Λόγων, κατόπιν τῆς προσελεύσεως νέων μελῶν. Νέοι βαθμοφόροι μετὰ τῆς ἐνθουσιασμοῦ ἀνελθοῦν ὑπηρεσίαν.

Ὁ συναγωνιστὴς Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπεθεώρησε τὴν Τετραρχίαν Ραφιδῆν, τὸν Λόχον Κρανιάς, ὡς καὶ τὸν Λόχον Αἰγάνης.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέφθη τὴν διλοχίαν Βερδικούσιας καὶ τὸν Λόχον Πυργετοῦ.

Οἱ βαθμοφόροι, πανταχοῦ πρόθυμοι, πάντοτε πρώτοι, διεφάνισαν τὸν πληθυσμὸν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀπογραφῆς καὶ ὅλοι μετέσχον ὡς ἀπογραφείς.

Προγράμματα ἐκπαιδεύσεως ἐτυπώθησαν καὶ διενεμήθησαν ἥδη εἰς τὰς Ὑποδιοικήσεις, Φάλαγγας καὶ Τετραρχίας. Ἰδιαίτερα προσοχὴ κατετέλληται κατὰ τὴν συντάξιν τοῦ προγράμματος τῶν Σκαπανέων, ὅπου ἡ ψυχαγωγία κατέχει τὴν πρωτεύουσαν θέσιν.

Περὶ τὰ 40 μέλη τῆς Ὑποδιοικήσεως Βελεστίου ἐξεβράσαν εἰς τὰ Λεχάνια (Πηλίου). Ἐπεσκέφθησαν κατὰ τὴν ἐπιστροφήν τὸν ἀρκετὰ ἐργοστάσιον εἰς Βόλον καὶ εἰς τὸν κινηματογράφον εἶδον προσάλλομένην τὴν ταινίαν τοῦ στρατοπέδου Πηλίου.

Εἰς Βόλον κατὰ τὰς Κυριακάς γίνονται προπονήσεις τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς τὴν σκοποβολὴν μὲ πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΑ

ΛΑΜΙΑ.— Τὴν 4ην Ὀκτωβρίου ἐπεσκέφθη τὴν Λαμίαν ὁ συναγωνιστὴς Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, τὸν ὁποῖον ἐπεδέχθησαν ὁ κ. Νομάρχης μὲ τοὺς βαθμοφόρους τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Διοικήσεως καὶ Ὑποδιοικήσεως. Τὸ ἀπόγευμα ὁ κ. Κανελλόπουλος, ἀφ' οὗ συνειργάσθη εἰς τὰς Διοικήσεις καὶ Ὑποδιοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων, ὠμίλησε πρὸς τοὺς βαθμοφόρους, τόνισας τὴν ἀνάγκην ἐντατικῆς ἐργασίας.

Κατόπιν ὠμίλησε πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων. Τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ κ. Ἐπιτρόπου ἐκάλεσεν ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Νεολαίας.

Τὴν Κυριακὴν δὴν Ὀκτωβρίου ἐορτάσθη ἡ ἡμέρα τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τοῦ ἔθνους, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος ὅλοι οἱ Φαλαγγίται καὶ οἱ Σκαπάνισαι.

Ἀπᾶσα ἡ δύναμις μετέβη εἰς τοὺς στρατώνας. Μετὰ τὴν κατὰθεσιν στεφάνου ἐγένετο ἐπίδειξις τῶν ὅπλων καὶ μηχανημάτων τοῦ Στρατοῦ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.— Εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἀρκαδίαν ἡ 6η Ὀκτωβρίου, ἡμέρα ἐορτασμοῦ τῶν Ἐθνικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Ν., ἐορτάσθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

Εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς οἱ προετοιμασίαι ἤρχισαν πρὶν ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας. Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἐψάλησαν δοξολογίαι, κατετέθησαν στέφανοι εἰς τὰ Ἡρώα τῶν ἐν πολέμοις πεσόντων καὶ ἐγένοντο ἀνάλογοι ὁμίλια. Ἰδιαίτερως εἰς τὴν ἑδρὰν τῆς Διοικήσεως, τὴν ἡρωϊκὴν Τροπολιτάν, ἡ ἐορτὴ ἤρχισε πρὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Ὁμάδες Φαλαγγιτιστῶν καὶ Φαλαγγιτῶν, ἡγουμένων τῶν τυμπασιτριῶν καὶ σάλπιγκτων, μετέβησαν καὶ παρετάχθησαν πρὸς ἀποδοσὴν τιμῶν κατὰ τὴν ἐπαρτίαν τῆς σημαίας τοῦ 11ου Πεζ. Συντάγ.

Τὴν 10ην, παρίσταμένου τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπου, ὅλων τῶν Ἀρχῶν, ἀπάσης τῆς δυνάμεως ὡς καὶ τοῦ Λαοῦ τῆς Τριπόλεως, ἐτελέσθη Τρισάγιον ἀπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, πρὸς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων τοῦ 11ου Συντάγματος. Ἐπηκολούθησεν ὁμίλια, κατὰθεσις στεφάνου ἐκ μέρους τοῦ κ. Γεν. Ἐπόπου, ἐπισκέψας τὸν στρατώναν καὶ δεξιῶσις εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἀπάντων τῶν κ. κ. Ἀξιωματικῶν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας εἰς τὸ γήπεδον τοῦ 11ου Πεζ. Συντάγματος ἐγένετο παρέλασις τῶν τμημάτων, Θηλέων καὶ Ἀρρένων, παρτάξις, ἐπαρσις τῆς Σημαίας. Μετὰ ταῦτα ἐχορεύθησαν μὲ πολλὴν χάριν χοροὶ ἀπὸ Φαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπάνισσας, καὶ ἐπηκολούθησε γυμναστικὴ ἐπίδειξις Φαλαγγιτιστῶν. Τὴν ἐορτήν ἐκλείσει γυμναστικὴ ἐπίδειξις ὁμάδος στρατιωτῶν τοῦ 11ου Συντάγματος καταχειροκροτηθείσα.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ.— Αἱ περιφερειακαὶ Διοικήσεις Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ἀργολιδοκορινθίας ἐώρταν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν ἡμέραν τῶν Ἐνόπλων δυνάμεων.

Τὴν 9ην πρωΐν τῆς 6ης Ὀκτωβρίου συνεκκεντρώθησαν εἰς τὴν πλατείαν Συντάγματος καὶ μετέβησαν εἰς τὸν χώρον Πολυγύων ὅπου τὸ 8ον Πεζικὸν Σύνταγμα. Πρὸς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπέδωσαν τιμὰς μετ' ἐπὶ κεφαλῇς τοῦς σημαιοφόρους τῶν καὶ τὰς μουσικὰς τῆς ὀργανώσεως. Παρουσία τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπου, τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν, τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Πολιτικῶν ἀρχῶν ὡς καὶ πλήθους κόσμου ἐψάλη τρισάγιον καὶ κατετέθησαν στέφανοι. Μετὰ ταῦτα ἀνεγνώσθησαν αἱ ἡμερησὶαι ἀναγνῶσις τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων καὶ ὠμίλησαν ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Μεραρχιακοῦ Πεζικοῦ καὶ ὁ Διοικητὴς τοῦ Συντάγματος. Εἶτα ὁ κ. Γενικὸς Ἐπίτοπος προσέφην εἰς τοὺς Διοικητὰς τῶν μονάδων τὸ Σῆμα τῆς ὀργανώσεως εἰς ἐνδειξὴν τῶν αἰσθημάτων τῶν μελῶν τῆς ὀργανώσεως πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Στρατόν. Ἐπηκολούθησαν ἀπαγγελίαι Φαλαγγιτιστῶν καὶ Φαλαγγιτῶν. Προπορευομένης δὲ τῆς Μουσικῆς Θηλέων ἐγένετο κατόπιν παρέλασις πρὸ τῶν ἐπιστημῶν.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Φαλαγγίται ἐπεσκέφθησαν τὰς Στρατιωτικὰς ἐγκαταστάσεις. Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας ἐγένετο δεξιῶσις εἰς τὴν Λαογῆν Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων ὅπου παρευρέθησαν ὅλαι αἱ Ἀρχαὶ καὶ πλήθος κόσμου.

ΚΡΗΤΗ

ΧΑΝΙΑ.— Ἦρχισαν τὰ μαθήματα τῶν ἐθελοντῶν Νοσοκόμων. Ἡ πρακτικὴ ἐκπαίδευσις τούτων γίνεται ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν. Ἐκπαιδεύονται δὲ καὶ εἰς τὸ χειρουργικὸν τμήμα τοῦ νοσοκομείου ὅπου δεικνύουν θαυμαστὴν ἐπίδοσιν.

Τὸ ἀνοίγμα τῶν Σχολείων ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. νὰ δεῖξουν καὶ πάλιν τὰ εὐγενῆ αἰσθηματὰ καὶ τὴν χαρισκατῆρίζουσαν τὰ μέλη τῆς Νεολαίας ἀλληλεγγύην. Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι προσέφην τὰ παλαιὰ τῶν βιβλία διὰ τὰς ἀποδὸν συναγωνιστρίδας τῶν.

— Τὴν 2αν Ὀκτωβρίου ἤρχισαν τὰ μαθή-

Εἰσθε ὑποχρεωμένοι νὰ προσαρμοσθῆτε πρὸς τὸ περιβάλλον σας, εἰσθε ὑποχρεωμένοι νὰ προσαρμοσθῆτε πρὸς ὁλόκληρον τὴν κοινωνίαν, εἰσθε ὑποχρεωμένοι νὰ προσαρμοσθῆτε πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, διότι αὐτῆς εἶναι ἀπαύγασμα ἡ παρούσα γενεά, εἰσθε ὑποχρεωμένοι νὰ προσαρμοσθῆτε πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ δύναμις, διὰ τῆς ὁποίας ἐμφανίζεται ἡ θέλησις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Καὶ ἐπομένως καὶ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν σας ἐλευθερίαν, τὴν ἀπόλυτον, εἰσθε ὑποχρεωμένοι νὰ θέσητε αὐτοὺς τοὺς κανόνες καὶ τοὺς φραγμοὺς αὐτοὺς τῆς ἀναπροσαρμογῆς, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν εἶναι δυνατόν ὅχι μόνον νὰ παράγῃτε τίποτε, ὅχι μόνον νὰ εὐημερήσετε, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ὑπάρξητε εἰς τὴν κοινωνίαν εἰς τὴν ὁποίαν ζήτε. Ὅσον δὲ περισσότερον ἔχει συνειδήσιν ἡ κοινωνία τῆς δυνάμεώς της, τόσο ἡ κατ' αὐτῆς ἐπαναστάσις καθίσταται ἀδύνατος. Δύναμαι νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι ἡ σημερινὴ ἑλληνικὴ κοινωνία ἦτις ἔδωκε ζωὴν εἰς τὸ σημερινὸν ἔθνικόν Κράτος, ἔχει πληρεστάτην συνειδήσιν ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου, ἀπὸ τοῦ πλουσιωτέρου μέχρι τοῦ μικροτέρου ἀγρότου καὶ ἐργάτου, τῆς δυνάμεως αὐτῆς καὶ ἔχει πληρεστάτην συνειδήσιν τῶν ἀξιώσεων, αὐτῆς πρὸς ὅλα τὰ ἄτομα.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ὁ Περιφ. Διοικητὴς Χαλκιδικῆς ὑποδεχόμενος τὸν Κ.Ε.Ν. εἰς τὰ ὅρια τοῦ Νομοῦ του.

ματα οὐλὰμοι ἀνωτέρων στελεχῶν καὶ ἐξὰκολουθοῦν κανονικά.

— Τὸ ἀπόγευμα τῆς 5ης Ὀκτωβρίου συνεβράσαν ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Περιφ. Διοικήσεων Χανίων καὶ ἀπεφάσισε τὴν διοργάνωσιν ἐορτῆς τῆς συνεργασίας τῆς Στρατιωτικῆς Μουσικῆς, ὑπὲρ τῆς «Ἑλλάδος».

— Τὴν Κυριακὴν δὴν Ὀκτωβρίου ἀπὸ πρωΐας ὅλη ἡ δύναμις ἐν στολῇ συνεκεντρώθη εἰς τὸ Γυμναστήριον τῆς πόλεως.

Μετὰ ταῦτα, ἡγουμένων τῶν Σημειῶν, κατεβύθη εἰς τὸ προαύλιον τοῦ 14ου Συντάγματος Πεζικοῦ, ὅπου τὸ μνημεῖον τῶν Πεσόντων. Τὴν 10ην π. μ. κατεβύθησαν ὁ Γενικὸς Ἐπίτοπος τῆς Ε.Ο.Ν. Ὑπουργὸς Γενικὸς Διοικητὴς Κρήτης, ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία, αἱ λοιπαὶ Ἀρχαὶ καὶ πλήθος κόσμου. Τὴν κατὰθεσιν στεφάνου συνάδωσαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ πατριωτικῶν περιχομένων ἡ κατὰθεσιν συναγνώστρια, δούσα πρὸς τὸν ἱερὸν βωμὸν τὸν ὅρκον πίστεως πρὸς τὰ ἔθνηκα ἰδεώδη μετὰ μνημειώδεις αὐ καταισχυντὰ ὅλα τὰ ἱερά.

Ἐπηκολούθησε παρέλασις πρὸ τοῦ μνημείου. Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ἀρχῶν, ἡ παρέλασις ἐσυνεχίσθη διὰ τῶν κυριωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας αἱ βαθμοφόροι μετέβησαν εἰς Σούδας ὅπου ἐβρεῖται ἡ V Μοῖρα θρησκευτικῶν πυροβολικῶν. Οἱ ἀξιωματικοὶ μᾶς ἐπέδειξαν τὸν τρόπον τῆς χρήσεως τῶν πυροβόλων, ἐπίσης εἰδὴ βομβῶν κλπ. Εἶτα καθ' ὁμάδας αἱ Φαλαγγίτισσαι ὠδηγήθησαν εἰς τὸ Πάνθεον, ὅπου τὸ κενοτάφιον τῶν πεσόντων κατὰ τοὺς προηγουμένους πολέμους ἀνδρῶν τῆς μοῖρας. Ἐκεῖ Φαλαγγίται ἀνέγνωσαν τὸ χρονικὸν μῆας μάχης ἐν μέσῳ κατανακτικῆς σιγῆς. Ἐγένετο ἡ ὑποστολὴ τῆς Σημαίας καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι ἀνεχώρησαν ψάλλουσαι πατριωτικὰ ᾄσματα καὶ ὕμνους.

Μετὰ θερμὸν ζήλου ἐσυνεχίσθη καὶ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὑπὸ Σκαπανέων καὶ Φαλαγγιτῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Χανίων ἡ περιουλογοῦν χάριτος καὶ λοιπῶν ἀχρήστων εἰδῶν. Μεγάλαι ποσότητες ἀχρήστων μεταλλίων εἰδῶν καὶ χάρτου ἔχον συγκεντρωθῇ μέχρι τοῦδε. Ἡ στρατιωτικὴ προπαιδεύσις τῶν Φαλαγγιτῶν ἐξακολουθεῖ καὶ ἀποδίδει θαυμάσια ἀποτελέσματα.

— Ὁ λόχος ἐργαζομένων ἐξετέλεσε δύο νυκτερινὰς πορείας μέχρι τοῦ Πυθαρίου Ἀκρωτηρίου.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.— Εἰς ὅλας τὰς Φάλαγγας τῆς Περ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ἡρακλείου ἐορτάσθη πανηγυρικῶς ἡ ἡμέρα τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τοῦ ἔθνους.

Εἰς τὴν Δοξολογίαν παρέστησαν ἀντιπροσωπεῖα Ἀξιωματικῶν τοῦ 43ου Συντάγματος καὶ ὁ κ. Δημάρχος τῆς πόλεως. Εἰς τὴν κατὰθεσιν τοῦ στεφάνου παρέστη καὶ λόχος Στρατοῦ, ὅστις ἀποχωρῶν ἐγένετο ἀντικείμενον θερμ

